KARADENİZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası İlişkiler Bölümü

TÜBİTAK

7. Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Kongresi

7th Politics and IR Congress

9-11 Ekim/October 2024

TRABZON,TÜRKİYE

ÖZET METİN KİTABI

Editör: Ferhat Çağrı Aras

ISBN: 978-605-2271-68-1

www.ktu.edu.tr/ircongress

KARADENİZ TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası İlişkiler Bölümü

TÜBİTAK

7. Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Kongresi

7th Politics and IR Congress

9-11 Ekim/October 2024

THE PROCEEDINGS BOOK

All rights of this book belong to Karadeniz Technical University. Without permission can't be duplicate or copied. Authors are responsible both ethically and juridically.
KTU Publications – 2024 ©
Issued: 21.10.2024
ISBN: 978-605-2271-68-1

Bu Kitabın Tüm Hakları Karadeniz Teknik Üniversitesi'ne aittir. Yazarlar etik ve hukuki olarak eserlerden sorumludurlar. KTÜ Yayınevi – 2024 ©
Yayın Tarihi: 21.10.2024
ISBN: 978-605-2271-68-1

VakıfBank

İÇİNDEKİLER

Düzenleme Kurulu / Organising Committee 9

Uluslararası Bilim Kurulu / International Scientific Committee 10

Program Akışı/ Program Flow 11

Katılımcı Listesi / Participant List 12

Panel: Jeopolitik Değişimi Anlamak 17

ORYANTALİST HEGEMONYAYI KIRMAK: ULUSLARARASI İLİŞKİLER DİSİPLİNİNDE BİR ANKARA (TÜRKİYE) OKULU NEDEN GEREKLİDİR 18

KÜRESEL SİYASETTE ALTERNATİF ARAYIŞLAR: KUZEY'İN KAOSUNUN GÜNEY'E YANSIMALARI 19

KAMU DİPLOMASİSİ VE JEOPOLİTİK DEĞİŞİMİN YANSIMALARI 20

JEOPOLİTİK DEĞİŞİMİN GÖÇ ÜZERİNE ETKİSİ VE MUHTEMEL SONUÇLARI 21

GÜNÜMÜZ DÜNYASINDA JEOPOLİTİK DEĞİŞİMİ ANLAMAK 22

Panel: Societal Change and Development 23

EXPLORING THE PARADOX OF EMPOWERMENT AND EMPLOYMENT: A GENDERAND DEVELOPMENT PERSPECTIVE FROM BANGLADESH 24

TURKEY'S EVOLVING ROLE AS A HOST COUNTRY FOR REFUGEES: POLICY RESPONSES AND IMPACTS ON SOCIETY 25

MISMANAGEMENT OF TURKEY'S INTERNATIONAL STUDENT POLICY 26

GAME OVER GEOPOLITICAL WORLD ORDER: (RE)THINKING IR DISCIPLINES AND THE SHIFTING NARRATIVES 27

Panel: Mülteciler, Göç ve Güvenlik: Uluslararası ve Ulusal Perspektifler 28

GÖÇMENLERE YÖNELİK AŞIRI SAĞ TERÖR EYLEMLERİ: NSU CİNAYETLERİ ÖRNEĞİ 29

GÖÇ HAREKETLERİNİN ULUS DEVLETE TEHDİT YÖNÜNDEN GÜVENLİKLEŞTİRİLMESİ: TÜRKİYE ÖRNEĞİ 30

AVRUPA PARLAMENTOSU SEÇİMLERİ 2024: AŞIRI SAĞ'IN YÜKSELİŞİ VE AVRUPA SİYASETİNDE DÖNÜŞÜM DİNAMİKLERİ 31

Panel: Küresel Düzenin Yeniden İnşası 32

DİJİTAL ÇAĞDA YENİ EGEMENLİK: TOPRAK SINIRLARININ ÖTESİNDE DEVLETİN YENİDEN ŞEKİLLENMESİ 33

ULUSLARARASI SİSTEMİ YENİDEN YORUMLAMAK: ULUS-DEVLET, ŞİRKETLER VE KÜRESELLEŞME 35

KÜRESEL HEGEMONYA MÜCADELESİNDE KORİDOR SAVAŞLARI VE TÜRK DEVLELERİNİN STRATEJİK KAZANIMLARI 37

SOĞUK SAVAŞ SONRASI ABD'NİN GRAND STRATEJİ ÇIKMAZI 38
POST-KOLONYALİZM VE FRANSA'NIN ESKİ SÖMÜRGELERİNDEKİ VARLIĞI 39
Panel: Uluslararası İlişkiler Teorileri 41
KAMU DİPLOMASİSİ VE ULUSLARARASI İLİŞKİLER: BİR KAVRAMSAL YAKLAŞIM 42
TÜRKİYE'NİN İNSANSIZ HAVA ARACI KULLANIMININ REALİZM BAĞLAMINDA DEĞERLENDİRİLMESİ 43
NEO-REALİST YAKLAŞIMLA TÜRKİYE'NİN SINIR ÖTESİNDEKİ ARTAN ASKERİ VARLIĞININ İNCELENMESİ 44
Panel:Area Studies:Syria 46
FUTURE TRAJECTORIES FOR SYRIA: SCENARIOUS FORT THE COMING DECADE ... 47
ECONOMIC IMPACT AND INTEGRATION OF SYRIAN REFUGEES IN TURKEY 48
LOCAL COMMUNITY DYNAMICS WITH ISIS: A CASE STUDY OF DEIR HAFER 49
Panel: Irkçılık, Aşırı Sağ ve Post-Sömürgecilik Perspektifleri 50
YENİ MEDYA, IRKÇILIK VE NEFRET SÖYLEMİ 51
KAZAKİSTAN, ÖZBEKİSTAN VE KIRGIZİSTAN' IN KÜLTÜREL İŞ BİRLİĞİ ÇERÇEVESİNDE İŞGALDEN KURTARILAN AZERBAYCAN BÖLGELERİNDE TESİS ETTİKLERİ EĞİTİM KURUMLARI 53
İNGİLTERE'DEKİ AŞIRI SAĞIN YÜKSELİŞİ: SOUTHPORT SALDIRISI ÖRNEĞİ 55
ULUSAL KİMLİK VE KÜLTÜR POLİTİKALARI: KAZAKİSTAN ÜZERİNE BİR ANKET ÇALIŞMASI 56
AVRUPA'NIN SÖMÜRGECİLİK MİRASINI YENİDEN ZİYARET ETMEK: AVRUPA BİRLİĞİ'NDE HAFIZA POLİTİKALARI 58
Panel: Bölge Çalışmaları: Avrasya 59
ÇIKAR ÇATIŞMALARI VE BORU HATLARI: HAZAR BÖLGESİNDEKİ KIYIDAŞ ÜLKELERİN ENERJİ STRATEJİLERİ ÜZERİNE BİR İNCELEME 60
RUSYA-UKRAYNA SAVAŞI'NIN AVRUPA BİRLİĞİ'NDE YOL AÇTIĞI ENERJİ KRİZİ: KURTULUŞ FORMÜLÜ OLARAK REPowerEU PLANI 61
ENERJİ KRİZİ VE TÜRKİYE: YENİLENEBİLİR ENERJİ YATIRIMLARININ EKONOMİK GÜVENLİK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ 62
KENT GÜVENLİĞİNDE AKILLI SİSTEMLER 63
Panel: Uluslararası Güvenlik ve Enerji Politikaları 64
360-DERECE YAKLAŞIMI KAPSAMINDA NATO'nun TERÖRİZMLE MÜCADELE STRATEJİSİ: İTTİFAK VE ASİMETRİK TEHDİTLER 65
GÜVENLİK ÇALIŞMALARINDA NEDENSEL HİPOTEZ TESTİ: DEVLET YANLISI MİLİSLERİN SİVİL-ASKER İLİŞKİLERİNE ETKİSİ ÖRNEĞİ 66
ULUSLARASI İLİŞKİLERDE BİR BİYOGÜVENLİK VE BİYOTERÖRİZM PRATİĞİ OLARAK YABANCI İSTİLA TÜRLER 67

RUSYA-UKRAYNA SAVAŞININ ENERJİ FİYATLARINA ETKİSİ VE YENİLENEBİLİR ENERJİ YATIRIMLARI: TÜRKİYE'DE AUF MEKANİZMASI 68

Panel: İsrail-Filistin Sorunu Bağlamında Diplomasi, Ticaret ve Güvenlik 69

ABD DIŞ POLİTİKASINDA "İSRAİL İSTİSNACILIĞI" 70

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN ORTADOĞU POLİTİKASININ ELEŞTİRİSİ 71

İSRAİL'İN FİLİSTİN POLİTİKALARININ AVRASYA TİCARET YOLLARINA ETKİSİ 72

ULUSLARARASI CEZA HUKUKU PERSPEKTİFİNDEN FİLİSTİN'DE YAŞANAN OLAYLARIN DEĞERLENDİRİLMESİ 73

Panel: Contemporary Issues in Foreign Policy 74

EXAMINING PARLIAMENTARY OVERSIGHT, PARLIAMENTARY QUESTIONS AND INSTITUTIONAL CHANGE 75

ARTIFFICAL INTELLIGENCE AND FOREIGN POLICY 76

PERSONAL DIPLOMACY IN AMERICAN FOREIGN POLICY 77

TRANSITION TO REALISM IN JAPANESE FOREIGN POLICY AFTER COLD WAR 78

DRUG MANUFACTURING AND THE SYRIAN CIVIL WAR 79

Panel: Bölgesel Dinamikler ve Enerji Jeopolitiği: Karadeniz'den Avrasya'ya 80

ÇİN'İN FİLİSTİN POLİTİKASI: SÜPER GÜÇ OLMA İMTİHANI 81

TÜRKİYE'NİN SURİYE' YE GERÇEKLEŞTİRDĞİ OPERASYONLARIN İKİLİ ANDLAŞMALAR BAĞLAMINDA DEĞERLENDİRİLMESİ 82

KARADENİZ'DE ENERJİ SEKTÖRÜNÜN BÖLGESEL İŞBİRLİĞİNE ETKİSİ 84

İKİNCİ KULVAR DİPLOMASİNİN BÖLGESEL BARIŞIN SAĞLANMASINDAKİ ROLÜ 85

AVRASYA'DA ULUS İNŞASI SÜRECİNDE DİN FAKTÖRÜ: KARŞILAŞTIRMALI BİR BAKIŞ 86

Panel: Navigating Asian Frontiers: India's Strategic Engagement with West Asia (the Middle East) and the Indo-Pacific 88

SECURITY IN THE INDO-PACIFIC: RISE OF MINILATERALS 89

INDIA'S INDUSRTIALISATION EFFORTS DURING THE MODI ERA TO COUNTERBALANCE CHINA 90

GROWING GEOPOLITICAL POWER OF INDIA: INDIA-USA PARTNERSHIP IN INDO-PACIFIC 91

INDIA'S RELATIONAL POWER: LEVERAGING U.S. PARTNERSHIPS IN THE INDO-PACIFIC AND MIDDLE EAST 92

Panel: Avrupa Birliği'nde Değişen Dinamikler 94

TÜKETİCİNİN KORUNMASI PERSPEKTİFİNDEN AVRUPA BİRLİĞİ DİJİTAL TEK PAZAR STRATEJİSİ 95

SOSYO-KÜLTÜREL BİR DEĞİŞİM ALANI OLARAK SİVİL TOPLUM VE TÜRKİYE-AB İLİŞKİLERİNE ETKİ EDİLEBİRLİĞİ 97

RUSYA-UKRAYNA SAVAŞI'NIN AB ŞÜPHECİLİĞİNE ETKİSİ: MACARİSTAN ÖRNEĞİ 99

Panel: Uluslararası Hukukun Sınırları: İnsan Hakları, Çatışmalar ve Geleceğin Devletleri 100

AVRUPA'NIN HİBRİD REJİMLERİ: İNSAN HAKLARI PERFORMANSI AÇISINDAN BİR KARŞILAŞTIRMA VE AB ETKİSİNİN SINIRLARI 101

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİNİN NEFRET SÖYLEMİNE BAKIŞI: SANCHEZ/FRANSA KARARI ÖRNEĞİ 102

UZAYDA BİR DEVLET KURMAK MÜMKÜN MÜDÜR?: "ASGARDİA UZAY ULUSU" PROJESİNİN UZAY HUKUKUNUN TEMEL İLKELERİ VE 1933 MONTEVİDEO KONVANSİYONU'NUN DEVLET OLMA KRİTERLERİ BAĞLAMINDA DEĞERLENDİRİLMESİ 104

Panel: Küresel Çatışmaların Yansımaları: Rusya-Ukrayna Savaşı ve Ortadoğu Krizleri 106

AB'NİN BATI BALKANLAR GENİŞLEMESİ MÜMKÜN MÜ? RUSYA-UKRAYNA SAVAŞI ÜZERİNDEN BİR DEĞERLENDİRME 107

UKRAYNA KRİZİ BAĞLAMINDA RUSYA POLONYA İLİŞKİLERİ 108

"1979 DEVRİMİ" SONRASI İRAN'IN FİLİSTİN'E YÖNELİK DIŞ POLİTİKASI YAKLAŞIMLARI 109

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NİN 7 EKİM SONRASI İSRAİL-FİLİSTİN ÇATIŞMALARINA YAKLAŞIMI 110

Panel: Bölgesel Çalışmalar: Afganistan 111

ÇİN HALK CUMHURİYETİ'NİN AFGANİSTAN POLİTİKASI 112

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN SOĞUK SAVAŞ DÖNEMİNDE AFGANİSTAN'A YÖNELİK DIŞ POLİTİKASI 113

1747-1992 ARASINDA HORASAN'DAN AFGANİSTAN'A: TARİH- SOSYAL-KÜLTÜREL-DİNÎ HAYAT 114

TÜRKİSTAN (ORTA ASYA) DEVLETLERİNİN AFGANİSTAN POLİTİKALARI: GÜVENLİK ALGILAMALARI BAĞLAMINDA RİSKLER VE FIRSATLAR YUMAĞI 115

Panel: Regional Studies and International Security-2 116

WHY PROTESTS BECOME VIOLENT: A CASE STUDY ON WHY RECENT PROTESTS MAY TURN VIOLENT IN SOUTH ASIA 117

RELIGIOUS EXTREMISM IN PAKISTAN: A DOMINANT THREAT TO PAKISTAN'S INTERNAL 118

INDIA-TÜRKİYE RELATIONS IN THE CHANGING GLOBAL ORDER 119

COLONIAL LEXICOGRAPHY: A SCHOLARLY INQUIRY INTO THE UTLIZATION OF MUGHAL WHHABI TERMINOLOGY IN LABELLING DISCOURSE 120

CHINA AND THE JUBO FLYING SQUID: EVOLVING RULES IN THE HIGH SEAS 121

THE ROLE OF CENTRAL ASIA IN TURKIYE'S GEOPOLITICAL OBJECTIVES..... 122

Panel: Bölgesel Çalışmalar: Akdeniz 123

7 EKİM'DEN SONRA: BÖLGESEL BİR SAVAŞ İHTİMALİ VE OLASI SONUÇLARI 124

AKDENİZ'DE BÖLGESELCİLİĞİ TARTIŞMAK 125

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN AKDENİZ'DE BÖLGESELLEŞMEYE KATKISI ÜZERİNE DÖNEMSEL BİR ANALİZ……..126

AKDENİZ'DE GÖÇ YÖNETİMİNDE BÖLGESEL İŞ BİRLİĞİ MEKANİZMALARININ ROLÜ VE ETKİLERİ 127

Panel: İklim Değişikliği ve Sürdürülebilirlik 128

RİZE'DE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ İLE MÜCADELE: TÜRKİYE'DEKİ POLİTİKALARIN YEREL UYGULAMA ANALİZİ 129

SÜRDÜRÜLEBİLİR KENTLERİN İNŞASINDA ULUSLARARASI YEREL YÖNETİM AĞLARININ ROLÜ 130

HAZAR-KARADENİZ-AVRUPA YEŞİL ENERJİ KORİDORU: AVRASYA ENERJİSİNİN DÖNÜŞÜMÜ VE BUNUN ENERJİ GÜVENLİĞİNE ÇEVRESEL SÜRDÜRÜLEBİLİRLİĞE ETKİLERİ 131

Panel: Terörizm Çalışmaları 132

TERORİZMİN TÜRLERİ ÜZERİNE PSİKOSOSYAL BİR DEĞERLENDİRME 133

TERÖRİZMİN NEDENLERİ 134

ULUSLARARASI TERÖRİZMİN TARİHİ VE DÖRT DALGA YAKLAŞIMI 135

RUSYA FEDERASYONUN'DA TERÖRİZMLE MÜCADELE POLİTİKALARI 136

Panel: Global Power Dynamics: Regional Strategies and Security Challenges 137

ASSESSING THE EUROPEAN ENERGY SECURITY LANDSCAPE AMIDST THE RUSSIA-UKRAINE WAR 138

IRAN'S REGIONALISM UNDER EBRAHIM RAISI: THE LOOK TO THE EAST POLICY AND ITS CONSEUQENCES 139

CHINESE-ISRAELI RELATIONS IN THE POST COLD WAR PERIOD: OPPORTUNITIES AND CONSTRAINTS 140

INDIA AND TÜRKİYE'S STRATEGIES FOR ADDRESSING CONTEMPORARY GLOBAL ISSUES THROUGH MULTILATERAL FORUMS: A COMPERATIVE ANALYSIS 141

DIGITAL DIPLOMACY TRANSFORMATION IN INDONESAN FOREIGN POLICY 143

Panel: Bölgesel Çatışmalar ve Uluslararası Güvenlik Stratejiler 144

BÖLGESEL VE ULUSLARARASI GÜVENLİĞE KÖRFEZİN ETKİSİ 145

1974 KIBRIS BARIŞ HAREKATINDAN SONRA ÇAYKARA'DAN KIBRIS'A GÖÇ EDEN VATANDAŞLARIN İNCELENMESİ 147

ABD DIŞİŞLERİ BAKANLARINDAKİ CİNSİYET FARKLILIKLARININ AMERİKAN POLİTİKASINA ETKİSİ 148

BLACKWATER VE WAGNER ÖZEL ASKERİ VE GÜVENLİK ŞİRKETLERİNİN IRAK VE UKRAYNA'DAKİ FAALİYETLERİNİN ULUSLARARASI DAVRANIŞ KURALLARI ÇERÇEVESİNDE KARŞILAŞTIRMASI 149

İRAN'IN ERMENİSTAN-TÜRKİYE SINIRINA YAKLAŞIMI VE NEDENLERİ 150

Panel: Uluslararası İlişkilerde Bölgesel Yaklaşımlar-1 152

ORTA ASYA'DA BÖLGESELLEŞME ÇABASI VE HEGEMONİK BİR PROJE OLARAK ŞANGAY İŞBİRLİĞİ ÖRGÜTÜ 153

60. YILINDA AFRİKA BİRLİĞİ: BİR ULUSLARARASI ÖRGÜT PORTRESİ 154

ARKTİK KONSEY'İN TOPLUMSAL GÜVENLİK ÜZERİNDE ETKİSİ: SAMİ HALKI ÖRNEĞİ 155

1974-1980 ARASI TÜRKİYE-YUNANİSTAN İLİŞKİLERİNDE FAY HATLARI: EGE KITA SAHANLIĞI SORUNU VE YUNANİSTAN'IN NATO'YA DÖNÜŞ SÜRECİ 156

BÖLGESELCİLİK TARTIŞMALARI PERSPEKTİFİNDE TÜRK DEVLETLERİ TEŞKİLATI 158

Panel: Uluslararası İlişkilerde Bölgesel Yaklaşımlar-2 159

AFRİKA'DA ASKERİ DARBE SONRASI DEVLET İNŞASININ POLİTİK EKONOMİSİ: BATI AFRİKA ÖRNEĞİ (MALİ, NİJER, BURKİNA FASO) 160

DOĞU AKDENİZ'DE DENİZ UYUŞMAZLIKLARI: KIYIDAŞ, BÖLGESEL VE KÜRESEL AKTÖRLERİN POLİTİKALARI 161

ÇOK ULUSLU BİR İŞLETMENİN OSMANLI TOPLUMUNDAKİ İZLERİ: REJİ İDARESİ ÜZERİNE NİTEL BİR ANALİZ (1912-1915) 162

ÇİN'İN KUŞAK-YOL PROJESİ VE ORTA DOĞU: TÜRKİYE VE SUUDİ ARABİSTAN EKONOMİLERİ ÜZERİNDEN BİR DEĞERLENDİRME 164

Panel: Regional Studies and International Security-2 165

THE LEGAL ASSESSMENT OF THE OFFENSIVE USE OF UNMANNED COMBAT AERIAL VEHICLES/SYSTEMS: CASE OF TÜRKİYE 166

ASSESSING THE LOCAL GOVERNANCE SYSTEM IN SOUTH ASIA: A CASE STUDY ON BANGLADESH 167

TÜRKİYE'S STANDPOINT IN THE RUSSIAN INVASION OF UKRAINE: A REGIONAL MEDIATOR OR A MERE ACTOR? 168

THE LEGAL ANALYSIS OF US INFLATION REDUCTION ACT'S MASSIVE, WTO-INCONSISTENT SUBSIDES 169

Panel: Türkiye'nin Ortadoğu ve Kuzey Afrika Politikaları 171

TÜRKİYE-IRAK İLİŞKİLERİ: ZORLUKLAR VE FIRSATLAR 172

TÜRKİYE-SURİYE DİYALOG SÜRECİ: NORMALLEŞME MÜMKÜN MÜ? 173

TÜRKİYE-KUZEY AFRİKA İLİŞKİLERİ VE MISIR'LANORMALLEŞME: BÖLGESEL İSTİKRAR VE İŞ BİRLİĞİ 174

TÜRKİYE-KİK İLİŞKİLERİNDE NORMALLEŞMENİM KONSOLİDASYONU 175

Panel: Reframing IR: From Cultural Essentialism to Ethical Debates 176

DEBATES ON ETHICS AND CIVILIZATION: AN ALTERNATIVE PERSPECTIVE 177

NATIONALISM AND MIGRATION: THE PITFALLS OF CULTURAL ESSENTIALISM ... 178

CONCEPTUALIZING SOCIAL TRUST IN ARAB COUNTRIES: THE IMPACT OF PERSONAL VALUES 179

BREAKING THE ORIENTALIST HEGEMONY: WHY AN ANKARA (TÜRKİYE) SCHOOL IS NECESSARY IN THE DISCIPLINE OF INTERNATIONAL RELATIONS 180

Panel: Güney Asya'nın Geleceği 181

2024 HİNDİSTAN GENEL SEÇİMLERİNDE YAPAY ZEKA KULLANIM ÖRNEĞİ 182

DOĞU AKDENİZ: ÇİN VE HİNDİSTAN ARASINDA YENİ BİR REKABET ALANI MI ? . 183

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE TÜRKİYE-BRICS İLİŞKİLERİ 184

Panel: Türk Siyasal Hayatı 186

RESMİ SÖYLEMİN GÖLGESİNDE: 1980 DARBESİ SONRASI ATATÜRK'ÜN 100. YILINDA ALGI VE ANLAM (1980-1983) 187

TÜRK AYDINLANMASINDA İTTİHAT VE TERAKKİ CEMİYETİ İLE CUMHURİYET HALK PARTİSİ ARASINDAKİ BAĞ 188

OSMANLI'DA KADIN HAKLARI VE SÖYLEMLERİ 189

TÜRKİYE'DE MUHAFAZAKÂRLIĞIN DÖNÜŞÜMÜ: KÜLTÜREL MUHAFAZÂKARLIKTAN SİYASAL MUHAFAZAKÂRLIĞA 190

Panel: Türkiye ve Dünyada Yapay Zeka 192

ÜLKE POLİTİKALARI VE YAPAY ZEKA DİPLOMASİSİ 193

YAPAY ZEKA POLİTİKALARI VE ULUSLARARASI GÜVENLİK 194

Panel: The Impact of Global Crises 195

DIASPORIC WOMEN'S NARRATIVES AND POLITICS OF THE 'EVERYDAY' 196

VIOLATIONS OF RIGHTS OF THE CHILDS IN THE SYRIAN CIVIL WAR AND APPROACHES OF INTERNATIONAL ORGANIZATIONS TO THE SUBJECT 198

INTERNAL MIGRATION, IDENTITY AND POLITICAL REPRESENTATION IN INDIA .. 199

CONFLICT, CLIMATE CHANGE AND ITS IMPACT ON GENDER: A CASE OF STUDY SUDAN 200

THE RISE OF THE GULF IN THE MIDDLE EAST AND SUBSEQUENT COMPETITION AND RIVALRY IN THE GULF 201

Panel: Karadeniz ve Kafkasya: Çatışmalar, Kimlikler ve Güç Mücadeleleri 202

ATEŞ ALTINDA BİR BÖLGE: ÇATIŞMA ALTINDAKİ KARADENİZ BÖLGESİNİN POLİTİK EKONOMİSİ 203

'YABANCI ETKİNİN ŞEFFAFLIĞI' YASA TASARISININ GÜRCİSTAN SİYASETİNDEKİ YERİ 204

RUS DIŞ POLİTİKASINDA ONTOLOJİK GÜVENLİK: GÜVENLİK TEMELLİ BÜYÜK GÜÇ ÖZ-ANLATISININ GÜRCİSTAN MÜDAHALESİ ÖRNEĞİNDE ANALİZİ 205

ÇERKESLER VE RUSYA : BİR ULUSAL AZINLIĞIN VAR OLMA MÜCADELESİ (1917-2024) 206

Panel: Çatışma ve Sistem 208

RUSYA FEDERASYONU VE UKRAYNA SAVAŞININ ARKA KAPISI: ARKTİK'TE SAVAŞ 209

RUSYA – UKRAYNA SAVAŞINDA ONTOLOJİK GÜVEN(SİZ)LİK 210

2011 SONRASI İSRAİL-İRAN İLİŞKİLERİ: ÖTEKİLEŞTİRME ÜZERİNDEN MEŞRUİYET ARAYIŞI, ÇATIŞMA VE BÖLGESEL NÜFUZ KAZANMA SİYASETİ 212

Panel: Geopolitics of Resistance: Regional Politics Post-October 7 214

TÜRKİYE'S PALESTINE POLICY SINCE OCTOBER7: BETWEEN NATIONAL INTEREST AND ETHICAL CONSISTENCY 215

GULF RESPONSE TO THE ISRAELI WAR ON GAZA: VARIED YET QUIET RESPONSE 216

BEYOND THE GAZA CONFLICT: THE GEOPOLITICAL REPERCUSSIONS OF THE 8 OCTOBER AL AQSA FLOOD OPERATION 217

Panel: Tarih/Diplomasi 218

UTI POSSIDETIS'TEN STATUS QUO ANTE BELLUM'A: ZİŞTOVİ GÖRÜŞMELERİ'NDE DEĞİŞEN OSMANLI DİPLOMASİ ANLAYIŞI 219

ULUSLARARASI KRİZE SİVİL YAKLAŞIM: İNGİLİZ DOĞU SORUNU DERNEĞİ (1877) 220

AKAD İMPARATORLUĞUNUN ÇÖKÜŞÜNDE BEŞERİ VE İKLİMSEL ETMENLERİN ROLÜ 221

İSİN-LARSA DÖNEMİNDE (MÖ 2017-1763) AŞAĞI MEZOPOTAMYA'DA DİN, DEVLET, EKONOMİ, DÜZEN VE ADALET 223

Panel: Siber Güvenlik 224

DENİZ KUVVETLERİ 5.0: İLERİ TEKNOLOJİNİN DONANMALARA ENTEGRASYONU 225

UZAY TABANLI TEKNOLOJİLERİN SİYASİ KARARLAR VE SAVAŞ STRATEJİLERİ ÜZERİNDEKİ ROLÜ 227

TÜRK CEZA KANUNU HÜKÜMLERİ IŞIĞINDA SİBER GÜVENLİK 228

YENİ SAVAŞ KONSEPTİ BAĞLAMINDA ÇATIŞMA ALANLARINDAKİ EĞİLİMLER 229

YAPAY ZEKANIN SEÇİM SÜRECİNE ETKİSİ 230

Düzenleme Kurulu / Organising Committee	
Prof. Dr. Coşkun TOPAL	Karadeniz Teknik Üniversitesi (Başkan)
Prof. Dr. Mustafa Sıtkı BİLGİN	Artvin Çoruh Üniversitesi (Rektör)
Prof. Dr. Mustafa ÇOLAK	Samsun Üniversitesi
Prof. Dr. Mehmet Sait DİLEK	Atatürk Üniversitesi
Prof. Dr. Yalçın SARIKAYA	Giresun Üniversitesi
Doç Dr. Ferhat Çağrı ARAS	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Doç. Dr. Kadir SANCAK	Gümüşhane Üniversitesi
Doç. Dr. Seven ERDOĞAN	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
Dr. İbrahim KILINÇ	Kamu Denetçiliği Kurumu
Dr. Öğr. Üyesi Hamdullah BAYCAR	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Göktuğ KIPRIZLI	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Emre YÜRÜK	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Dr. Öğr. Üyesi Hülya KINIK	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Arş. Gör. Fevzi KIRBAŞOĞLU	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Arş. Gör. Abdullah KAYAR	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Arş. Gör. Alperen TÜRKMEN	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Arş. Gör. Elif Esra CANER	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Arş. Gör. Fevzi ALTINOK	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Arş. Gör. Okan ERSARI	Karadeniz Teknik Üniversitesi
Arş. Gör. Kadriye KOYUNCU	Karadeniz Teknik Üniversitesi

Uluslararası Bilim Kurulu / International Scientific Committee

Prof. Dr. Süleyman ERKAN	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Gökhan KOÇER	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Prof William GALLOIS	University of Exeter	UK
Prof. Dr. İsmail KÖSE	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Prof. Dr. Vladimir M. KAPITSIN	M.V. Lomonosov Moscow State University	Russia
Prof. Dr. A.K. PASHA	Jawaharlal Nehru University	India
Prof. Dr. Sujata ASHWARYA	Jamia Millia Islamia University	India
Prof. Dr. Mujib ALAM	Jamia Millia Islamia University	India
Prof. Dr. Mahmoud KHALIFA	Suez Canal University	Egypt
Prof. Dr. Jagannath PANDA	University of Warsaw	Poland
Doç Dr. Murat ÜLGÜL	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Doç. Dr. Ayça EMİNOĞLU	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Doç. Dr. Vahit GÜNTAY	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Doç. Dr. Bülent ŞENER	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Assoc. Prof. Olga IGOREVNA AGANSON	M.V. Lomonosov Moscow State University	Russia
Doç. Dr. Erol KALKAN	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Assoc. Prof. Roman A. SETOV	M.V. Lomonosov Moscow State University	Russia
Dr. Öğr. Üyesi Fatma AKKAN GÜNGÖR	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Dr. Manami GOTO	Akita University	Japan
Dr. Öğr. Üyesi Esra Elif NARTOK van der KIST	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Dr. Öğr Üyesi Yücel BULUT	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Dr. Öğr. Üyesi Ayçe SEPLİ	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Dr. Öğr. Üyesi Yasin Çağlar KAYA	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Öğr. Gör. Dr. Ulaş Kutsi ÇEZİK	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Öğr. Gör. Dr. Yunus Emre AYDIN	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye
Öğr. Gör. Cem KÜÇÜKALİ	Karadeniz Teknik Üniversitesi	Türkiye

Program Akışı/ Program Flow

	9 Ekim	10 Ekim	11 Ekim
08:00-09:00	Kayıt/ Registration		
09:00-10:30	1. Oturum / 1 st Session 2. Oturum / 2 nd Session 3. Oturum / 3 rd Session 4. Oturum / 4 th Session	17. Oturum / 17 th Session 18. Oturum / 18th Session 19. Oturum / 19th Session 20. Oturum / 20th Session	30. Oturum / 30 th Session 31. Oturum/ 31 st Session 32. Oturum / 32 nd Session 33. Oturum / 33 rd Session
10:30-10:50	Çay-Kahve Arası / Coffee Break		
10:50-12:20	5. Oturum / 5 th Session 6. Oturum / 6 th Session 7. Oturum / 7 th Session 8. Oturum / 8 th Session	21. Oturum / 21 st Session 22. Oturum / 22 nd Session 23. Oturum / 23 rd Session 24. Oturum / 24 th Session	34. Oturum / 34 th Session 35. Oturum / 35 th Session 36. Oturum / 36 th Session 37. Oturum / 37 th Session
12:20-13:30	ARA / BREAK		
13:30-15:00	9. Oturum / 9 th Session 10. Oturum / 10 th Session 11. Oturum / 11 th Session 12. Oturum / 12 th Session	25. Oturum / 25 th Session 26. Oturum / 26 th Session 27. Oturum / 27 th Session 28. Oturum / 28 th Session	38. Oturum / 38 th Session 39. Oturum / 39 th Session 40. Oturum / 40 th Session 41. Oturum / 41 st Session
15:00-15:20	Çay-Kahve Arası / Coffee Break		
15:20-17:00	13. Oturum / 13 th Session 14. Oturum / 14 th Session 15. Oturum / 15 th Session 16. Oturum / 16 th Session	29. Oturum / 29 th Session	

Katılımcı Listesi / Participant List			
1.	Prof. Dr.	Hamdullah Çuvalcı	Karadeniz Teknik Üniversitesi
2.	Prof. Dr.	Atila Doğan	Karadeniz Teknik Üniversitesi
3.	Prof. Dr.	Süleyman Erkan	Karadeniz Teknik Üniversitesi
4.	Prof. Dr.	Gökhan Koçer	Karadeniz Teknik Üniversitesi
5.	Prof. Dr.	Coşkun Topal	Karadeniz Teknik Üniversitesi
6.	Prof. Dr.	Ali Servet Öncü	Atatürk Üniversitesi
7.	Prof. Dr.	Mehmet Sait Dilek	Atatürk Üniversitesi
8.	Prof. Dr.	Yalçın Sarıkaya	Giresun Üniversitesi
9.	Prof. Dr.	Nafiz Maden	Gümüşhane Üniversitesi
10.	Prof. Dr.	Mustafa Nail Alkan	Hacı Bayram Veli Üniversitesi
11.	Prof. Dr.	Abdulfattah Yaghi	United Arab Emirates University
12.	Prof. Dr.	Sujata Ashwarya	Jamia Millia Islamia University
13.	Prof. Dr.	Mujib Alam	Jamia Millia Islamia University
14.	Prof. Dr.	Banu Eligür	Başkent Üniversitesi
15.	Prof. Dr.	Levent Kırval	İstanbul Teknik Üniversitesi
16.	Prof. Dr.	Halit Burç Aka	Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi
17.	Doç. Dr.	Bülent Şener	Karadeniz Teknik Üniversitesi
18.	Doç. Dr.	Ayça Eminoğlu	Karadeniz Teknik Üniversitesi
19.	Doç. Dr.	Vahit Güntay	Karadeniz Teknik Üniversitesi
20.	Doç. Dr.	Erol Kalkan	Karadeniz Teknik Üniversitesi
21.	Doç. Dr.	Murat Ülgül	Karadeniz Teknik Üniversitesi
22.	Doç. Dr.	Ferhat Çağrı Aras	Karadeniz Teknik Üniversitesi
23.	Doç. Dr.	Sinem Çelik	Atatürk Üniversitesi
24.	Doç. Dr.	Kadir Sancak	Gümüşhane Üniversitesi
25.	Doç. Dr.	Metin Aksoy	Gümüşhane Üniversitesi
26.	Doç. Dr.	İskender Karakaya	Yozgat Bozok Üniversitesi
27.	Doç. Dr.	Simge Aksu	Yozgat Bozok Üniversitesi
28.	Doç. Dr.	Serdar Yılmaz	Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi
29.	Doç. Dr.	Halil Kürşad Aslan	İstanbul Medipol Üniversitesi
30.	Doç. Dr.	Hasan Bora Usluer	Galatasaray Üniversitesi
31.	Doç. Dr.	Güray Alpar	Jeopolitik Öngörü Enstitüsü
32.	Doç. Dr.	Ramin Sadık	Bayburt Üniversitesi
33.	Doç. Dr.	Sezgin Mercan	Başkent Üniversitesi
34.	Doç. Dr.	Eda Kuşku Sönmez	Samsun Üniversitesi
35.	Doç. Dr.	Serdar Yılmaz	Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi
36.	Doç. Dr.	Fulya Aksu	Altınbaş Üniversitesi
37.	Doç. Dr.	Abdulgani Bozkurt	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
38.	Doç. Dr.	Muharrem Doğan	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
39.	Doç. Dr.	Hüsrev Tabak	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
40.	Doç. Dr.	Seven Erdoğan	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
41.	Doç. Dr.	Emrah Atar	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi

42.	Doç. Dr.	Çağrı Çolak	Trabzon Üniversitesi
43.	Doç. Dr.	Merve Suna Özel Özcan	Kırıkkale Üniversitesi
44.	Doç. Dr.	Arda Özkan	Ankara Üniversitesi
45.	Doç. Dr.	Tolga Bilener	Galatasaray Üniversitesi
46.	Doç. Dr.	Şebnem Özdemir	İstinye Üniversitesi
47.	Doç. Dr.	İzzet Çıvgın	Mardin Artuklu Üniversitesi
48.	Assoc. Prof.	Pramod Kumar	Jawaharlal Nehru University
49.	Assoc. Prof.	Gulshan Majeed	University of the Punjab
50.	Assoc. Prof.	MD Nazmul Islam	Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi
51.	Dr. Öğr. Üyesi	Fatma Akkan Güngör	Karadeniz Teknik Üniversitesi
52.	Dr. Öğr. Üyesi	Göktuğ Kıprızlı	Karadeniz Teknik Üniversitesi
53.	Dr. Öğr. Üyesi	Hülya Kınık	Karadeniz Teknik Üniversitesi
54.	Dr. Öğr. Üyesi	Emre Yürük	Karadeniz Teknik Üniversitesi
55.	Dr. Öğr. Üyesi	Yücel Bulut	Karadeniz Teknik Üniversitesi
56.	Dr. Öğr. Üyesi	Ayçe Sepli	Karadeniz Teknik Üniversitesi
57.	Dr. Öğr. Üyesi	Esra Elif Nartok Van Der Kist	Karadeniz Teknik Üniversitesi
58.	Dr. Öğr. Üyesi	Hamdullah Baycar	Karadeniz Teknik Üniversitesi
59.	Dr. Öğr. Üyesi	Mustafa Taha Durmuş	Karadeniz Teknik Üniversitesi
60.	Dr. Öğr. Üyesi	Emre Çelik	Karadeniz Teknik Üniversitesi
61.	Dr. Öğr. Üyesi	Yasemin Necmiye Tutar	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
62.	Dr. Öğr. Üyesi	Ufuk Necat Taşçı	Çanakkale 18 Mart Üniversitesi
63.	Dr. Öğr. Üyesi	Yusuf Girayalp Atan	Marmara Üniversitesi
64.	Dr. Öğr. Üyesi	Muhammet Cemal Şahinoğlu	Gümüşhane Üniversitesi
65.	Dr. Öğr. Üyesi	Kaan Kutlu Ataç	Mersin Üniversitesi
66.	Dr. Öğr. Üyesi	Ayten Mehmed Aksaç	Giresun Üniversitesi
67.	Dr. Öğr. Üyesi	Pınar Akgül	Giresun Üniversitesi
68.	Dr. Öğr. Üyesi	Serdar Kesgin	Giresun Üniversitesi
69.	Dr. Öğr. Üyesi	Ece Karaduman Mercan	Başkent Üniversitesi
70.	Dr. Öğr. Üyesi	Muhammed Naim Naimi	Karabük Üniversitesi
71.	Dr. Öğr. Üyesi	Turgay Düğen	Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi
72.	Dr. Öğr. Üyesi	Omair Anas	Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi
73.	Dr. Öğr. Üyesi	Mehmet Ali Mert	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
74.	Dr. Öğr. Üyesi	Yusuf Bahadır Keskin	Amasya Üniversitesi
75.	Dr. Öğr. Üyesi	Mehmet Turan Çağlar	Altınbaş Üniversitesi
76.	Dr. Öğr. Üyesi	Keisuke Wakizaka	İstanbul Gelişim Üniversitesi
77.	Dr. Öğr. Üyesi	Hakan Aydın	Kırklareli Üniversitesi
78.	Dr. Öğr. Üyesi	Mehmet Alkış	Dicle Üniversitesi
79.	Dr. Öğr. Üyesi	Halil Peçe	Erzurum Teknik Üniversitesi
80.	Dr. Öğr. Üyesi	İlhan Bilici	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
81.	Dr. Öğr. Üyesi	Rüştü Kaya	Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
82.	Dr. Öğr. Üyesi	Aziz Balcı	Ankara Bilim Üniversitesi
83.	Dr. Öğr. Üyesi	Mehmet Rakipoğlu	Mardin Artuklu Üniversitesi / SETA
84.	Dr. Öğr. Üyesi	Eda Tutak	Gümüşhane Üniversitesi

85.	Dr. Öğr. Üyesi	Kenan Aslanlı	Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi
86.	Dr. Öğr. Üyesi	Hakan Aydın	Kırklareli Üniversitesi
87.	Asst. Prof.	Rasha El Baz	Newgiza University
88.	Asst. Prof.	Amrita Jash	Manipal Academy of Higher Education
89.	Asst. Prof.	Fadi Zatari	İstanbul Sebahattin Zaim Üniversitesi
90.	Asst. Prof.	Santwana Pandey	Guru Ghasidas Vishwavidyalaya
91.	Öğr. Gör. Dr.	Ulaş Kutsi Çezik	Karadeniz Teknik Üniversitesi
92.	Öğr. Gör. Dr.	Yunus Emre Aydın	Karadeniz Teknik Üniversitesi
93.	Öğr. Gör. Dr.	Turgay Demir	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
94.	Öğr. Gör. Dr.	Gökberk Durmaz	Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi
95.	Öğr. Gör. Dr.	Kerim Sert	Ortadoğu Teknik Üniversitesi
96.	Öğr. Gör. Dr.	Ahmet Furkan Özyakar	Atatürk Üniversitesi
97.	Öğr. Gör. Dr.	Seyma Biçer Hazır	Atatürk Üniversitesi
98.	Öğr. Gör. Dr.	Mustafa Demirci	Artvin Çoruh Üniversitesi
99.	Lecturer	Fatima Bakdi	University of Algiers 03
100.	Lecturer	Muhammad Muttaqien	Universitas Airlangga
101.	Lecturer	Anisa Briliana Widiati	Universitas Airlangga
102.	Öğr. Gör.	Cem Küçükali	Karadeniz Teknik Üniversitesi
103.	Öğr. Gör.	Gökhan Sırmalı	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
104.	Öğr. Gör.	Nur Sema Temur	Orta Doğu Teknik Üniversitesi
105.	Öğr. Gör.	Dilek Karabacak	Milli Savunma Üniversitesi
106.	Öğr. Gör.	Kerem Aydemir	İstanbul Gelişim Üniversitesi
107.	Öğr. Gör.	Şennur Özdemir	Bayburt Üniversitesi
108.	Öğr. Gör.	Mert Anıl Sarıcan	İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi
109.	Öğr. Gör.	Lokman Cömert	Atatürk Üniversitesi
110.	Öğr. Gör.	Nur Seda Temur	Ortadoğu Teknik Üniversitesi
111.	Öğr. Gör.	Kaan Taşçı	Artvin Çoruh Üniversitesi
112.	Öğr. Gör.	Hatice Çıvgın	Mardin Artuklu Üniversitesi
113.	Öğr. Gör.	Ece Günen	Çankırı Karatekin Üniversitesi
114.	Öğr. Gör.	Mustafa Kaymaz	İzmir Yüksek Teknoloji Üniversitesi
115.	Dr. Arş. Gör.	Abdulgazi Yıkıcı	Karadeniz Teknik Üniversitesi
116.	Dr. Arş. Gör.	Deniz Çolak	Karadeniz Teknik Üniversitesi
117.	Dr. Arş. Gör.	Murat Güneylioğlu	Kırklareli Üniversitesi
118.	Dr. Arş. Gör.	Sevgi Özkan	Eskişehir Osmangazi Üniversitesi
119.	Dr. Arş. Gör.	Emrah Yagmurlu	Çanakkale 18 Mart Üniversitesi
120.	Dr. Arş. Gör.	Didem Özdemir	Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
121.	Dr. Arş. Gör.	Abdullah Özçelik	Sakarya Üniversitesi
122.	Arş. Gör.	Fevzi Kırbaşoğlu	Karadeniz Teknik Üniversitesi
123.	Arş. Gör.	Elif Esra Caner	Karadeniz Teknik Üniversitesi
124.	Arş. Gör.	Abdullah Kayar	Karadeniz Teknik Üniversitesi
125.	Arş. Gör.	Fevzi Altıok	Karadeniz Teknik Üniversitesi
126.	Arş. Gör.	Alperen Türkmen	Karadeniz Teknik Üniversitesi
127.	Arş. Gör.	Kadriye Koyuncu	Karadeniz Teknik Üniversitesi

128.	Arş. Gör.	Okan Ersarı	Karadeniz Teknik Üniversitesi
129.	Arş. Gör.	Muhammet Negiz	Karadeniz Teknik Üniversitesi
130.	Arş. Gör.	Murat Poyraz	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
131.	Arş. Gör.	Reyhan Bayramoğlu	İstanbul Rumeli Üniversitesi
132.	Arş. Gör.	Mustafa Yıldız	Kocaeli Üniversitesi
133.	Arş. Gör.	Furkan Akçay	Gümüşhane Üniversitesi
134.	Arş. Gör.	Fecra Akça	Giresun Üniversitesi
135.	Arş. Gör.	Feyza Ölçek	Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
136.	Arş. Gör.	Zeynep Seyitoğlu	Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
137.	Arş. Gör.	Özlem Özan	Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
138.	Arş. Gör.	Sevgi Emik	Polis Akademisi
139.	Arş. Gör.	Orçun Demir	TOBB Ekonomi ve Teknoloji Üniversitesi
140.	Arş. Gör.	Taha Kalaycı	Ortadoğu Teknik Üniversitesi
141.	Arş. Gör.	Muhammed Onur Çöpoğlu	Ordu Üniversitesi
142.	Doktor	Zeynep Topal Serdar	Karadeniz Teknik Üniversitesi
143.	Doktor	Taner Zorbay	Ortadoğu Teknik Üniversitesi
144.	Doktor	Çağla Vural	Akdeniz Üniversitesi
145.	Doktor	Kaan Devecioğlu	ORSAM
146.	Doktor	Bilgay Duman	ORSAM
147.	Doktor	Oytun Orhan	ORSAM
148.	Doktor	Bilgehan Öztürk	SETA
149.	Doktora Öğr.	Oğuzhan Çakır	Karadeniz Teknik Üniversitesi
150.	Doktora Öğr.	Oğuzhan Bal	Karadeniz Teknik Üniversitesi
151.	Doktora Öğr.	Salih Kaya	Galatasaray Üniversitesi
152.	Doktora Öğr.	Meryem İlayda Atlas ÇETİN	İstanbul Üniversitesi
153.	Doktora Öğr.	Fatma Arı	Bursa Uludağ Üniversitesi
154.	Doktora Öğr.	Kürşad Kağan Ergün	Polis Akademisi
155.	Doktora Öğr.	Doğanay Yurtoğlu	Polis Akademisi
156.	Doktora Öğr.	Gökhan Ereli	ORSAM
157.	PhD Student	Paula Cano Cruz	Granada University
158.	PhD Student	Martin Dudas	Masaryk University
159.	PhD Student	Minhazul Abedin	İstanbul University
160.	PhD Student	Slaviana Peeva	Universidad de Cadiz
161.	PhD Student	Wali Ullah	İstanbul Medeniyet Üniversitesi
162.	PhD Student	Deene Saleh	İstanbul Üniversitesi
163.	PhD Student	Shabista Naz	Jawaharlal Nehru University
164.	YL Öğr.	Özlem Türkoğlu	Karadeniz Teknik Üniversitesi
165.	YL Öğr.	Esra Akçiçek	Karadeniz Teknik Üniversitesi
166.	YL Öğr.	Burak Koçak	Karadeniz Teknik Üniversitesi
167.	YL Öğr.	Engin Döşlü	Nevşehir Hacı Bektaşi Veli Üniversitesi
168.	YL Öğr.	Sami Şahin	Selçuk Üniversitesi
169.	YL Öğr.	Saadet Okumuş	Atatürk Üniversitesi
170.	YL Öğr.	Şennur Kırboz	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi

171.	YL Öğr.	Hashatun Topaloğlu	Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi
172.	YL Öğr.	Berna Sarıca	Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi
173.	YL Öğr.	Tayfun Çelik	Dicle Üniversitesi
174.	YL Öğr.	Pelin Nur Çağlayan	Ortadoğu Teknik Üniversitesi
175.	YL Öğr.	Yusuf Batuhan Altun	İzmir Demokrasi Üniversitesi
176.	YL Öğr.	Hilal Elif İnce	Mardin Artuklu Üniversitesi
177.	YL Öğr.	Fethiye Tunç	Fırat Üniversitesi
178.	MA Student	Eiazul Haq Ateed	Kırıkkale Üniversitesi
179.	Araştırmacı	İsmail Korukoğlu	KKTC Büyükelçisi
180.	Araştırmacı	Faed Mustafa	Filistin Büyükelçisi
181.	Araştırmacı	Erek Çağatay	KKTC Trabzon Başkonsolosu
182.	Araştırmacı	Muzaffer Akyıldırım	Jeopolitik Öngörü Enstitüsü
183.	Araştırmacı	Mustafa Çana	Jeopolitik Öngörü Enstitüsü
184.	Araştırmacı	Kemalettin Göktaş	Aksaray Üniversitesi
185.	Araştırmacı	Sılanur Buse Eser	Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi
186.	Araştırmacı	Zafer Küçükşabanoğlu	Yapay Zeka Politikalar Derneği (AIPA)
187.	Araştırmacı	Gökhan Varan	Yapay Zeka Politikalar Derneği (AIPA)
188.	Araştırmacı	Yasin Murat Kadıoğlu	Yapay Zeka Politikalar Derneği (AIPA)
189.	Araştırmacı	Sertaç Canalp Korkmaz	Yapay Zeka Politikalar Derneği (AIPA)
190.	Araştırmacı	Samir Seifan	Harmoon Center
191.	Araştırmacı	Nabil Marzouk	Harmoon Center
192.	Araştırmacı	Samir Alabdullah	Harmoon Center
193.	Araştırmacı	Sugandhi	Jamia Millia Islamia University
194.	Araştırmacı	Sanaz Yousefi Moghadam	KAFKASSAM
195.	Araştırmacı	Melike Ergün	Adalet Bakanlığı
196.	Araştırmacı	Yusuf Can Ayaz	ORSAM
197.	Araştırmacı	Nuray Özdemir	Savunma Sanayii Başkanlığı

Çarşamba/ Wednesday 9:00-10:30

1. Oturum / 1st Session

JEOPOLİTİK ÖNGÖRÜ ENSTİTÜSÜ

Panel: Jeopolitik Değişimi Anlamak

Oturum Başkanı / Panel Chair: Güray Alpar

1. *Oryantalist Hegemonyayı Kırmak: Uluslararası İlişkiler Disiplininde Bir Ankara (Türkiye) Okulu Neden Gereklidir*
   Konuşmacı / Presenter: Ufuk Necat Taşçı

2. *Küresel Siyasette Alternatif Arayışlar: Kuzey'in Kaosunun Güney'e Yansımaları*
   Konuşmacı / Presenter: Gökberk Durmaz

3. *Kamu Diplomasisi ve Jeopolitik Değişimin Yansımaları*
   Konuşmacı / Presenter: Muzaffer Akyıldırım

4. *Jeopolitik Değişimin Göç Üzerine Etkisi ve Muhtemel Sonuçları*
   Konuşmacı / Presenter: Mustafa Çana

5. *Günümüz Dünyasında Jeopolitik Değişimi Anlamak*
   Konuşmacı / Presenter: Güray Alpar

Tartışmacı / Discussant: Ferhat Çağrı Aras

ORYANTALİST HEGEMONYAYI KIRMAK: ULUSLARARASI İLİŞKİLER DİSİPLİNİNDE BİR ANKARA (TÜRKİYE) OKULU NEDEN GEREKLİDİR

Ufuk Necat TAŞÇI[1]

Bilindiği üzere I. Dünya Savaşı sonrasında ortaya çıkan düzen arayışı, teorik tartışmalarını ABD ve Birleşik Krallık'ın başlattığı bir sürece dönüşmüştür. Bu süreç, devamında ABD ve Birleşik Krallık'ın lehine olan politik gelişmeleri müspet, aleyhine olanları ise menfi kabul eden, Batı merkezli bir forma dönüşmüş, Uluslararası İlişkiler disiplininde de hakim ahkam olmaya başlamıştır. Dördüncü büyük tartışmaya kadar, bu Batı-hegemon gelişime karşı eleştirel manada çok fazla çalışma yapılmamıştır. Alfred Grosser'in İkinci Dünya Savaşı sonrasında gittikçe barizleşen Amerikan etkisine yönelik eleştirisi haricinde, eleştirel manada akademik bir cephe açılmadığı söylenebilir. 1980'li yıllarda Uluslararası İlişkiler teorilerinin ABD tarafından siyasi bağımlılık adına kullanıldığını ele alan çalışmalar ortaya çıkmıştır fakat etkileri sınırlı kalmıştır. 1990'lı yıllar bu bağlamda bir kırılma noktası gibi görülmüş, post-pozitivist alternatif teorilerin ve çeşitli katkıların ön plana çıkmasıyla farklı beklentiler oluşmuştur. Yine de yeterli olgunluğa erişemeyen ve yaygın bir hal alamayan bu alternatifler, Uluslararası İlişkiler disiplinindeki ana akımın Batılı olmayan alternatif görüşlere karşı galebe çalan önyargısına yenik düşmüştür. Disiplinin, günümüzdeki dinamiklerin ve gerçekliklerin birçoğunu görmezden gelmesi, sömürgecilik ve dekolonizasyon gibi süreçlere karşı Batı lehine işleyen bir nihilizme teslim olması, farklı tartışmaların gerekliliğini ortaya sermektedir. Günümüzde baş göstermeye başlayan çok kutupluluğun getireceği, daha önceki merkez-çevre temelli tartışmalarının çok daha ötesine geçecek bir tartışma alanı oluşma ihtimali düşünüldüğünde, Türkiye'nin disiplin içerisindeki güç mücadelesine akademik olarak geç kalmaması gerekmektedir. Türkiye'nin çok kutuplu hale gelme eşiğindeki bir dünyadaki konumu, şüphesiz tek ve çift kutuplu dünyadakinden, çeşitli saiklerle, farklı olmaya namzettir ve olmak zorundadır. Daha önceki süreçlerde akademik iddiaları ve kuram oluşturma çabaları içerisinde İngilizce yetersizliğinin de olduğu çeşitli engellere takılan Türkiye'nin itirazlarını akademik cihette yaygınlaştırmak, sadece Türkiye'nin değil, Müslüman coğrafyanın da Batı merkezli Uluslararası Disipline karşı tezlerini daha kuvvetli olarak dile getirmesine ve anlaşılmasına katkı sunabilecektir. Bu bildiride, bu hususu gerçekleştirebilecek bir ekolün oluşumunun neden gerekli olduğu tartışılacak, bunun gerçekleşmesinin disiplin açısından katkıları ele alınacak, sahada yaşanan olaylar ve siyasi gelişmeler özelinde bir 'Ankara Okulu' kurabilmenin gerekliliği ortaya konulmaya çalışılacaktır. Bu doğrultuda disiplinin tarihsel gelişimi ve teorilerin ortaya çıkışı, literatürün hakim iddiaları ve temel yanılgıları ele alınarak, 'Ankara Okulu' olarak ortaya çıkması umulan ekolün disipline ve küresel katkıları ortaya konulacaktır. Batı merkeziyetçi disiplinin inşasına katkıda bulunduğu küresel sistemin statüko oluşumuna katkısı eleştirilecek, sistemin çıkmazlarında 'Ankara Okulu' mefkuresinin üreteceği çözümler ve yeni sistemde oynaması muhtemel rol entelektüel bağlamda, saha gerçeklikleri ışığında ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: International Relations, Great Debates, Realism, Liberalism, Ankara School.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Çanakkale Onsekiz Mart Üniversitesi.
ORCID: 0000-0001-9580-608X

KÜRESEL SİYASETTE ALTERNATİF ARAYIŞLAR: KUZEY'İN KAOSUNUN GÜNEY'E YANSIMALARI

Gökberk DURMAZ[1]

Soğuk Savaş sonrası Sovyetler Birliği'nin dağılmasıyla oluşan güç boşluğu kısmen Amerika Birleşik Devletleri ve müttefikleri ile doldurulmuş, oluşan bu tek kutuplu dünya düzeninde; diğer ülkeler ise kendi siyasetlerini bu güç odağına göre konumlandırmıştır. İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden bu yana küresel siyasetteki askeri ve politik etkileri tırpanlanmış Japonya ve Almanya'nın yanına Soğuk Savaş mağlubu Rusya'nın da eklenmesiyle küresel siyasetteki asimetri gözle görülür hale gelmiştir. 90'lı yıllarda görece yükselen küresel ABD sempatisi, Afganistan, Irak, Filistin gibi dünya kamuoyunun vicdanını yaralayan haksız işgaller ile bu işgallerdeki insan haklarına mugayir tutum ve davranışlar sebebiyle yerini süratle siyasi antipatiye bırakmıştır. Küresel Kuzey ülkelerinin Coğrafi Keşifler ve Sanayi Devriminden bu yana kendi kazanımlarına dayalı kurguladıkları ve Bretton-Woods Anlaşması (1944) ile zirve yapan uluslararası eko-politik sistem çatırdamaya başlamış; rezerv para olarak anılan Amerikan doları yerine Çin başta olmak üzere pek çok ülke kadim meta olan altın ve gümüş rezervlerine ağırlık vermeye odaklanmıştır. Küresel Kuzey ülkelerinin bölüşüm temelli kaos ortamı, Küresel Güney ülkeleri üzerinde gün geçtikçe artan baskı ve travmalara sebep olmaktadır. Bu sebeple, Küresel Güney ülkeleri ise çözümü bölgesel ittifaklara dayalı yeni çok kutuplu dünya düzenine geçişi hızlandırmakta aramaktadır. Yıllardır süregelen sömürgeci yaklaşımları, ülkelerinden ve bölgelerinden dışarı atmak amacıyla pek çok bölgesel ittifak yeniden organize edilmekte, bu gayretler ise Küresel Kuzey ülkeleri tarafından sistemsel bir sorun olarak algılanmaktadır. İlaveten Rusya-Ukrayna Savaşı ile on yıllar sonra Avrupa sınırlarına dayanan çatışma ortamı ve buna bağlı oluşturulan "Rus tehdidi" algısı, savaş öncesinde cereyan eden Avrupa Ordusu, Brexit vb. süreçlerle Küresel Kuzey içerisindeki ihtilafları bir süreliğine de olsa tehir etmiş, oluşturulan ortak "düşman" karşısında bir konsolidasyon sağlamıştır. Ancak, savaşın ve bu savaşa dayalı ekonomik darboğazın ABD yerine, zaten Afrika başta olmak üzere eski sömürgeleri ile arası açılan, Avrupa içerisinde yaşanması; tehir edilen ihtilafların yakın gelecekte tekraren gün yüzüne çıkacağı ve Küresel Kuzey içerisindeki iç asimetrinin sürdürülemez bir hal alması anlamına gelmektedir. Bu çalışmada, Kuzey ülkeleri arasındaki kaos ortamı ile Güney ülkelerinin bu kaosun kendilerine yansımalarını en aza indirmek; yeni ve daha adil bir uluslararası sistem teşekkül etmek üzere bölgesel ekonomik ve siyasi iş birliğini arttırma gayretleri ele alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Küresel Kuzey, Küresel Güney, Küresel Siyaset, Bölgesel İttifaklar, Çok Kutuplu Dünya.

[1] Öğr. Gör. Dr., Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-5031-6837

KAMU DİPLOMASİSİ VE JEOPOLİTİK DEĞİŞİMİN YANSIMALARI

Muzaffer AKYILDIRIM[1]

Küreselleşme, iletişim ve bilgi çağı ile devletlerin siyasi, askeri güç, ekonomik etki, kültürel tanıtma ve stratejik yetenekleri ile marka değerini geliştirme, etkinliğini artırma ve farklı alanlarda üstünlüklerini ifade etme aracı olarak Kamu Diplomasisi (KD) faaliyetlerine ağırlık verdiğini gözlemekteyiz. Devlet kurum ve kuruluşlarının yanı sıra, üniversiteler, sivil toplum kuruluşları (STK), önde gelen uluslararası şirketler ve güçlü ulusal şirketlerin de etkin bir şekilde faaliyet gösterdiği bu alanda halkla ilişkiler ve kamuoyu oluşturmak için eldeki tüm yumuşak güç unsurlarıyla yazılı ve görsel basının önemi yadsınamaz. Ulusların kültürel, tarihi, ticari ve jeopolitik farkındalıklarıyla doğru orantılı olan kamu diplomasisi kavramı, insani boyutta da dış yardım, eğitim ve afet-krizlere müdahale ve eşgüdümlü destek ve kapasite paylaşımı yoluyla dış politikanın biçimlendirilmesi (Morrow) ve kamuoyu tutumunun belirlenmesinde uygulama alanı bulmaktadır.

Bu bildiride, geleneksel diplomasi dışındaki, bölgesel ve küresel kamuoyu oluşturma çabaları, STK'ların dış dünya ile artan etkileşimi ve akademik-kültürel iletişim süreçlerini de kapsadığından hareketle Kamu Diplomasinin, sürekli iletişim, stratejik planlama, markalaşma ve uzun vadeli ilişkiler temelinde (Nyee, 2005) jeopolitik değişimlerden etkilenme ve etkileşimdeki yansımaları çok boyutlu olarak değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Kamu Diplomasisi, Jeopolitik Değişim, Tanıtım ve Markalaşma.

[1]Araştırmacı, Jeopolitik Öngörü Enstitüsü.
ORCID: -

JEOPOLİTİK DEĞİŞİMİN GÖÇ ÜZERİNE ETKİSİ VE MUHTEMEL SONUÇLARI

Mustafa ÇANA[1]

Kişilerin veya toplulukların herhangi bir nedenle bulundukları yerleri terk ederek, başka bir yere ya da ülkeye gitmeleri eylemi olan göç olgusu sadece siyasi olarak değil, birçok açıdan kişiler, toplumlar ve ülkeler üzerinde önemli kırılma ve etki yaratmaktadır.

Bireyden başlayarak, aileyi, toplumu hatta ülkeleri çeşitli yönleriyle etkileyen göç olgusunun nedenleri ve sonuçlarını çok iyi analiz etmek gerekmektedir. Dünya üzerinde stratejik ve politik açıdan çok önemli etkileri olan bu göç olgusunun, konusunda yetkin akademisyenler ve uzmanlar tarafından değerlendirilmesi göçün yönetimi sürecine ve çözümüne de şüphesiz katkıda bulunacaktır.

Göç olgusunun doğrudan veya dolaylı etkilerinden birisi, belki de en önemlisi güvenlik boyutudur. Güvenlik, kişinin veya toplumun kendisini tehlikelerden uzak, güvende hissetmesi durumudur. Esas itibarıyla göç olayı bütün yönleriyle güvenlikle ilgili olup, göçün bu açıdan akademik anlamda incelenip, analiz edilmesi de ayrı bir önem arz etmektedir.

Bu çalışmanın amacı, jeopolitik değişimin göç üzerine etkisini, muhtemel sonuçlarını ve alınması gereken tedbirleri ortaya koymaktır. Çalışmada bu konu ile ilgili daha önce hazırlanmış eserlerden de yararlanılacaktır. Oldukça geniş ve kapsamlı bir konu olan göç, bu çalışmada esas itibariyle jeopolitik değişimin göç üzerine ve ülkelerin güvenliğine ve siyasetine etkisi ile sınırlı tutulacaktır.

Bu çalışmanın, jeopolitik değişimin göç üzerine ve ülkelerin güvenliğine ve siyasetine olan etkisini ortaya koymada yardımcı olacağı, konuya açıklık getireceği ve en önemlisi kitlesel göç akınının ve düzensiz göçmen krizinin çözümüne yönelik çalışmalara ışık tutacağı ve aynı zamanda geleceğe yönelik olarak ülkelerin, göçün yıkıcı etkilerini ortadan kaldırmak amaçlı göçün yönetimine yönelik iş birliği yapmalarının zorunlu olduğu konusunda faydalı olacağı değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Göç, Jeopolitik, Güvenlik, Ülke güvenliği, Kitlesel göç akını, Düzensiz göçmen krizi, Göç yönetimi.

[1]Avukat, Alb. (E), GFI Hukuk ve Eğitim Koordinatörü.
ORCİD: 0009-0000-8721-4498

GÜNÜMÜZ DÜNYASINDA JEOPOLİTİK DEĞİŞİMİ ANLAMAK

Güray ALPAR [1]

Farklı tanımları olsa da Jeopolitik, bir devletin coğrafya temelinde politikasını etkileyen bütün faktörleri içine alan, disiplinler arası bir çalışmadır ve bir devletin coğrafyası ile uyguladığı politikaların birbiri ile uyumuyla ilgilidir. Bu bağlantıda şüphesiz coğrafya değişmeyen unsurdur. Diğer yandan jeopolitiğin mutlaka dikkate alınması gereken; ekonomik, politik, askeri, bilimsel ve teknolojik değerleri yanında, sosyo-ekonomik yapı gibi değişen unsurları da mevcuttur. Eğer bu unsurlar jeopolitik değerlendirmelerde tam ve doğru olarak ortaya konulmaz ise şüphesiz değerlendirmeler de doğru bir sonuca ulaşmayacaktır.

Tüm dünyada II. Dünya Savaşı sonucu oluşan jeopolitik dengenin, özellikle 2000'li yılların başından itibaren bozulmaya başladığı açıkça görülmektedir. Bu anlamda Çin'in ekonomik alandaki yükselişinin yarattığı tedirginlik yanında, Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin'in 10 Şubat 2007 tarihinde, 43. Münih Güvenlik Konferansında yaptığı konuşma bir dönüm noktasını oluşturmuştur. Putin bu konuşmasında ABD ve NATO'yu eleştirmiş ve Soğuk Savaş Dönemi sonrasında oluşan tek kutuplu dünyanın kabul edilmez olduğunu vurgulamıştı. Bu açıkça bir meydan okumaydı ve bu tarihten sonraki gelişmeler de bunu doğrular nitelikteydi. Gürcistan ve Kırım'da yaşananlar yanında, Putin'in Münih Güvenlik Konferansı konuşmasından 15 yıl sonra, 24 Şubat 2022 tarihinde, Rusya'nın Ukrayna'da "özel bir askeri operasyon" ilan etmesiyle başlayan harekâtı, güçler arasında "Baltık Denizinden, Çin'e kadar olan Kenar Kuşak (Rimland), bölgesinde yeni bir jeopolitik rekabeti ve değimi yeniden başlattı.

Bu çalışmanın maksadı, Avrasya bölgesinde son dönemde oluşan jeopolitik hareketliliği anlamlandırarak, önümüzdeki döneme ilişkin muhtemel hareket tarzlarını ortaya koymaktır. Konunun oldukça geniş kapsamlı olması nedeniyle, konuya daha iyi odaklanabilmek açısından, çalışma özellikle Avrasya bölgesi ile sınırlı tutulmuştur.

Avrasya bölgesi tarih boyunca güç merkezlerinin oluşması için gerekli potansiyeli taşımaktadır. Bunun tek istisnası II. Dünya Savaşından sonra ABD olmuştur. ABD'nin bu konumunu devam ettirebilmesi ise Avrasya bölgesinden müttefikler edinmekle veya bu bölgedeki güçlerin birbirleri ile mücadele ederek güçlerini zayıflatması ile mümkün olabilecektir. Oluşacak veya oluşturulacak yeni denge ise bu yüzyılda Avrasya'nın alacağı konumu belirleyecektir. Çalışmanın bu anlamda, yaşanan mücadelelerin temeline inerek, bölgeyi ve geleceği anlamlandırmada katkı sağlayacağı değerlendirilmektedir.

Anahtar Kelimeler: Jeopolitik, Güç Merkezleri, Hakimiyet Teorileri, Jeopolitik Mücadele.

[1] Doç. Dr., Tümgeneral (E), Jeopolitik Öngörü Enstitüsü Başkanı.
ORCİD: 0000-0003-0122-7795

Çarşamba/ Wednesday 9:00-10:30

2. Oturum / 2nd Session

Panel: Societal Change and Development

Oturum Başkanı / Panel Chair: M. Nazmul Islam

1. *Exploring the Paradox of Empowerment and Employment: A Gender and Development Perspective from Bangladesh*
   Konuşmacı / Presenter: Ozlem Turkoglu

2. *Turkey's Evolving Role as a Host Country for Refugees: Policy Responses and Impacts on Society*
   Konuşmacı / Presenter: Sugandhi

3. *Mismanagement of Turkey's International Student Policy*
   Konuşmacı / Presenter: Halil Kürşad Aslan

4. *Game Over Geopolitical World Order: (Re)Thinking IR Disciplines and the Shifting Narratives*
   Konuşmacı / Presenter: Fatima Bakdi

5. *Exploratory Analysis and Volume Estimation of Baltic Timber Exports to France Using the Sound Toll Registers (1670-1790)*
   Konuşmacı / Presenter: Slaviana Peeva

Tartışmacı / Discussant: Hamdullah Baycar

EXPLORING THE PARADOX OF EMPOWERMENT AND EMPLOYMENT: A GENDERAND DEVELOPMENT PERSPECTIVE FROM BANGLADESH

Ozlem TURKOGLU[1]

This research explores the paradox of women's empowerment in Bangladeshi garment industry and microfinance programs within a neoliberal framework. While undeniable progress has been made in terms of increased female employment and financial inclusion, this paper argues that challenges persist due to ingrained gender dynamics and uneven and combined development engaged in the neoliberal setting. Focusing on the post-2000 era, it examines how neoliberal policies create limitations for employed women. By analyzing the existing literature, the research highlights the dual potential of both the garment industry and microfinance programs. The garment industry offers employment opportunities and economic agency, yet often reinforces low wages and limited skills development for women. Similarly, microfinance programs provide financial autonomy but many lead to indebtedness and perpetuate socio-economic vulnerabilities. Overall, the research demonstrates that increased employment and access to financial tools may not always lead to empowerment for Bangladeshi women. Through a comprehensive approach, the paper aims to provide a deeper understanding of the complex interplay between these sectors and their impact on the empowerment of Bangladeshi women.

Keywords: Bangladesh, Employment, Garment Industry, Empowerment, Microfinance.

[1] Master Student, Karadeniz Technical University.
ORCID: 0000-0002-6779-4365

TURKEY'S EVOLVING ROLE AS A HOST COUNTRY FOR REFUGEES: POLICY RESPONSES AND IMPACTS ON SOCIETY

SUGANDHI[1]

Situated strategically at the intersection of Europe and Asia, Turkey has historically played a significant role in the geopolitics of West Asia and continues to do so. Leveraging its unique geographical location, cultural ties, and political influence, Turkey has traditionally served as a key mediator in the Middle East. Owing to the enduring conflicts and instability in neighboring regions, particularly Syria, Turkey has emerged as a primary destination for refugees, a trend that has intensified in recent times. The report issued by the United Nations High Commissioner for Refugees in June 2024 highlighted that a staggering number exceeding 117 million individuals globally experienced displacement within the previous year. As of the mid-point of 2023, approximately 6.49 million Syrians have fled their homeland, seeking refuge mainly in Lebanon, Jordan, Iraq, Egypt, and Turkey. Hosting close to 3.6 million forcibly displaced individuals, Turkey stands out as the leading haven for refugees globally. The nation has taken pride in its role and has wielded it as a significant tool in geopolitics. This qualitative research delves into the evolving position of Turkey as a host to refugees, analyzing the country's policy responses and the ramifications of the refugee crisis on its population. The study scrutinizes the challenges encountered by both refugees and host communities, the legal structures governing refugee safeguarding in Turkey, and the socio-economic consequences of hosting refugees. By examining Turkey's reaction to the refugee crisis and the multitude of factors influencing its refugee policy, this paper seeks to explore the impact on the interactions between the host nation and refugees, as well as between refugees and the local populace. The findings underscore the complexity of Turkey's refugee predicament and underscore the importance of implementing enduring strategies that prioritize social integration, refugee rights, and the rights of Turkish citizens simultaneously.

Keywords: Turkey's Refugee Policy, Syrian Refugees, Refugee crisis, Social Integration, Turkey.

[1] A Recent Postgraduate, Jamia Millia Islamia, New Delhi, Delhi, India.
Research Assistant Intern, the Center of Conflict and Peace Studies at The International Council on Human Rights, Peace and Politics.
ORCID: 0009-0003-4226-7862

MISMANAGEMENT OF TURKEY'S INTERNATIONAL STUDENT POLICY

Halil Kürşad ASLAN[1]

In the current turbulent global political conjuncture, middle-power states like Turkey need to pursue more careful policies. In a period when the great power struggle is accelerating, the bill for wrong choices can be much heavier. In this context, Turkey's internationalization process in higher education, which has gained great momentum in the last decade, is evaluated. There is cross-border mobility in higher education, which is approaching 7 million on a global scale, and it was mentioned by the President at the academic opening meeting that there are 370 thousand international students in Turkey as of October 2023. In a global political economy where international student mobility has more than tripled in the last quarter century, Turkey is expected to increase its gains and manage potential risks with the right policies. Four main rationales are commonly cited in the literature for seeking to become a center of attraction for international students: political, economic, academic and socio-cultural. After Turkey's top leaders understand the general benefits of attracting international students and show the main goal to middle managers, there are failures in the follow-up and evaluation processes. Without proper cost/benefit calculations for each of the four main pillars of internationalization in higher education, there are indications that risks are not being managed well. Drawing on both primary and secondary data, this conference paper will discuss what kind of mistakes Turkey has made in its international student policy, which actors have been influential in the process, and which governance deficits have contributed to these mistakes.

Keywords: Internationalization, Higher Education, Cross-Border Mobility, International Student Flow.

[1] Associate Professor, İstanbul Medipol University, Department of Political Science and International Relations.
ORCID: 0000-0001-9926-7108

GAME OVER GEOPOLITICAL WORLD ORDER: (RE)THINKING IR DISCIPLINES AND THE SHIFTING NARRATIVES

Fatima BAKDI[1]

Change is happening everywhere and in everything, at all levels, between all units and at the global level, wars, economic, political and social crises, global and local markets, the movement of people in all directions and all regions of the world, technology and artificial intelligence also interfere with international relations all the time.

Twenty-four years after the new century, the vision becomes clearer and more for us to reshape cases in all fields and at all times, which makes the observer and student in the field of political science and international relations increase the state of anticipation, monitoring, analysis of all major and minor international developments and follow-up effects and outcomes, whether macro and micro and even a combination of them.

The most important challenge facing the eye is how to approach science? How do we study the complex phenomenon in its political and geopolitical manifestations? Do we keep the same perspectives, disciplines, and even narratives?

This study aims to address the features of change and transformation in the science of international relations and the disciplines surrounding it towards building diverse and alternative narratives in a world where everything changes at the speed of light.Concepts, propositions, approaches, and even schools of thought from the western perspectives and beyond, giving the voice to the voiceless from the rest of the world.

Keywords: Uncertainty, Paradigm Shifts, Global South, New Era, Mega Threats, Flexibility.

[1] Prof., University of Algiers 03, Department of Political Science and International Relations. Algeria.
ORCID: 0009-0009-1120-7342

Çarşamba/ Wednesday 9:00-10:30

3. Oturum / 3rd Session

Panel: Mülteciler, Göç ve Güvenlik: Uluslararası ve Ulusal Perspektifler

Oturum Başkanı / Panel Chair: Yunus Emre Aydın

1. *Göçmenlere Yönelik Aşırı Sağ Terör Eylemleri: NSU Cinayetleri Örneği*
   Konuşmacı / Presenter: Reyhan Bayramoğlu

2. *Göç Hareketlerinin Ulus Devlete Tehdit Yönünden Güvenlikleştirilmesi: Türkiye Örneği*
   Konuşmacı / Presenter: Engin Döşlü

3. *Avrupa Parlamentosu Seçimleri 2024: Aşırı Sağ'ın Yükselişi ve Avrupa Siyasetinde Dönüşüm Dinamikleri*
   Konuşmacı / Presenter: Nail Alkan

Tartışmacı / Discussant: Cem Küçükali

GÖÇMENLERE YÖNELİK AŞIRI SAĞ TERÖR EYLEMLERİ: NSU CİNAYETLERİ ÖRNEĞİ

Reyhan BAYRAMOĞLU[1]

II. Dünya Savaşı'nın yıkıcı etkisiyle Avrupalı ülkelerde iş gücü açığı ortaya çıkmış, farklı ülkelerden işçi alımları için antlaşmalar yapılmıştır. Türkiye ve Almanya arasında 1961 yılında imzalanan İşgücü Antlaşması Türkiye'den pek çok kişinin göç etmesine sebep olmuştur. Başlangıçta giden işçilerin belirli bir süre Almanya'da kalıp Türkiye'ye geri dönecekleri düşünülse de durum beklenenin aksine olmuştur. Giden işçiler zamanla ailelerini de yanlarına alarak Almanya'da uzun vadeli yaşama ayak uydurmaya çalışmıştır. Yalnız Türkler değil Almanlar da uyum sağlamak durumunda kalmıştır. Bu süreçte iki toplumun entegrasyon bağlamında sorunlar yaşadığı bilinmektedir. Bu sorunların en uç örneğini Nasyonal Sosyalist Yeraltı (Nationalsozialistischer Untergrund-NSU) cinayetleri oluşturmaktadır. Bu çalışmanın amacı NSU cinayetlerinin aşırı sağ terörün bir örneğini oluşturup oluşturmadığını ortaya koymaktır. NSU cinayetlerinin aşırı sağ terör, aşırı sağ şiddet ve nefret suçu çerçevesinde ele alındığında farklı değerlendirildiği ve bunun da esasında siyasal tercihlerle doğru orantılı olarak yapıldığı anlaşılmaktadır. Cinayetlerin önceden planlanması ve şiddete maruz kalanların ötesinde psikolojik yankı uyandırması eylemlerin aşırı sağ terör eylemi olarak ifade edilmesini kolaylaştırmaktadır. Eylemlerin meydana geldiği 2000'li yıllarda medyada "Döner Cinayetleri", "Ceska 83 Cinayetleri" ve "Türk Mafyası Cinayetleri" olarak anılması da göçmenlere yönelik yaklaşımdan izler barındırmaktadır.

Çalışmada konu hakkında yayınlanan materyaller incelenerek cinayetler hakkında geniş bir perspektif sunulmak istenmektedir. Bu nedenle öncelikle literatürde "aşırı sağ şiddet" ve "aşırı sağ terör" kavramları tanımlanacaktır. Daha sonra da cinayetlerin hangi dönemde ve koşullarda gerçekleştiği anlatılacaktır. NSU'nun ve cinayetlerin ortaya çıkışından sonra yaşanan hukuksal süreç ve dava sonucunda verilen kararlar da ele alınıp tartışılacaktır. Böyle bir analizin yapılma sebebi, Almanya tarihinde Nurnberg yargılamalarından sonra en kapsamlı davanın cinayetler sonrasında gerçekleşmesine hem Türk hem Alman hükümetlerinin nasıl yaklaştığına odaklanmaktır. Bu doğrultuda cinayetlerin şiddet eylemi yerine "aşırı sağ terör eylemi" olarak değerlendirilmesi gerekmektiği çıkarılmaktadır. Alman hükümetinin ve yasal makamların konuya yaklaşımının sorunlu görülen tarafları da olduğu göze çarpmaktadır. Türk hükümetinin ise tutumunda değişiklik olduğu ve konuya dair araştırmalarda bulunduğunu da söylemek mümkündür.

Anahtar Kelimeler: Aşırı Sağ Terörizm, Aşırı Sağ Şiddet, Almanya'ya Göç, NSU Cinayetleri.

[1] Arş. Gör., İstanbul Rumeli Üniversitesi.
ORCID: 0000-0003-2790-9794

GÖÇ HAREKETLERİNİN ULUS DEVLETE TEHDİT YÖNÜNDEN GÜVENLİKLEŞTİRİLMESİ: TÜRKİYE ÖRNEĞİ

Engin DÖŞLÜ[1]

İnsanlık tarihinin en eski olgularından olan göç İnsanların, toplulukların ya da toplumların bir yerden başka bir yere hareketliliği olarak tanımlayabiliriz. Tarihsel süreçte göç olgusunun tanımı, değişen toplumsal dinamiklere ve şartlara bağlı olarak çeşitlilik göstermiştir. Göç olgusuyla birlikte ortaya çıkan sorunlardan birisi de güvenlik sorunudur. Soğuk Savaş sonrası gelişen güvenlik çalışmalarıyla göç olgusu da güvenliğin alanına dahil edilmiştir. Kopenhag okulunun ortaya koymuş olduğu güvenlikleştirme kavramı ile ele alınan göç konusu güvenlikleştirilirken genelde tek bir yönden ele alınarak öznesi göçmenler olan bir güvenlikleştirme süreci gelişmiştir. Ancak güvenlik tek boyutlu ele alındığında ulus devlete yönelik tehditler göz ardı edilmektedir. Literatür taramasında bulunan çalışmaların çoğunluğu güvenlik algısını göçmenler üzerinden yapılan çalışmalar oluşturmaktadır. Bu nedenle bu çalışmada göçün ulus devletlere tehdidi Türkiye örneği üzerinden ele alınacaktır.

Yapılan araştırmalarda kitlesel göçün Türkiye üzerinde oluşturduğu riskler ortaya koyulmuştur. Bu riskler belirlenirken Myron Weiner'ın göç tehditlerini sınıflandırmasına göre yapılmıştır. Weiner'e göre birincisi mültecilerin ve göçmenlerin gönderen ve kabul eden ülkeler arasındaki ilişkilerde bir tehdit ya da en azından bir sorun olarak görüldüğü durumdur; bu durum mültecilerin ve göçmenlerin kendi ülkelerindeki rejime karşı oldukları zaman ortaya çıkmaktadır. İkincisi, göçmenlerin ve/veya mültecilerin ev sahibi ülkenin rejimi için siyasi bir tehdit veya güvenlik riski olarak algılanmasıdır. Üçüncüsü, göçmenlerin kültürel bir tehdit olarak algılanmasıdır. Dördüncüsü ev sahibi toplum için sosyal ve ekonomik bir sorun olarak görülmesidir. Beşincisi olarak ev sahibi toplumun göçmenleri menşei ülkeye karşı bir tehdit aracı olarak kullanmasıdır. Bu sınıflandırmaya göre mevcut göçmenlerin Türkiye için risk yaratan tehditleri belirlenmiştir.

Özelde Türkiye'ye genelde ise ulus devletlerin hepsine karşı bir güvenlik tehdidi olarak ele aldığımız göç olgusunun sadece insani güvenliği baz alan politikaların yetersiz olduğu ortaya koyulmuştur. Göç sorununun çözümünde güvenlik konusunda öznenin, uluslararası sistemin başat aktörleri olan devletler ya da göçün birinci şahsı olan insanlar yönünden ele alınması doğru sonuçlar vermemekle beraber daha sürdürülebilir bir çözüm için hem devletlerin hem de göçmenlerin güvenliği birlikte değerlendirilmelidir. Ulus devletlerin, göç olgusunu sadece insan hakları, demokratik değerler ve sosyo-ekonomik kalkınma ekseninde değil, güvenlik riskleriyle beraber ele almaları gerekmektedir. Ancak bu sayede, göçün ulus devlete yönelik tehditleri önlenebilir ve göç yönetiminin sürdürülebilirliği sağlanabilir.

Anahtar Kelimeler: Göç, Güvenlikleştirme, Türkiye.

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, Nevşehir Hacı Bektaş Veli Üniversitesi, Uluslararası Güvenlik ve Terörizm Anabilim Dalı.
ORCID: 0009-0003-2423-4151

AVRUPA PARLAMENTOSU SEÇİMLERİ 2024: AŞIRI SAĞ'IN YÜKSELİŞİ VE AVRUPA SİYASETİNDE DÖNÜŞÜM DİNAMİKLERİ

Nail ALKAN[1]

Avrupa Parlamentosu'nun 6-9 Haziran 2024 tarihlerinde gerçekleştirilen seçimleri, sadece beş yıllık milletvekillerinin belirlenmesi süreci değil, aynı zamanda Avrupa siyasetinin temel dinamiklerinde derin ve köklü bir sarsıntıya neden olan bir olay olarak kayda geçmiştir. Bir önceki seçimlerde %19 oy oranına sahip olan aşırı sağ tandanslı partiler, 2024 seçimleriyle bu oranı %26'ya yükselterek dikkat çekici bir başarı elde etmişlerdir. Seçimlere katılım oranı, 2019 yılına kıyasla %1 oranında bir artış göstererek %51,05'e ulaşmış olmasına rağmen, seçime katılan seçmenlerin önemli bir bölümünün aşırı sağ tandanslı partilere yönelmesi, Avrupa siyasetinde önemli bir veri olarak değerlendirilmektedir. Bu durum, seçime katılmayan seçmenlerin büyük bir kısmının merkez veya sol tandanslı olduğu yönündeki görüşleri de pekiştirmektedir. Aşırı sağın oy oranındaki bu belirgin artış, Avrupa halklarının aşırı sağ ideolojilere olan ilgisinin gün geçtikçe arttığını ve bu eğilimin kalıcı bir nitelik kazanabileceğini göstermektedir.

Bu makalede, Avrupa'da son yıllarda yükselişe geçen Avrupa şüpheciliği, yabancı düşmanlığı (zenofobi), aşırı sağ ve ırkçılığın nedenleri derinlemesine incelenecektir. Özellikle, 2011'de patlak veren Suriye İç Savaşı ve sonrasında Avrupa'ya yönelen büyük göç dalgası, aşırı sağın yükselmesinde önemli bir katalizör olmuştur. Bu süreçte, Avrupa'ya gelen mültecilerin sayısındaki artış, birçok ülkede toplumsal huzursuzluklara ve ekonomik kaygılara yol açmıştır. Aşırı sağ partiler, bu kaygıları ve korkuları manipüle ederek mültecileri hedef gösterip toplumsal bölünmeleri derinleştirmiştir. Göçmen karşıtlığı ve yabancı düşmanlığı, özellikle ekonomik sıkıntıların yaşandığı ülkelerde daha da belirgin hale gelmiş, bu da aşırı sağ söylemleri destekleyen kitlelerin artmasına yol açmıştır.

Bu önemli neden başta olmak üzere, İkinci Dünya Savaşı sonrasında kurulan ve temel prensipleri barış, özgürlük, insan hakları, faşizme ve aşırı sağa karşıtlık olan Avrupa Birliği projesinin günümüzde bu değerlerden nasıl uzaklaştığı ve aşırı sağın güç kazandığı bir yapıya dönüşmesinin farklı sebepleri de ele alınacaktır. Bu çerçevede Almanya, Avusturya ve Fransa gibi ülkeler üzerinden yapılacak karşılaştırmalı analizlerle, bu ülkelerdeki aşırı sağın durumu ve yükseliş nedenleri detaylı bir şekilde ortaya konulacaktır. Makale, Avrupa'da yükselen bu siyasi eğilimlerin kıta genelinde nasıl bir etki yarattığını, Avrupa Birliği'nin kuruluş değerleriyle nasıl bir çelişkiye düştüğünü ve gelecekte bu eğilimlerin nasıl bir yönelime evrilebileceğini değerlendirecektir. Bu bağlamda, Avrupa'daki siyasi manzaranın dönüşümünü ve toplumsal dinamiklerin bu değişimdeki rolünü anlamak, hem bölgesel hem de küresel düzeyde önemli sonuçlar doğururken makalenin de önemli bir amacı olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Parlamentosu, Aşırı Sağ, Göç, Avrupa Şüpheciliği.

[1] Prof. Dr., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0003-4994-3491

Çarşamba/ Wednesday 9:00-10:30

4. Oturum / 4th Session

Panel: Küresel Düzenin Yeniden İnşası

Oturum Başkanı / Panel Chair: Serdar Yılmaz

1. *Dijital Çağda Yeni Egemenlik: Toprak Sınırlarının Ötesinde Devletin Yeniden Şekillenmesi*
   Konuşmacı / Presenter: Doğanay Yurtoğlu & Kürşad Kağan Ergün

2. *Uluslararası Sistemi Yeniden Yorumlamak: Ulus-Devlet, Şirketler ve Küreselleşme*
   Konuşmacı / Presenter: Salih Kaya

3. *Küresel Hegemonya Mücadelesinde Koridor Savaşları ve Türk Devletlerinin Stratejik Kazanımları*
   Konuşmacı / Presenter: Serdar Yılmaz

4. *Soğuk Savaş Sonrası ABD'nin Grand Strateji Çıkmazı*
   Konuşmacı / Presenter: Murat Ülgül

5. *Post-Kolonyalizm ve Fransa'nın Eski Sömürgelerindeki Varlığı*
   Konuşmacı / Presenter: Sami Şahin

Tartışmacı / Discussant: Ayçe Sepli

DİJİTAL ÇAĞDA YENİ EGEMENLİK: TOPRAK SINIRLARININ ÖTESİNDE DEVLETİN YENİDEN ŞEKİLLENMESİ

Doğanay YURTOĞLU[1] & Kürşad Kağan ERGÜN[2]

Teknolojide yaşanan köklü değişimler sonucunda gündelik hayatın çoğu unsuru dijital alana taşınmıştır. Dijital alana doğru bu kapsamda gerçekleşen bir taşınma sonucunda içinde yaşadığımız dönem "Dijital Çağ" olarak tanımlanmaya başlanılmıştır. Dijital çağda geleneksel devlet egemenliği hakkında yeniden düşünülmesi gerekliliği, fırsatların ve zorlukların anlaşılması açısından önemlidir. Bu çalışma, Jean Bodin, Thomas Hobbes gibi düşünürler tarafından geliştirilen klasik egemenlik kuramı bağlamında devletin temel ögelerinden biri olan toprak temelli egemenliğin dönüşerek, dijital izler ve sanal alanlar üzerinde egemenlik kurmayı temel alan "yeni egemenlik" kavramı üzerinden şekilleneceğini iddia etmektedir. Dijital alana doğru dönüşüm geçirmekte olan devletler, belirli bir toprak parçası üzerinde egemenlik kurma gerekliliğinin yanında, vatandaşlarına sunacağı veri güvenliği hizmetiyle, egemenlik kavramına yeni bir boyut kazandıracaktır. Bu çalışma, dijitalleşen devletlerin temel özelliklerini ve bu yeni devlet modelinin teorik temellerini tartışmayı amaçlamaktadır.

Dijital çağın getirdiği en büyük değişimlerden biri, egemenliğin fiziksel toprak parçasından dijital izler ve sanal alanlara kaymasıdır. Dijital devletler, belirli bir coğrafi bölgeye bağlı kalmaksızın, dijital dünyada varlık gösterebilir ve egemenliklerini sanal alanlar üzerinden sürdürebilirler. Bu yeni egemenlik modeli, devletlerin dijital altyapılar ve veri akışları üzerinde egemenliğinin önemini vurgular. Dijital izlerin analizi ve bu verilere dayalı hizmetlerin sunulması, dijital devletlerin temel görevlerinden biri olarak görülebilir.

Dijital totaliterliğin distopik gelecek öyküsünde yer alan dijital devletlerin; vatandaş kabul sürecinde, veri analizinin kritik bir rol oynayabileceği, potansiyel vatandaşların dijital izleri detaylı bir şekilde analiz edilerek, bu kişilerin devletin güvenlik ve gizlilik politikalarına uyup uymadıkları değerlendirilebileceği gibi bazı gelecek öngörüler bulunmaktadır. Bu analiz, yapay zekâ ve makine öğrenimi algoritmaları kullanılarak gerçekleştirilebilir ve büyük veri setleri üzerinden yapılabilir. Veri analizi sürecinde, bireylerin sosyal medya profilleri, çevrimiçi alışveriş alışkanlıkları, dijital iletişim kayıtları ve diğer dijital izler incelenebilir. Bu veriler, bireyin dijital devletin vatandaşlık kriterlerine ne derece uyduğunu belirlemek için kullanılabilir. Bu haliyle distopik bir iz taşıyan dijital totaliterlik eleştirilerek, çalışmanın yeni sorular doğurması da beklenmektedir.

Dijital devletlerin en önemli sorumluluklarından biri, vatandaşlarının dijital verilerinin güvenliğini sağlamaktır. Bu bağlamda, dijital devletler, veri güvenliği ve gizlilik

[1] Doktorant, Polis Akademisi Güvenlik Bilimleri Enstitüsü;
Başkomiser, Erzurum İl Emniyet Müdürlüğü.
ORCID : 0000-0003-4236-2045
[2] Doktorant, Polis Akademisi Güvenlik Bilimleri Enstitüsü;
Cumhuriyet Savcısı, Kastamonu Cumhuriyet Başsavcılığı.
ORCID : 0000-0002-4943-7049

politikalarını sıkı bir şekilde uygulayabilirler. Vatandaşların dijital kimlikleri ve verileri, devlet tarafından gönderilen uydular aracılığıyla korunabilir ve bu verilerin güvenliği, uluslararası standartlara uygun olarak sağlanabilir.

Çalışma ayrıca, merkezi olmayan, egemen olmayan dijital yönetişim yaklaşımlarını öneren çok paydaşlı internet yönetişim modellerinin, devlet kontrolü ve ulusötesi iş birliği arasındaki gerilimleri ve çatışmaları nasıl ortaya çıkardığını da analiz etmektedir.

Sonuç olarak, bu çalışma, yeni egemenliğin dijital çağda devletin yeniden tanımlandığı önemli bir paradigma değişimini temsil ettiğini savunmaktadır. Bu bağlamda çalışmada geleneksel egemenlik kuramı sorgulanarak gelişen ve değişen paradigmalar ışığında yeni egemenlik kuramı oluşturulmaya çalışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Yeni Egemenlik, Dijital Egemenlik, Devlet Egemenliği, Dijital Yönetişim, Siber Ordu, Dijital Kimlik, Dijital Pasaport, Güvenlik Kleransı, Çok Paydaşlı İnternet Yönetişimi.

ULUSLARARASI SİSTEMİ YENİDEN YORUMLAMAK: ULUS-DEVLET, ŞİRKETLER VE KÜRESELLEŞME

Salih KAYA[1]

Uluslararası sistemdeki gelişmeler, sadece sistemin genel yapısını değil, aynı zamanda içindeki aktörleri de etkileyerek dönüşüme neden olmuştur. 1648 Vestfalya düzeni, diplomasi mekanizmalarının kurumsallaşmasını sağlayarak uluslararası sistemin görünümünü değiştirmiş ve ulus-devletlerin rolünü artırmıştır. Ancak ulus-devletlerin güçlenmesiyle birlikte sermaye gruplarının da büyümesi, zamanla bu devletleri zorlayan bir faktör haline gelmiştir. XIX. yüzyılın son çeyreğinde uluslararası faaliyet gösteren şirketlerin ortaya çıkması, devletlerin dış politika tercihlerinde değişikliklere yol açmıştır. Sermayenin yükselmesi, devletler arasındaki rekabeti artırmış ve korumacı ekonomik politikaların benimsenmesine neden olmuştur. Şirketlerin teşvik ettiği politikalar, Birinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesine neden olmuştur. İmparatorlukların sömürgeler üzerindeki egemenliği, Wilson İlkeleri'ni ortaya çıkarmış ve imparatorlukların yerini ulus-devletler almıştır.

İkinci Dünya Savaşı'nın ardından, ABD ve Sovyetler Birliği başat güçler olarak öne çıkmış, bu konumlanma ekonomik örgütlenme tarzları üzerinden şekillenmiştir. Soğuk Savaş döneminde Batı ve Doğu blokları olarak ikiye ayrılmalarına rağmen, 1970'lerden itibaren uluslararası faaliyet gösteren şirketler ortaya çıkmıştır. Bu şirketler, iki kutuplu sistemde kârlılığı artırarak, ulus-devletlerin dış politikalarını neoliberal bir düzleme çekmelerine zemin hazırlamıştır. Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle ABD'nin liderliği ve neoliberal ekonomik düzen, şirketlerin ulus-ötesileşmesini kolaylaştırmıştır. 2008 Ekonomik Krizi ve 2020 Kovid-19 pandemisi, ulus-devletlerin ekonomik zayıflığını artırmış ve çok uluslu şirketlerin güçlerinin artmasına yol açmıştır. Bu durum, şirketlerin ulus-devletlerle boy ölçüşebilir hale gelmesine neden olmuştur.

Günümüzde uluslararası sistemdeki sıkışmalar ve hareket halindeki fay hatları, şirketlerin faaliyet karlılığındaki artışla birlikte, realist düşünce okulunun öngördüğü devlet merkezli yapıdan Coxçu okulun öngördüğü çok kutuplu bir dünyanın doğuşuna zemin hazırlamaktadır. Bu çalışma, uluslararası sistemdeki dönüşümler ve bu dönüşümleri tetikleyen aktörlerin yapısını incelemektedir. Eleştirel teoriden, özellikle Frankfurt Okulu ve Fransız post-modern felsefesinden yararlanılarak, ulus-devletlerin doğuşu ve bu doğuşu besleyen aktörler ele alınmış, ulus-devlet sonrası uluslararası sistemin yapısı incelenmiştir. Birinci ve İkinci Dünya Savaşları sonrası uluslararası sistemdeki aktörlerin yapısı ve ulus-devlet ile sermaye arasındaki ilişki mercek altına alınmış; çok uluslu şirketlerin doğuşu ve ulus-devletlerdeki değişimler ile bu değişimlerin uluslararası sisteme yansımaları ele alınmıştır. Sonuç olarak, çok uluslu şirketlerin doğuşuyla beraber ulus-devletlerdeki değişimler ve bu değişimin uluslararası sisteme yansımaları ele alınmış; günümüzde karşılaşılan sınamalar elde edilen çıktılar çerçevesinde değerlendirilmiştir.

[1] Doktora Öğrencisi, Galatasaray Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-8872-1691

Anahtar Kelimeler: Ulus-devlet, Uluslararası Sistem, Çok Uluslu Şirketler, Çok Kutupluluk, Küreselleşme, Jeo-ekonomi.

KÜRESEL HEGEMONYA MÜCADELESİNDE KORİDOR SAVAŞLARI VE TÜRK DEVLELERİNİN STRATEJİK KAZANIMLARI

Serdar YILMAZ[1]

Türk dünyası, tarih, dil, kültür ve kimlik gibi ortak temel değerlere sahip hem bölgesel hem küresel barış ve istikrara katkıda bulunan devletlerden oluşmaktadır. Ekonomik anlamda yaşanan koridor savaşlarının ve küresel hegemonya mücadelesinde etkin olmak isteyen aktörlerin dikkate almak zorunda oldukları jeostratejik coğrafyalara sahiptirler. Ekonomi ve enerji ağırlıklı olan küresel ilişki ağı içinde küresel hegemonya mücadelesinin giderek sertleştiği, kesintisiz bir ticaret ağının oluşturulmaya çalışıldığı ve bunun içinde farklı ticaret koridorları projelerinin açıklandığı bir döneme girilmiştir. Bir devletin içinde bulunduğu coğrafyanın, sahip olduğu ekonominin, sanayinin, teknolojinin, doğal kaynaklarının ve nüfus gibi faktörlerinin o devletin siyasası üzerinde çok daha fazla etkili olduğu bu yeni dönemde, jeopolitik dinamikleri yeniden şekillendirmeyi planlayan ve adeta koridor savaşlarına yol açan iddialı ticaret projeleri geliştirilmektedir. Bu çalışmada bu projelerden olan Kuşak ve Yol Girişimi, Uluslararası Kuzey-Güney Ulaştırma Koridoru ve Türkiye'nin Irak devleti ile yapacakları Kalkınma Yolu projeleri incelenecektir. Dolayısıyla bu çalışma, yaşanan bu koridor savaşları içerisinde Türk devletlerinin sahip oldukları avantajlara, coğrafi konumlarının önemine ve özellikle stratejik kazanımlara odaklanmaktadır. Türk devletlerini içine almayan bir ticaret koridorunun sürdürülebilir olamayacağı hipotezine dayanan bu çalışma, koridor savaşları ile Türk devletlerinin özellikle ne tür stratejik kazanımlar elde edeceği sorusuna cevap arayacaktır.

Anahtar Kelimeler: Türk Devletleri, Koridor Savaşları, Coğrafi Önem, Stratejik Kazanımlar.

[1] Doç.Dr.. Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0003-3400-3392

SOĞUK SAVAŞ SONRASI ABD'NİN GRAND STRATEJİ ÇIKMAZI

Murat ÜLGÜL[1]

Dış politikada bir harita, pusula ya da kutup yıldızı olarak da nitelenen grand strateji kavramı kısaca bir devletin uzun vadeli ve önemli dış politika önceliklerine ulaşmak amacıyla eldeki tüm kaynakların idaresi olarak tanımlanmaktadır. On dokuzuncu yüzyılda savaşa çok boyutlu bakışı ifade etmek amacıyla geliştirilen strateji kavramı, savaş ve siyasetin iç içe geçmesiyle birlikte barış zamanı politikalarını içerisine alacak şekilde genişlemiştir. Nükleer silahlar ile birlikte savaş düşünülemez bir hal alınca da grand strateji kavramı büyük devletlerin ve özellikle de ABD'nin dış politika eğilimlerini ifade eden bir kavram haline gelmiştir. Grand strateji kavramına yönelik entelektüel ilgi Vietnam Savaşı sonrasında olduğu gibi özellikle büyük güç siyasetinde belirsizliğin hâkim olduğu dönemlerde artmış ve 11 Eylül sonrası dönemde de yönetimlerin grand strateji anlayışı sürekli bir sorgulamaya tabi tutulmuştur.

Amerikan grand stratejisi seçeneklerini başlıca dört grup halinde kategorilendirmek mümkündür. Bunlar hegemonya, realizm, yeni-izolasyonculuk ve kurumsal uluslarlararasıcılık olup, bu stratejiler Jentleson'ın Amerikan dış politikasının dört amacı olarak nitelediği güç, barış, refah ve değerler konusunda ciddi farklılıklara sahiptirler. Bununla birlikte bu stratejiler genelde Amerikan kimliklerinin çeşitli unsurlarıyla doğrudan ilişkili olduğundan büyük ölçüde birlikte takip edilmiş ve bu durum da Amerikan dış politikasında bir belirsizlik, çelişki durumu ve doğal olarak bir çıkmaz yaratmıştır. Bir başka ifadeyle Amerikan grand stratejileri ideal politika reçeteleri olarak kalmış, Amerikan yönetimleri de bütün reçeteleri aynı anda kullanmak suretiyle modern bir "hasta adam" konumuna gelmiştir. Bu sunumda özellikle Trump ve Biden dönemlerine odaklanılacak olmakla birlikte bu hastalığın başlangıcı olarak Clinton dönemine ayrıca vurgu yapılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Grand strateji, Amerikan dış politikası, Liberal uluslararasıcılık, Hegemonya, Büyük güç politik.

[1] Doç. Dr., Karadeniz Teknik Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0003-3846-8971

POST-KOLONYALİZM VE FRANSA'NIN ESKİ SÖMÜRGELERİNDEKİ VARLIĞI

Sami ŞAHİN[1]

Konu: Fransa'nın dekolonizasyon döneminden günümüze kadar olan dönemdeki eski sömürgeleri üzerindeki dil, kültür, eğitim ve siyasi alandaki post-kolonyal etkileri.

Amaç: Bu çalışmanın amacı, Fransa'nın eski sömürge ülkeleri üzerindeki ekonomik, kültürel ve politik etkilerini post-kolonyal teori bağlamında incelemektir. Çalışma, özellikle Frankofon Afrika ülkelerinde Fransız dilinin yayılması, eğitim politikaları ve Françafrique stratejilerinin, sömürgecilik sonrası dönemde de nasıl birer nüfuz aracı olarak kullanıldığını ortaya koymayı amaçlamaktadır. Sömürgecilik sonrası dönemde bu ülkelerde kültürel mirasın ve ulusal kimliğin nasıl tehlike altında olduğunu ve Fransa'nın bu süreçteki rolünü sosyo-politik bir perspektifle ele almayı hedeflemektedir.

Yöntem: Bu çalışma, nitel araştırma yöntemleri kullanılarak gerçekleştirilmiştir. Post-kolonyal teori çerçevesinde, Fransa'nın eski sömürge ülkeleri üzerindeki etkilerini anlamak için tarihi belgeler, akademik literatür ve Fransa'nın Afrika politikalarına dair yapılan analizler incelenmiştir. Edward Said, Frantz Fanon, Gayatri Chakravorty Spivak ve Homi K. Bhabha gibi teorisyenlerin çalışmaları ışığında, Fransız dil ve kültür politikalarının Afrika'daki etkileri, sömürgecilik sonrası dönemde Fransa'nın bu bölgelerdeki nüfuzunu nasıl sürdürdüğünü göstermek için ele alınmıştır.

Bulgular: Çalışmanın bulguları, 19. yüzyılda Fransa, dünya çapında en büyük sömürgeci güçlerden biri olarak öne çıkmıştır. Bu dönemde Afrika, özellikle de Kuzey Afrika, Fransız sömürgeciliğinin en kritik merkezlerinden biri haline gelmiştir.1960'larda birçok sömürge bağımsızlık kazansa da Fransa'nın bu ülkeler üzerindeki etkisi ve nüfuzu devam etmiştir. Fransa'nın eski sömürge ülkeleri üzerindeki etkisinin, resmi olarak kolonyalizmin sona ermesinden sonra da devam ettiğini göstermektedir. Françafrique politikası aracılığıyla Fransa, bu ülkelerde ekonomik ve politik kontrolünü sürdürmeye devam etmiştir. Fransız dilinin yaygınlaşması, yerel dillerin kaybolmasına yol açmış ve kültürel asimilasyon süreçlerini hızlandırmıştır. Eğitim sistemleri üzerinden yürütülen bu asimilasyon, yerel halkın ulusal kimliklerini zayıflatmış, Batılılaşma ve Fransızlaşmaya yol açmıştır. Bu bulgular, Fransa'nın yeni-sömürgeci politikalarının, Afrika'daki eski sömürgelerin bağımsızlık süreçlerini nasıl derinden etkilediğini ve post-kolonyal dönemde bile sömürgeciliğin farklı şekillerde devam ettiğini ortaya koymaktadır.

Sonuç: Sonuç olarak, Fransa'nın Afrika'daki eski sömürge ülkeleriyle ilişkileri, post-kolonyal teori perspektifinden incelendiğinde, sömürgeciliğin yeni varyasyonlarla sürdüğü görülmektedir. Françafrique politikası, Fransa'nın bu etkisini koruma ve genişletme çabasının bir yansımasıdır. Dil ve kültür politikaları aracılığıyla Fransa, bu ülkelerdeki milliyetçiliği zayıflatarak, Batılılaşma ve Fransızlaşmayı teşvik etmiştir. Makale, bu

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, Selçuk Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Ana Bilim Dalı.
ORCID: 0009-0000-5020-8895

bağlamda Fransa'nın Afrika'daki eski sömürgeleri üzerinde devam eden etkisinin yeni-sömürgecilik olarak adlandırılabileceğini öne sürmektedir. Bu durum, sömürgeci yapıların, bağımsızlık sonrası dönemde bile, görünmez bir şekilde varlığını sürdürdüğünü ve Afrika'nın gelişim sürecinde belirleyici bir rol oynadığını ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Post-kolonyalizm, Neo-kolonyalizm, Fransa, Françafrique Politikası, Frankofon Ülkeleri.

Çarşamba/ Wednesday 10:50-12:20

5. Oturum / 5th Session

Panel: Uluslararası İlişkiler Teorileri

Oturum Başkanı / Panel Chair: Erol Kalkan

1. *Kamu Diplomasisi ve Uluslararası İlişkiler: Bir Kavramsal Yaklaşım*
   Konuşmacı / Presenter: Hakan Aydın

2. *Türkiye'nin İnsansız Hava Aracı Kullanımın Realizm Bağlamında Değerlendirilmesi*
   Konuşmacı / Presenter: Oğuzhan Çakır

3. *Neo-Realist Yaklaşımla Türkiye'nin Sınır Ötesindeki Artan Askeri Varlığının İncelenmesi*
   Konuşmacı / Presenter: Sertaç Canalp Korkmaz

Tartışmacı / Discussant: Ferhat Çağrı Aras & İbrahim Kılınç

KAMU DİPLOMASİSİ VE ULUSLARARASI İLİŞKİLER: BİR KAVRAMSAL YAKLAŞIM

Hakan AYDIN[1]

21.yüzyıl uluslararası ilişkilerin karmaşık hale gelmesi yeni/değişen diplomasi tartışmaları yönünden kamu diplomasisini dış politika yöntemi haline getirmiştir. Kamu diplomasisi muhatap kamuoyuyla diyalog ve işbirliği süreçleri kurma, kamuoyunu etkileme ve toplumsal ilişkileri geliştirme amacına yöneliktir. Geleneksel diplomasiyle birlikte kamu diplomasisi dış politika yürütülmesini sağlayan bir araç özelliği taşımaktadır. Uluslararası ilişkilerde insani krizler, sağlık ve gıda sorunları, sosyal meseleler, kalkınma gibi konuların öne çıkması kamu diplomasisine uygulama alanı açmıştır. Öte yandan kamu diplomasisi faaliyetleri uluslararası siyaset alanının genişlemesini sağlamıştır. Güç kavramıyla da yakın bir ilişki kurularak anlaşılmaya çalışılması kamu diplomasisinin uluslararası ilişkiler disiplini içerisindeki konumunu perçinlemiştir. Devletler açısından kamu diplomasisi faaliyetleri güç sağlama aracı olarak da görülmektedir. Gücün hem ilişkisel hem de kaynak/kapasite yönleri doğrultusunda kamu diplomasisiyle ilgili sonuçlar tartışmaya açılmaktadır. Her ne kadar kamu diplomasisi yumuşak güç üzerinden tanımlansa da, sert güç unsurlarıyla da bütünleşik bir şekilde düşünülmesi elzemdir. Gücün ölçümlenmesinin zorluğuyla birlikte hangi kamu diplomasisi faaliyetlerinin ne kadar güç ürettiği sorusu yanıtlanmaya muhtaçtır. Neticede kamu diplomasisi politikaları devletin güç kapasitesi üzerinden yorumlanabilir. Kamu diplomasisi uygulamaları kültür, eğitim, dış ve insani yardımlar, medya, ekonomik ve askeri ilişkiler gibi alt alanlarla çeşitlilik göstermektedir. Devletlerin içerisinde bulundukları olağan ve olağanüstü dönemlerde kamu diplomasisi uygulamaları farklılaşmaktadır. Bu sebeple kamu diplomasisi uygulamaları uluslararası konjonktürün etkisi altındadır. Ayrıca stratejik bir şekilde politikalarla desteklenmesi gereken bir süreç olması kamu diplomasisi hususunda devlet aktörünün önemine işaret etmektedir. Bu çalışmanın amacı kamu diplomasisi metodolojisinin incelenmesiyle birlikte kavramın uluslararası ilişkiler açısından nasıl araçsallaştırıldığının anlaşılmasıdır. Devletlerin güç kapasitelerinin değişkenliği ve standart bir kamu diplomasisi uygulama planı olamayacağından hareketle kamu diplomasisi stratejileri ülke özelinde farklılaşmalıdır. Bu noktada aktörden aktöre kamu diplomasisi uygulama yöntemleri de değişiklik gösterecektir.

Anahtar kelimeler: Kamu Diplomasisi, Uluslararası İlişkiler, Dış Politika, Güç, Yöntem.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Kırklareli Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-5061-5631

TÜRKİYE'NİN İNSANSIZ HAVA ARACI KULLANIMININ REALİZM BAĞLAMINDA DEĞERLENDİRİLMESİ

Oğuzhan ÇAKIR[1]

İnsansız hava araçları (İHA), teorik ve uygulamalı olarak geçmişi antik döneme kadar uzanan savaşlarda ise ilk kez 19. yüzyılda kullanılmasına rağmen bilhassa son çeyrek asırda askeri teknolojinin gelişmesi ve harp sahasının (warfare) giderek insansızlaşmasına yönelik çalışmalar neticesinde günümüzde ordular tarafından sıklıkla konvansiyonel silahlarla entegre bir şekilde kullanılmaya başlamıştır. Bu gelişmelere kayıtsız kalmayan Türkiye ve Türk Silahlı Kuvvetleri (TSK) de hem teknolojik hem de çeşitli taktik seviyelerde bu araçları operasyonel olarak kullanmaya başlamıştır. Bu bağlamda TSK'nın terörle mücadele kapsamında gerek sınır ötesinde gerekse sınır içerisinde ilgili araçları kullanarak gerçekleştirmiş olduğu başarılar hem ulusal hem de uluslararası sistemde İHA'ların ilgi odağı konusu haline gelmesini sağlamıştır. Özellikle, II. Dağlık Karabağ Savaşı ve Rusya ile Ukrayna arasında 2014 yılından itibaren süren savaşta Türk İHA'larının terörle mücadelenin yanı sıra konvansiyonel ordulara karşı kullanılması ve başarı elde etmesi bu araçların değişen savaş ve savaşın ortamında yeni aktörlerin başında olduklarının kabul edilmesinde önemli bir rol oynamıştır. Yapılan bu çalışmanın da temel araştırma sorusu, Türkiye'nin sınır dışında icra ettiği operasyonlarda bu araçları kullanmasının realizm bağlamında değerlendirilmesidir. İlgili çalışmada araştırma yöntemi olarak, sınırla sayıdaki olay ve olguların incelenerek analiz edilmesine dayanan tümevarım yöntemi kullanılmıştır. Bu soru çerçevesinde ilgili araçların gelişim süreci ve sınır dışı operasyonlarda kullanım süreçleri ve hangi maksatla kullanıldıkları realizm iki alt kırılımı olan defansif ve ofansif realizm bağlamında ele alınmıştır. Yapılan çalışma kapsamında Türkiye'nin ilk olarak ilgili araçları ithal olarak elde etmek istediği fakat bu süreçlerde alınan araçların çok fazla kaza kırıma uğraması, teknoloji transferinin olmaması ve çeşitli bürokratik süreçlerden dolayı ilgili araçların ithal olarak elde edilmesinden vazgeçilerek yerli ve milli İHA süreci başlatılmıştır ve başarılı sonuçlar elde edilmiştir. Bu araçların başta TSK olmak üzere güvenlik kuvvetlerinin envanterine girmesiyle beraber Türkiye, askeri kapasite artırımını sağlamış ve terörle mücadele noktasında bu araçları aktif bir şekilde bilhassa sınır dışı operasyonlarda kullanmaya başlamıştır.

Anahtar Kelimeler: İnsansız Hava Araçları, Terörle Mücadele, Defansif Realizm, Ofansif Realizm, Sınır Ötesi Harekatlar

[1] Doktora Öğrencisi, Karadeniz Teknik Üniversitesi.
ORCID: 0000-0001-7842-2084

NEO-REALİST YAKLAŞIMLA TÜRKİYE'NİN SINIR ÖTESİNDEKİ ARTAN ASKERİ VARLIĞININ İNCELENMESİ

Sertaç Canalp KORKMAZ[1]

İmparatorluk mirasına sahip bir ulus-devlet olarak kurulan Türkiye Cumhuriyeti, kurucu kadrosunun asker kökenli olması sebebiyle hem yakın çevresinde hem de küresel düzeyde meydana gelen gelişmeleri kuruluşu itibarıyla yakından takip etmeye başlamıştır. Ülkeyi yönetenler milli güvenliği öncelerken, ülkeyi mecbur kalmadıkça askeri eylemlerden de uzak tutmaya çalışmışlardır. Ancak Türkiye'nin yakın çevresinde İkinci Dünya Savaşı'nın etkilerinin görülmesi, Sovyetlerin Türkiye'den toprak talep etmesi ve ortaya çıkan Soğuk Savaş koşulları kuruluş yıllarında ortaya konan Türkiye'nin askeri yaklaşımında değişiklik ihtiyacı ortaya çıkarmıştır. Bu kapsamda, ilk olarak Kore Savaşı'na katılarak batılı devletlerin yanında yer alarak izlediği politikanın dışına çıkmıştır. 2000'li yıllara kadar devam eden süreçte ise sınır ötesindeki askeri varlığını sadece barış operasyonları ile sınırlı tutmuştur.

2000'li yıllara gelindiğinde ise Türk siyasetinde yaşanan değişim Türk Dış Politikasını da etkilemiştir. 2000'li yıllar itibarıyla Türkiye, sınırları ötesindeki askeri operasyonlarını artırmakla kalmamış, aynı zamanda askeri üs politikası da geliştirmeye başlamıştır. Bu kapsamda 1990'lı yıllardan beri Irak'ın kuzeyine gerçekleştirilen sınır ötesi terörle mücadele operasyonları bir kenara konulacak olursa; Somali ve Katar'da askeri üsler açılmış, Libya ve Suriye'de aktif olarak askeri operasyonlar icra etmiş, Ermenistan işgali altındaki Dağlık Karabağ'ın Azerbaycan tarafından kurtarılmasına destek vermiştir. Yapılan bu hamleler ülke içinde ve dışında hem eleştirilmiş hem de destek görmüştür. Ancak bu değişikliğin hangi sebeple ve hangi amaçla yapıldığını anlamak ülke içerisinde ve dışarısındaki akademik ortamda merak konusu olmuştur. Bu sebeple Türkiye'nin 2000'li yılların başı itibarıyla dış politikasında değişen tavrı pek çok akademik tartışmaya da konu olmaya başlamıştır. Zira kimi çalışmalar Türkiye'nin değişen bu politikasının neo-Osmanlıcı (kimlik öncelikli) olarak ifade edilen dış politikasından kaynaklandığını ifade ederken, kimileri bu durumu kriz ve çatışma bölgelerine komşu olması (beka öncelikli) sebebiyle ilişkilendirilebileceğini belirtmiştir.

Devletlerin ulusal çıkarlarını korurken başvuracağı bir sert güç kapasitesine sahip olması olmazsa olmazdır. Devlet, bu sert gücünü inşa ederken öncelikle yakın çevresindeki tehditleri dikkate almaktadır. Zira bölgesinde yaşanan bir kriz ve çatışma ortamı, devleti sınırları ve ötesinde tedbir almaya zorlayabilir. Türkiye'nin sert gücünü öne çıkardığı ve sınır ötesindeki askeri faaliyetlerini artırdığı yıllar aynı zamanda bölgesel düzeyde İran ve Rusya gibi ülkelerin sınır ötesindeki askeri yayılmacılığını öne çıkardığı; Yunanistan, Suudi Arabistan ve Mısır gibi ülkelerin askeri harcamalarını artırdığı ve Türkiye'nin yakın çevresinde iç savaşların yaşandığı ve bu savaşlardan doğrudan etkilendiği yıllarla paralel bir şekilde ilerlemiştir.

[1] Dr., AIPA.
ORCID: 0000-0001-9639-2990

Yapılan bu çalışma, orta büyüklükte bir güç olan Türkiye'nin hangi amaçlarla sınır ötesindeki askeri varlığını artırmaya gittiğine cevap aramaktadır. Bu çalışmada da yazar, Türkiye'nin sınır ötesindeki artan askeri varlığının artışını neo-realist perspektiften yararlanarak açıklamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Neo-Realizm, TSK, Dış Politika, Güvenlik, Ulusal Çıkar.

Çarşamba/ Wednesday 10:50-12:20

6. Oturum / 6th Session

HARMOON CENTER

Panel:Area Studies: Syria

Oturum Başkanı / Panel Chair: Hamdullah Baycar

1. *Future Trajectories for Syria: Scenarious fort the Coming Decade*
   Konuşmacı/ Presenter: Samir Seifan

2. *Economic Impact and Integration of Syrian Refugees in Turkey*
   Konuşmacı / Presenter: Nabil Marzouk

3. *Local Community Dynamics with ISIS: A Case Study of Deir Hafer*
   Konuşmacı/ Presenter: Samir Alabdullah

Tartışmacı / Discussant: Sujata Ashwarya

FUTURE TRAJECTORIES FOR SYRIA: SCENARIOUS FORT THE COMING DECADE

Samir SEIFAN[1]

Syria, after more than 13 years of relentless conflict, faces a deeply fractured reality, with the country divided into four zones, each under the control of illegitimate de facto forces. The war has reached a stalemate, fueled by the lack of consensus among regional and international powers, and the continued exclusion of Syrians from shaping their own future. As the internal situation worsens, with economic and social conditions deteriorating to unbearable levels, Syrians continue to flee, threatening the country's demographic composition. This paper presents a thorough analysis of the current situation in Syria, exploring the strategies of regional and international stakeholders. It projects several potential scenarios for the next decade, grounded in an assessment of internal, regional, and global dynamics. These scenarios include the persistence of the current status quo, the potential of withdrawal USA troops from Syria, the possibility of a Turkish-Arab initiative in line with UN Resolution 2254, and the potential emergence of conditions that could lead to a political transition towards the democratic system envisioned by Syrians in 2011. The analysis also delves into the political, social, economic, and humanitarian impacts of these scenarios, both within Syria and across the region.

Keywords: Syria, Future Scenarios for Syria, Syrian Actors.

[1] Researcher, Harmoon Center.
ORCID: -

ECONOMIC IMPACT AND INTEGRATION OF SYRIAN REFUGEES IN TURKEY

Nabil MARZOUK[1]

This article explores the economic contributions and integration of Syrian refugees in Turkey, focusing on their self-reliance and participation in the host society. Turkey's progressive approach, embodied in the 2013 "Law on Foreigners and International Protection (LFIP) No. 6458," has provided refugees with rights to residence, education, healthcare, and formal employment, though various restrictions have limited the full implementation of these rights.

Syrian refugees have become a significant part of Turkey's economy, constituting 2.4% of the workforce, mostly in the informal sector. They have established over 10,000 companies and invested more than $10 billion. In 2017, their economic activity added an estimated 27.2 billion Turkish Lira to the GDP, or about 1.96%. Despite these contributions, the study notes that better integration outcomes could have been achieved with improved access to work permits, financial services, and protections against deportation.

Keywords: Syria, Syrian Refugees, Refugee Economy, Migrants and Economy.

[1]Researcher, Harmoon Center.
ORCID: -

LOCAL COMMUNITY DYNAMICS WITH ISIS: A CASE STUDY OF DEIR HAFER

Samir ALABDULLAH[1]

This study examines the complex relationship between local communities and ISIS, focusing on the Deir Hafer region in eastern Aleppo. Through interviews with residents who lived under ISIS control, the research uncovers the community's perceptions of ISIS, its regional policies, and methods of interaction. ISIS capitalized on divisions within the Syrian opposition to seize control of many areas, establishing a quasi-state that provided services and launched projects for residents. The group implemented systems for taxation, judiciary, education, and healthcare that aligned with its ideology, using fear and terror to maintain dominance, particularly targeting educated individuals with repression.

The study highlights how ISIS's policies towards local populations varied depending on regional and demographic factors. In Deir Hafer, the group adopted a particularly harsh approach due to low local recruitment and the area's proximity to regime-controlled regions. The research also explores the stages of ISIS's takeover in any area, from initial infiltration to full control and the enforcement of repression.

Keywords: Deir Hafer, Syria, Local Communities.

[1]Researcher, Harmoon Center.
ORCID: -

Çarşamba/ Wednesday 10:50-12:20

7. Oturum / 7th Session

Panel: Irkçılık, Aşırı Sağ ve Post-Sömürgecilik Perspektifleri

Oturum Başkanı / Panel Chair: Ramin Sadık

1. Y*eni Medya, Irkçılık ve Nefret Söylemi*
   Konuşmacı / Presenter: İlayda Atlas Çetin

2. *Kazakistan, Özbekistan ve Kırgızistan'ın Kültürel İşbirliği Çerçevesinde İşgalden Kurtarılan Azerbaycan Bölgelerinde Tesis Ettikleri Eğitim Kurumları*
   Konuşmacı / Presenter: Ramin Sadık

3. *İngiltere'deki Aşırı Sağın Yükselişi: Southport Saldırısı Örneği*
   Konuşmacı / Presenter: Oğuzhan Bal

4. *Ulusal Kimlik ve Kültür Politikaları: Kazakistan Üzerine Bir Anket Çalışması*
   Konuşmacı / Presenter: Sevgi Özkan

5. *Avrupa'nın Sömürgecilik Mirasını Yeniden Ziyaret Etmek: Avrupa Birliği'nde Hafıza Politikaları*
   Konuşmacı / Presenter: Mustafa Yıldız

Tartışmacı / Discussant: Yunus Emre Aydın

YENİ MEDYA, IRKÇILIK VE NEFRET SÖYLEMİ

İlayda Atlas ÇETİN[1]

"Yeni medya" olarak isimlendirilen mecralarda, içeriği belirleme çeşitliliği farklı konuların/toplumsal hassasiyetlerin konvansiyonel medyadan farklı bir şekilde gündeme gelebilmesi, yayın politikasının genişliği, erişim ve etkileşim kolaylığı, özgür mekân algısı, yenilikçi ve özgürlükçü olarak algılanması geleneksel medyalar için norm olan etik kodlar ve filtrelerin silikleşmesine yol açmıştır. Bu durumun ortaya çıkardığı sorunlardan bir tanesi dezenformasyonun hızlı ve kapsamlı yayılmasıyken, bir diğeri de nefret söyleminin ve linç kültürünün çok hızlı oluşabilmesidir. Bu bağlamda, bu çalışmada sosyal medyadaki nefret söylemi ve bu nefret söyleminin eyleme dönüşme şekilleri konu edilecektir.

İlk bakışta sosyal medyanın görece demokratik bir yapısının olduğunu kabul etmek gerekir. Fakat bu demokratiklik, negatif söylemlerin ve öfkenin itici gücüyle birlikte linç kültürüne de imkân sağlar. Hukuki ceza ve takip sisteminin şimdilik çok yetersiz olduğu bu mecrada kullanıcılar, "eşitlenmiş" gibi görünseler de, söylemdeki "aşırı eşitsellik" sebebiyle kullanıcıların kendilerini farklılaştırma talepleri, bir nefret kültürünün ortaya çıkmasına da zemin hazırlar. Van Dijk'e göre söylem, ırkçılığın ve ayrımcılığın sosyal ve bilişsel boyutları arasındaki önemli bir ara yüzdür. Söylem, bunların toplumsal pratiği olarak ırkçılığın kaynağını oluşturur. Bazı gruplar için nefret söylemi, o söylem kullanıldığında 'öteki' olan grubun küçük düşürülüp aşağılanması için bir güç gösterisidir.[2] Nefret söylemi, mağdurları sessizleştirir ve talepsizleştirir. Sinik ve pasif bir grup aidiyeti olduğu için de demokratik/yasal süreçlere katılmakta çok çekinik kalır.

Bu çalışmanın amacı sosyal medyanın kendi dinamikleri içinde manipülatif yayınlar yapılarak ırk, inanç, mezhep, etnik köken, cinsiyet, futbol taraftarlığı gibi farklılıklar üzerine kurulu nefret söylemlerinin bir müddet sonra kesin kanaatlere dönüşmesini ve hatta tarihsel ve kültürler arası nefretler üretebildiğini ele almaktır. Düzenli olarak üretilen nefret söylemi, kişiler için hiçbir deneyime dayalı olmayan ve kategorik, gruplandırıcı nefretin oluşmasına sebep olmaktadır.

Özellikle son yıllarda Batı basınında artan Türk karşıtlığı, İslamofobi, göçmen karşıtlığı gibi konular, birçok sosyal değişimi de beraberinde getirmiştir. En temel medya etik prensiplerinden olan tarafsızlığın korunamadığı durumlarda, söz konusu kişi ve gruplar açık zayıf hedef olabilmektedir. Bu bağlamda bu çalışma iki örnek üzerinden ilerlemektedir. Bu örneklerden bir tanesi, 15 Mart 2019 tarihinde 28 yaşında beyaz bir terörist olan Brenton Harrison Tarrant'ın Yeni Zelanda'da iki camiye yaptığı ve 51 kişinin ölümü ile sonuçlanan katliamın ırkçı motivasyonu ve bu saldırının sosyal medya ile olan ilişkisidir. Saldırının sosyal medyada canlı yayınlanması, evvelinde bir manifesto yayınlamış olması ve saldırı esnasında canlı yayında Çetnik Marşı çalması ele alınacaktır. Diğer bir örnek ise Avrupa'da sosyal medya üzerinden, terör, şiddet, demografi kelimeleri ile sıklıkla inşa edilen "öteki"

[1] Doktora Öğrencisi, İstanbul Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü (İktisat).
ORCID: 0009-0005-7124-3397

Müslüman algısıdır. "Müslüman" algısını ölçmek için bu konuda geniş tarama yapmış makalelerdeki söylem analizlerinden ve doğrudan sosyal medya ve haberlerden yararlanılmıştır. Sonuç olarak sosyal medyada üretilen Müslümanlara yönelik olumsuz tutum, davranış ve söylemlerin Avrupa'da Müslümanlara ve özellikle okullarda çocuklarına karşılık gerçek hayatta dönüşen sözlü ve fiziksel olumsuz tutum ve davranışlara büyük etkisi bulunmaktadır. İslam ve Müslüman kelimeleri sık sık terör ve aşırılık kelimeleri ile yan yana anılırken sokaklarda Müslümanlara karşı saldırılar ve cami saldırıları hızla artmaktadır ve bu durumda, sosyal medya eliyle halkta oluşturulan İslam karşıtı kanaatin büyük etkisi bulunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Sosyal medya, Nefret söylemi, Irkçılık, Avrupa, Müslüman.

KAZAKİSTAN, ÖZBEKİSTAN VE KIRGIZİSTAN' IN KÜLTÜREL İŞ BİRLİĞİ ÇERÇEVESİNDE İŞGALDEN KURTARILAN AZERBAYCAN BÖLGELERİNDE TESİS ETTİKLERİ EĞİTİM KURUMLARI

Ramin SADIK[1]

2020 yılındaki 44 günlük Karabağ Savaşı, sonuçları itibariyle Azerbaycan ile Hazar Denizi'nin doğusundaki Türk ülkeleri arasında yeni bir iş birliği sürecinin başlamasını etkilemiş önemli bir olay olarak tarihe geçmiştir. Nitekim savaştan sonra Hazar'ın doğusu ile batısı arasındaki iş birlikleri, tarihte hiçbir zaman görülmemiş düzeye ulaşmış ve siyasi, ekonomik, askeri ve kültürel alanlarda daha da derinleşmiştir. Bu bağlamda özellikle savaşın hemen ardından Azerbaycan ile Türkmenistan arasında 30 yıldır tartışma konusu olan Hazar Denizi'ndeki bir petrol yatağının ortak kullanılması üzerine varılan anlaşmayla, karşılıklı menfaate dayalı iş birliği imkanları genişlemiştir. Dolayısıyla savaştan sonra her alandaki ikili ilişkiler hem Türk Devletleri Teşkilatı zirveleriyle hem de Kazakistan, Özbekistan, Kırgızistan ve Azerbaycan cumhurbaşkanlarının karşılıklı ziyaretleriyle her geçen gün artarak devam etmiştir. Bu bağlamda ülkeler arasında kültürel iş birliğine de özel önem verilmiş ve ortak çalışmalar için fırsatlar değerlendirilmeye başlanmıştır.

Azerbaycan ile Hazar'ın doğusundaki Türk ülkeleri arasındaki kültürel iş birliğinin en somut adımları, Kazakistan, Özbekistan ve Kırgızistan cumhuriyetlerinin işgalden kurtarılan topraklarda eğitim kurumları tesis etme girişimi olmuştur. Her üç ülke öncelikle Azerbaycan'ı uluslararası sınırları içindeki işgale son vermesinden dolayı tebrik etmiştir. Özellikle Kazakistan ile Kırgızistan'ın, Rusya'nın başını çektiği ve Ermenistan'ın da temsil olunduğu Kolektif Güvenlik Anlaşması Örgütü (KGAÖ) üyeleri olmalarına rağmen Azerbaycan'ın zaferinden memnun olduklarını ifade etmeleri Türk ülkeleri arasındaki ortak geçmişin ve kardeşlik duygularının her türlü çıkar organizasyonundan daha önemli olduğunu göstermiştir. Bunun da ötesinde her üç Türk ülkesi liderinin Azerbaycan'a gerçekleştirdikleri resmi ziyaretler kapsamında işgalden kurtarılan topraklara gitmeleri ve orada eğitim kurumları tesis ederek kardeş Azerbaycan'a hediye etmeleri kültürel iş birliğinin en somut örnekleri olmuştur.

İşgalden kurtarılan Azerbaycan topraklarında eğitim kurumu açma konusunda ilk somut adımı Özbekistan atmıştır. Özbekistan cumhurbaşkanı Şevket Mirziyoyev'in kararıyla işgalden kurtarılan Füzuli şehrinde 2022 yılında bir okul inşa edilmesine başlanmış, Mirze Ulugbey adı verilen okulun resmi açılışı bizzat Mirziyoyev'in katılımıyla Ağustos 2023'te gerçekleştirilmiştir. Diğer yandan Kazakistan cumhurbaşkanının kararıyla Mart 2023'te yine Füzuli'de Kurmangazi adı verilen Çocuk Yaratıcılık Merkezi'nin temeli atılmıştır. Merkezin açılışı Kazakistan Cumhurbaşkanı Kasım Comert Tokayev'in katılımıyla Mart 2024'te yapılmıştır. Diğer yandan Kırgızistan Cumhurbaşkanı Nisan 2024'te Azerbaycan'ı ziyareti kapsamında işgalden kurtarılan Ağdam şehrinde olmuş ve orada ülkesinin desteğiyle bir okul inşa edileceğini söylemiştir.

[1] Doç. Dr., Bayburt Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-6236-0138

Dolayısıyla Hazar Denizi'nin doğusundaki üç Türk ülkesi, hem kültürel iş birliği çerçevesinde hem de işgalden kurtarılan topraklarda hayatın yeniden başlaması adına çok önemli adımlar atarak Azerbaycan'a desteklerini vermişlerdir. Bu durum ülkeler arasında her alanda gelişen iş birliğine, kültürel anlamda en ciddi ve gerekli katkı olarak görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: 2020 Karabağ Savaşı, Kazakistan, Azerbaycan, Özbekistan, Kırgızistan, Kültürel İş birliği.

İNGİLTERE'DEKİ AŞIRI SAĞIN YÜKSELİŞİ: SOUTHPORT SALDIRISI ÖRNEĞİ

Oğuzhan BAL[1]

Son yıllarda dünyanın birçok yerinde -özellikle Batılı ülkelerde- sağ partiler kamuoyunun ilgisine mazhar olmuştur. Buna paralel olarak sağ partilerin seçim başarısı gözle görülür ölçüde artmış ve ülkelerin iç ve dış politikalarında etkili hale gelmeye başlamıştır. Sağ partilere karşı gösterilen teveccühün arkasında birçok sebep mevcuttur. En temel sebeplerden bir tanesi kıt kaynakların mevcut olduğu dünyada hiçbir ulus ya da bireyin refah paylaşımına gitmekte gönüllü olmamasıdır. Ekonomik sebeplerin yanı sıra son yıllarda yaşanan terör olayları, iç karışıklıklar ve buna bağlı artan göç trendi ülkeleri daha da korumacı olmaya itmiştir. Özellikle göçmenlerin ekonomik sebeplerden dolayı resmi ya da gayriresmî yollarla Batı ülkelerine gitme arzusu, bu ülkelerdeki göçmen karşıtlığını arttırmıştır. Her ne kadar Batılı ülkeler hizmet sektöründe çalışacak genç nüfusun azlığı konusunda problem yaşasa da göçmenlerin ülkelerine kültürel olarak uyum sağlayamamaları ve sosyal iç huzursuzluğa sebep olmaları sebebiyle bir yabancıyı ülkesine kabul etmekte isteksiz davranmışlardır.

11 Eylül saldırıları sonrası yükselen İslamofobi ve son yıllarda yaşanan göç dalgasında menşei ülkelerin genellikle Müslümanların çoğunluğu oluşturduğu ülkeler olması, Batıda İslamofobi ve göçmen karşıtlığı arasında illiyet bağı kurulmasına sebebiyet vermiştir. Bir başka deyişle Müslüman bir göçmen potansiyel bir tehdit olarak algılanmakta ve tüm olumsuzluklar kendisiyle kolayca ilişkilendirilebilmektedir. Bu noktadan hareketle çalışma için vaka olarak seçilen Southport saldırısında, ilk etapta eylemi gerçekleştirenin ''İslamcı bir göçmen olduğu'' söylentisi üzerine İngiltere'de aşırı sağcı gruplar tarafından eylemler düzenlenmeye başlamıştır. Göstericiler ve polis arasında yaşanan ciddi çatışmaların ardından yetkililer saldırganın Galler doğumlu olduğunu açıklamıştır. Söz konusu olayda da görüldüğü üzere sadece bir varsayım üzerinden bile aşırı sağcı grupların kolayca organize olarak ''Müslüman göçmen'' kimliğine karşı tepki ortaya koymuştur. Bu çalışmada Southport saldırısı odağında İngiltere'de aşırı sağın yükselişi, göçmen karşıtlığı ve İslamofobi ekseninde incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Aşırı Sağ, Göçmen Karşıtlığı, İslamofobi, Southport Saldırısı.

[1] Doktora Öğrencisi, Karadeniz Teknik Üniversitesi.
ORCID: 0009-0005-1830-3565

ULUSAL KİMLİK VE KÜLTÜR POLİTİKALARI: KAZAKİSTAN ÜZERİNE BİR ANKET ÇALIŞMASI

Sevgi ÖZKAN[1]

8 Aralık 1991'de Sovyetler Birliği dağıldı ve Kazakistan, 16 Aralık 1991'de bağımsızlığını ilan etti. Kazakistan'ın bağımsızlık ilanı, ayrılıkçı veya ulusal kurtuluş hareketi sonucu değil, zorunlu bir bağımsızlık ilanıydı. Devlet kurucu ulus olan Kazaklar, en eski Türk boylarından biri olarak, bağımsızlık sonrası ulusal kimliklerini inşa etmeye başladılar. Derin tarihsel köklere sahip olan Kazak ulusal kimliği, halk İslamı, tarih ve Kazak coğrafyasına dayanarak şekillenmektedir. İslam, toprak ve kabile bağları bu özgün ulusal kimliğin temel unsurlarıdır. Devlet için en önemli sorunlar, ulusal kimlik ve ülkedeki azınlıklar ve dil konusundaki ikilemler olmuştur. Sorun, Rusça veya Rusya'ya karşı düşmanlık değil, Kazak halkının büyük çoğunluğunun Sovyetler Birliği'nde uygulanan "tek ulus, tek din, tek dil" politikası nedeniyle kendi dilini unutmuş olmasıdır.

Kazakistan, Rusya Sovyet Federatif Sosyalist Cumhuriyeti (RSFSC) hariç Sovyetler Birliği'ndeki müttefik cumhuriyetler arasında en fazla etnik gruba sahip bölge olarak bilinmektedir. Ayrıca, adını taşıyan etnik grubun ülke nüfusunun çoğunluğunu oluşturmadığı tek devlettir. Bağımsızlığın kazanılmasından sonra, Kazaklar lehine önemli demografik değişikliklere rağmen, Kazakistan'da hâlâ 130'dan fazla farklı etnik grubun temsilcileri yaşamaktadır. Etnik gruplar arasında, Kazaklardan sonra en büyük nüfus grubunu Ruslar oluşturmaktadır. 1991 yılının sonunda Kazak nüfusunun ülke nüfusunun yarısını bile oluşturmaması gerçeği, yeni bir ulusal kimlik oluşturma sürecini oldukça sorunlu hale getirmiştir. Bu bölünmüş nüfus yapısının, Kazakistan'ın bağımsızlığından önce izlediği politika üzerinde sürekli bir etkisi olduğu gözlemlenebilir.

Bu çalışma, Kazakistan'da ulusal kimlik oluşturma sürecinde devlet kültür politikalarının rolünü analiz etmektedir. Araştırma, Kazakistan'ın modern tarih bağlamında kültür politikalarının ulusal kimlik ve milliyetçilik üzerindeki etkilerini incelerken, Sovyet döneminin ulusal politikalara olan sürekliliğini ve Sovyet mirasının günümüz Kazakistan'ındaki etkilerini de sorgulamaktadır. Ek olarak, bu çalışma Latin alfabesine geçişin hem kültürel hem de toplumsal etkilerini araştırarak literatürdeki önemli boşlukları doldurmayı hedefler ve kimlik ile ulusal inşa teorilerini sistematik bir şekilde analiz eder.

Veri toplama sürecinde kullanılan CAWI (Bilgisayar Destekli Web Görüşmesi) yöntemi, geniş bir katılımcı yelpazesinden sistematik veri toplama imkanı sağlar. Bu yöntem, kültür politikalarının ulusal kimlik oluşturma sürecine etkisini değerlendirirken güvenilir ve temsilci sonuçlar sunar. Araştırmada, Kazakistan'da ulusal kimliğin desteklenmesi ve geliştirilmesi için gerekli önlemler belirlenmiştir. Çeşitli dillerdeki kaynakların kullanımı, farklı bakış açılarını sentezlemeye ve bilimsel tartışmalara katkıda bulunmaya olanak tanımıştır. Bu kapsamlı araştırma, Kazakistan'daki kültürel dönüşüm süreçlerinin ulusal kimlik üzerindeki etkilerini ve bu süreçlerin toplumsal dinamiklerle nasıl etkileştiğini

[1] Dr., Eskişehir Osmangazi Üniversitesi.
ORCID: 0000-0001-7209-0461

derinlemesine anlamayı hedeflemektedir. Bu nedenle, çalışma sadece Kazakistan için değil, benzer süreçlerden geçen diğer ülkeler için de önemli çıkarımlar sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kazakistan, Ulusal Kimlik, Kültür Politikaları, Sovyet Mirası, Latin Alfabesine Geçiş, Anket Çalışması.

AVRUPA'NIN SÖMÜRGECİLİK MİRASINI YENİDEN ZİYARET ETMEK: AVRUPA BİRLİĞİ'NDE HAFIZA POLİTİKALARI

Mustafa YILDIZ[1]

Avrupa Birliği, emperyalizm ve sömürgeciliğin hafızası konusunda ilginç bir şekilde sessizdir. Bu çalışma, Avrupa düzeyinde çelişkili hafıza örüntülerini inceleyerek, Avrupa hafıza çalışmalarında belirli tarihsel dönemlere yapılan ısrarlı vurgunun ve eşzamanlı unutkanlığın ardındaki nedenleri aydınlatmayı amaçlamaktadır.

Bu çalışma, AB-Fas ilişkilerini bir vaka çalışması olarak kullanmaktadır. Fransız ve İspanyol Protektoraları 1956'da Fas'tan güçlerini çekmiş olsalar da Fas'ın ulusal kimliği ve ekonomisi üzerindeki etkileri neokolonyal yaklaşımın iddia ettiği gibi devam etmiştir. Bu çalışma, Avrupa Birliği'nin Fas'a yönelik geliştirdiği politikalarda neokolonyal eğilimler olduğunu savunmaktadır. Avrupa Birliği'ne üye devletlerin politikalarını Avrupa Birliği düzeyine taşıyarak Avrupalılaştırması, sömürgeci mantığın bir devamı olarak okunabilir. Bu açıdan çalışma, post-kolonyal dönemde seçici bir şekilde uygulanan normatiflik iddiasındaki politikaların neokolonyal eğilimler taşıdığını savunmaktadır.

Bu çalışma aynı zamanda Fransa ve İspanya'nın AB'nin Fas'a ilişkin uygulamalarının formüle edilmesindeki rolüne odaklanmaktadır. AB, çıkarlarını korumak ve politikalarını ilerletmek için Fas'a yönelik tutumunu normatiflik iddiası altında belirlemektedir. Bu bağlamda çalışma, post-kolonyal dönemde seçici bir şekilde uygulanan normatiflik iddiasındaki politikaların neokolonyal eğilimler taşıdığını savunmaktadır. Bu çalışma, Avrupa Birliği'nin Fas ile ilişkilerinin özellikle 1956-1987 yılları arasındaki tarihini incelemektedir. Avrupa'nın sınırlarına ve çevresiyle etkileşim biçimine odaklanan bu çalışma, Avrupa'nın çıkarlarına ve yapısal olarak eşitsiz güç ilişkilerine ışık tutmaktadır. Dolayısıyla bu çalışma, kavramsal bir çerçeveyi belirli bir vakaya uygulayan bir makaleden ziyade, kavramsal yaklaşımını çeşitli örnekler üzerinden ilerletmeyi amaçlamaktadır. Avrupa ülkeleri, Orta Doğu ve Kuzey Afrika'daki birçok devletin siyasi oluşumunda etkili bir rol oynamış ve çoğu durumda uluslararası sınırlarını belirlemiştir. Bu durum Fas için de geçerlidir ve bu yıllar arasındaki tarihsel sürece odaklanmak, kökenlerini anlamamıza yardımcı olmaktadır.

Bu çalışmada vaka çalışması, tarih yazımı ve nitel içerik analizi yöntemleri benimsenmiştir. Bu çalışma, Avrupa Birliği içindeki hafıza çatışmalarının altında yatan karmaşık dinamikleri derinlemesine incelemekte ve incelikli bir bakış açısı sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği, Hafıza Çalışmaları, Neokolonyalizm, Avrupalılaşma, Kültür, Normatif Güç.

[1] Arş. Gör., Kocaeli Üniversitesi.
ORCID: 0000-0003-1947-6909

Çarşamba/ Wednesday 10:50-12:20

8. Oturum / 8th Session

Panel: Bölge Çalışmaları: Avrasya

Oturum Başkanı / Panel Chair: Kenan Aslanlı

1. *Çıkar Çatışmaları ve Boru Hatları: Hazar Bölgesindeki Kıyıdaş Ülkelerin Enerji Stratejileri Üzerine Bir İnceleme*
   Konuşmacı / Presenter: Kadriye Koyuncu

2. *Rusya-Ukrayna Savaşı'nın Avrupa Birliği'nde Yol Açtığı Enerji Krizi: Kurtuluş Formülü Olarak REPowerEU Planı*
   Konuşmacı / Presenter: Esra Akçiçek

3. *Enerji Krizi ve Türkiye: Yenilenebilir Enerji Yatırımlarının Ekonomik Güvenlik Üzerindeki Etkileri*
   Konuşmacı / Presenter: Yusuf Girayalp Atan

4. *Kent Güvenliğinde Akıllı Sistemler*
   Konuşmacı/ Presenter: Nuray Özdemir

Tartışmacı / Discussant: Fatma Akkan Güngör

ÇIKAR ÇATIŞMALARI VE BORU HATLARI: HAZAR BÖLGESİNDEKİ KIYIDAŞ ÜLKELERİN ENERJİ STRATEJİLERİ ÜZERİNE BİR İNCELEME

Kadriye KOYUNCU[1]

Rusya, İran, Azerbaycan, Kazakistan ve Türkmenistan olmak üzere beş kıyıdaş devleti bulunan Hazar bölgesi, hidrokarbon kaynakları bakımından zengin ve dinamik bir bölgedir. Özellikle Sovyetler'in dağılmasının ardından bölgedeki dinamiklik daha da artmıştır. Hazar'ın üç yeni bağımsız devleti olan Azerbaycan, Kazakistan ve Türkmenistan'ın; sahip oldukları enerji kaynaklarını uluslararası pazarlara ihraç etme isteği bölgeyi hareketlendirmiştir. Bu bağlamda bölgede yeni boru hatlarının inşa edilmesi gereksinimi doğmuştur. Ancak bölgedeki enerji kaynaklarını uluslararası pazarlara ulaştıracak yeni boru hattı projeleri, bazı engellerle karşılaşmıştır. Kıyıdaş devletlerin çıkar çatışmaları bu engellerden biridir. Bölgenin coğrafi yapısının kapalı olması bölge ülkelerini birbirleriyle iş birliğine zorlarken çıkar çatışmalarını da beraberinde getirmektedir. Söz konusu çatışmalar ve anlaşmazlıklar boru hatları projelerinin hayata geçirilmesini zorlaştırmaktadır. Dolayısıyla küresel anlamda enerji güvenliği de etkilenmektedir. Bu çalışma, "Hazar bölgesindeki kıyıdaş ülkelerin çıkar çatışmaları petrol ve doğal gaz boru hattı projelerini nasıl etkilemektedir?" Sorusuna yanıt aramaktadır. Bu bağlamda öncelikle Hazar'a kıyıdaş ülkelerin enerji bakımından mevcut durumları, ardından Sovyet sonrası inşa edilen Bakü-Tiflis-Ceyhan (BTC), Bakü-Tiflis-Erzurum (BTE) ve Trans Hazar Boru Hattı gibi hatlardan bahsedilecektir. Böylece boru hatlarının Hazar bölgesi açısından öneminin anlaşılması hedeflenmektedir. Ardından söz konusu ülkelerin Hazar üzerindeki çıkar çatışmaları incelenerek bu çıkar çatışmalarının boru hattı projeleri üzerinde nasıl etki ettiği üzerinde durulacaktır. Çalışmada metod olarak literatür taraması ve doküman analizi gibi nitel yöntemler belirlenmiştir. Bunun için kaynak olarak devletlerin resmi sitelerinden alınan veriler, uluslararası kurum ve kuruluşların hazırladıkları raporlar, kitaplar ve makalelerden faydalanılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Hazar Bölgesi, Boru Hatları, Devlet Çıkarı, Enerji Güvenliği.

[1] Arş. Gör., Karadeniz Teknik Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0009-0008-7019-3078

RUSYA-UKRAYNA SAVAŞI'NIN AVRUPA BİRLİĞİ'NDE YOL AÇTIĞI ENERJİ KRİZİ: KURTULUŞ FORMÜLÜ OLARAK REPowerEU PLANI

Esra AKÇİÇEK[1]

Şubat 2022'de başlayan Rusya-Ukrayna savaşına kadar Rusya yüzde 47'lik payla Avrupa'nın en önemli doğal gaz tedarikçisi konumunda olmuştur. Savaşla birlikte, Rusya'dan gelen doğal gaz akışı kesilince Avrupa Birliği'nin (AB) doğal gaz tedariğinde büyük bir kriz yaşanmıştır. Bu kriz karşısında Avrupa Komisyon'u Mayıs 2022'de AB'nin Rus fosil yakıtlarına olan bağımlılığının 2030 yılına kadar aşamalı olarak sona erdirilmesi için RePowerEu Planı'ını ortaya koymuştur. Bu plan çerçevesinde enerji tasarrufunun yapılması, enerji kaynaklarının çeşitlendirilmesi ve temiz enerjiye geçişin hızlandırılması hedeflenmiştir. Bu çalışmanın amacı RePowerEu planı kapsamında AB'nin enerji tedarik yollarının çeşitlendirmesinin Rusya'nın AB'nin enerji ithalatındaki payına olumsuz olarak nasıl yansıdığını ele almaktır. Bu doğrultuda ise nitel ve nicel araştırma yöntemlerinden faydalanılmıştır. 2022 yılının ilk çeyreğinde Rusya, AB'nin petrol ithalatında yüzde 26'lık paya sahip olarak ana tedarikçi konumundayken 2023 yılında AB'nin ABD, Kanada, Kazakistan, Suudi Arabistan, Libya ve Nijerya ile petrol ithalatını arttırmasıyla bu pay yüzde 3,2'ye kadar azalmıştır. Böylelikle, AB'nin petrol ithalatındaki Rusya'nın konumu yedinci sıraya kadar gerilemiştir. Doğal gaz tedariğinde ise durum farklı olmamıştır. 2022 yılının ilk çeyreğinde AB'nin en büyük doğal gaz tedarikçisi Rusya iken 2023 yılında açık ara farkla Kanada olmuştur. Ayrıca, Birleşik Krallık ve Cezayir, Rusya'nın AB'ne doğal gaz ihracatındaki payının kayda değer oranda azalmasında etkili olan diğer iki önemli enerji tedarikçisidir. 2022 yılının ilk çeyreğinde Rusya, ABD'den sonra AB'nin ikinci büyük LNG tedarikçisidir. Katar, Nijerya ve Kanada'nın AB'ne LNG ihracatındaki paylarını arttırmasıyla 2023 yılında Rusya'nın AB'ne LNG ihracatındaki payı küçülmüştür. Fakat, bu düşüş Rusya'nın konumunda bir değişikliğe neden olmamıştır. 2021 yılının son çeyreğinde ise AB'nin en büyük kömür tedarikçisi Rusya olmuştur. Fakat AB, Rusya'ya yönelik 8 Nisan 2022 tarihinde duyurduğu beşinci yaptırım paketiyle Rusya'dan her türlü kömür ithalatını yasaklamıştır. Bu nedenle 2022 yılının son çeyreğinde ABD ve Avusturya'nın AB'ne kömür ihracatı artarken Rusya'nın payı keskin bir şekilde azalmıştır. Sonuç olarak, enerji güvenliğinin tehdit edilmesiyle alternatif enerji tedarikçilerine yönelen AB, enerji ithalatında kısa bir zaman diliminde Rusya'nın payını azaltarak hem Rus fosil yakıtlarına olan bağımlılığını önemli ölçüde azaltmış hem de enerji akışının sürekliliğini sağlamaya çalışmıştır.

Anahtar Kelimeler: Rusya-Ukrayna Savaşı, Enerji Krizi, RePowerEu Planı, 5. Yaptırım Paketi, Enerji Güvenliği.

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi.
ORCID: 0009-0002-0565-062X

ENERJİ KRİZİ VE TÜRKİYE: YENİLENEBİLİR ENERJİ YATIRIMLARININ EKONOMİK GÜVENLİK ÜZERİNDEKİ ETKİLERİ

Yusuf Girayalp ALTAN[1]

Enerji krizi, global ekonomik sistemde ciddi sarsıntılara neden olurken, Türkiye'nin ekonomik güvenliği üzerinde de derin etkiler yaratmaktadır. Bu bağlamda, "Enerji Krizi ve Türkiye: Yenilenebilir Enerji Yatırımlarının Ekonomik Güvenlik Üzerindeki Etkileri" başlıklı makale, enerji krizinin Türkiye'nin ekonomik güvenliğine olan etkilerini analiz ederek, yenilenebilir enerji yatırımlarının bu krizle başa çıkma ve ekonomik güvenliği güçlendirme potansiyelini ortaya koymayı amaçlamaktadır. Makalenin ana sorunsalı, Türkiye'nin mevcut enerji krizinin ekonomik güvenlik üzerindeki yıkıcı etkilerinin, yenilenebilir enerji yatırımları aracılığıyla nasıl azaltılabileceğidir. Argüman, yenilenebilir enerji yatırımlarının sadece enerji bağımsızlığını artırmakla kalmayıp, aynı zamanda ekonomik istikrarı sağlama ve ulusal güvenliği güçlendirme gibi geniş kapsamlı faydalar sunduğudur. Araştırmanın amacı, yenilenebilir enerji kaynaklarının Türkiye'nin enerji krizine karşı bir kalkan oluşturup oluşturamayacağını ve bu yatırımların ekonomik güvenliği nasıl iyileştirebileceğini değerlendirmektir. Bu hedefe ulaşmak için, makale mevcut literatürü tarayarak, Türkiye'nin enerji krizinin etkilerini ve yenilenebilir enerji politikalarının bu krizle mücadeledeki rolünü inceleyecek, aynı zamanda nitel ve nicel veri analizleri kullanarak çeşitli senaryoları ele alacaktır. Olası sonuçlar, yenilenebilir enerji yatırımlarının Türkiye'nin ekonomik güvenliği üzerindeki olumlu etkilerini ve enerji krizine karşı sürdürülebilir çözümler sunabileceğini gösterecektir. Makalenin özgünlüğü, enerji krizinin ekonomik güvenlik üzerindeki etkilerini yenilenebilir enerji perspektifinden ele alarak, Türkiye özelinde detaylı bir analiz sunması ve enerji bağımsızlığının ekonomik güvenlikle olan ilişkisini derinlemesine araştırmasıdır.

Anahtar Kelimeler: Enerji Krizi, Ekonomik Güvenlik, Türkiye Ekonomisi, Yenilenebilir Enerji, Yenilenebilir enerji Teknolojileri

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Marmara Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü, Uluslararası Politik Ekonomi Programı. ORCID: 0000-0003-0340-0133

KENT GÜVENLİĞİNDE AKILLI SİSTEMLER

Nuray ÖZDEMİR[1]

Abraham Maslow insan davranışlarının temellerini oluşturan gereksinimleri "ihtiyaçlar hiyerarşisi teorisi" ile açıklamaya çalışmıştır. Maslow'un ihtiyaçlar piramidinin alttan ikinci katmanında yer alan güvenlik ihtiyacı insanoğlunun yaşamsal faaliyetleri bakımından oldukça önemlidir. Bu güvenlik ihtiyacı ve korunma içgüdüsü insanların toplanarak bir arada yaşamasını ve kentlerin kuruluşunu getiren en önemli etkenlerden biri olmuştur. Çeşitli çekici unsurları dolayısıyla zamanla kentlerdeki nüfus artmış, bu artış beraberinde birçok şeyin yanı sıra suç ve suçlu sayılarının artmasını da getirmiştir. Kent güvenliği meselesi tam da bu bağlamda ön plana çıkmıştır. Geçmişten günümüze önemini hiç yitirmeyen kent güvenliği konusu son yıllarda dünyada yaşanan bazı gelişmelerle daha da önem kazanmıştır.

Nitekim 11 Eylül 2001 tarihinde New York'ta meydana gelen terör saldırısı sonrasında kent güvenliğini geliştirme konusunda dünya genelinde çabaların ciddi şekilde arttığı gözlemlenmiştir. Kent güvenliğinin geleneksel yöntemlerle sağlanamayacağının görülmesiyle bu alandaki teknolojik gelişmeler de hız kazanmış ve kent güvenliğinin modern teknolojik altyapılarla desteklenmesi süreci yol almaya başlamıştır. Bugün teknolojiler kentlerin güvenliği geliştirme konusunda sensörler, kameralar, parmak izi, yüz tanıma ve kimlik doğrulama vb. gibi büyük olanaklar sunmaktadır. Bu teknolojilerle elde edilen verilerin analizi kentlerin yerel yönetimlerine ve kolluk kuvvetlerine çok daha etkin önlemler alma imkânları vermektedir.

Kameralı gözetleme sistemleri, parmak izi, yüz tanıma ve kimlik doğrulama teknolojileri ve benzeri donanımlar sayesinde erişilen veriler ve bu verilerin analizleri, kentlerin yönetimden sorumlu yerel yönetimlere ve kolluk kuvvetlerine genel asayişi sağlama noktasında destek sağlamada kilit rol oynamaktadır.

Bu çalışmada çeşitli ülkelerde kent güvenliğini güçlendirmede kullanılan bazı modern akıllı güvenlik sistemleri ele alınacaktır. Bu ülkeler arasında Çin, Dubai, Amerika Birleşik Devletleri ve Türkiye yer almaktadır.

Anahtar kelimeler; Kent güvenliği, Akıllı sistemler, Güvenlik, Teknoloji.

[1] Araştırmacı, Savunma Sanayii Başkanlığı.
ORCID: 0009-0001-0703-9851

Çarşamba/ Wednesday 13:30-15:00

9. Oturum / 9th Session

UÇGA

Panel: Uluslararası Güvenlik ve Enerji Politikaları

Oturum Başkanı / Panel Chair: Orçun Demir

1. *360-Derece Yaklaşımı Kapsamında NATO'nun Terörizmle Mücadele Stratejisi: İttifak ve Asimetrik Tehditler* **Konuşmacı / Presenter:** Taha Kalaycı

2. *Güvenlik Çalışmalarında Nedensel Hipotez Testi: Devlet Yanlısı Milislerin Sivil-Asker İlişkilerine Etkisi Örneği* **Konuşmacı / Presenter:** Mustafa Kaymaz

3. Uluslararası İlişkilerde Bir Biyogüvenlik ve BiyoTerörizm Pratiği Olarak Yabancı İstilacı Türler
Konuşmacı /Presenter: Muhammed Onur Çöpoğlu & Çağla Vural

4. *Rusya-Ukrayna Savaşının Enerji Fiyatlarına Etkisi ve Yenilenebilir Enerji Yatırımları: Türkiye'de AUF Mekanizması* **Konuşmacı / Presenter:** Orçun Demir

Tartışmacı / Discussant: Hülya Kınık

360-DERECE YAKLAŞIMI KAPSAMINDA NATO'NUN TERÖRİZMLE MÜCADELE STRATEJİSİ: İTTİFAK VE ASİMETRİK TEHDİTLER

Taha KALAYCI[1]

Rusya-Ukrayna Savaşı NATO'yu Soğuk Savaş'ın ardından en ciddi sınamasıyla karşı karşıya bırakmıştır. Rusya'nın Ukrayna'ya saldırısı, Çin'in küresel etkinliğini her geçen artırması, iklim krizi ve artan uluslararası terörizm tehdidi küresel güvenlik ortamının belirsiz bir hal almasına neden yol açmıştır. NATO liderlerinin 29 Haziran 2022 tarihinde kabul ettikleri Stratejik Konseptin sıklıkla vurguladığı 360-Derece yaklaşımının bu bağlamda incelenmesi gerekmektedir. 360-Derece yaklaşımı NATO'ya göre ittifakın üç temel görevi olan (a) caydırıcılık ve savunma, (b) kriz önlenmesi ve yönetimi ve (c) kooperatif güvenlik kavramlarını merkeze almaktadır. İttifakın bu yaklaşımı herhangi bir yer ve zamanda ortaya çıkabilecek potansiyel tehditlere karşı üye ülkeleri hazır tutarak müşterek savunmaya destek olmaktır. Üye ülkelerin karşılaşacağı potansiyel tehditler yalnızca devletlerden kaynaklı değildir. Terör örgütleri, devlet dışı silahlı aktörler ve hatta yalnız kurt eylemleri NATO'nun karşı karşıya olduğu asimetrik tehditlerdir. Bu çalışma NATO'nun terörizmle mücadele stratejisini 360-Derece kavramı bağlamında inceleyecektir. 2022 Stratejik Konseptinde belirtildiği gibi terörizmle mücadele NATO'nun temel görevlerinden biridir ve bu yaklaşımın parçasıdır. Teknolojinin gelişmesi daha önce karşılaşılmamış tehditlerin ortaya çıkmasına neden olmaktadır. Güvenlik çalışmaları literatüründe bu konudaki çalışmalarda artma eğilimi gözlemlenmektedir. Sosyal medyanın küresel çapta yaygınlaşması terör örgütlerinin daha geniş bir kitlelere ulaşmasına olanak vermektedir. Özellikle yapay zeka teknolojisinin giderek gelişmesi ve bu teknolojiye erişimin kolaylaşması yakın gelecekte yeni tehditlerin ortaya çıkmasına yol açacaktır. Ayrıca, üye ülkelerin kritik altyapılarının dijitalleşmesi siber saldırılara karşı kırılganlığı arttırmaktadır. Bu nedenle 360-Derece yaklaşımı sadece coğrafi bir kavram olarak değil aynı zamanda tehdit çeşitliliğini de içeren bir kavram olarak ele alınmalıdır. Bu durumdan hareketle, çalışma NATO'nun asimetrik tehditlere yönelik faaliyetlerini ve bu faaliyetlerin ne derece etkin olduğunu inceleyecektir.

Anahtar Kelimeler: NATO, Terörizm, Asimetrik Tehditler, Devlet Dışı Silahlı Aktörler, Güvenlik

[1] Arş. Gör., Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-6851-9680

GÜVENLİK ÇALIŞMALARINDA NEDENSEL HİPOTEZ TESTİ: DEVLET YANLISI MİLİSLERİN SİVİL-ASKER İLİŞKİLERİNE ETKİSİ ÖRNEĞİ

Mustafa KAYMAZ[1]

Nedensellik, sosyal bilimlerde iddia edilmese de iki veya daha fazla değişken arasındaki ilişkiyi inceleyen hemen tüm sosyal bilim çalışmalarına içkindir. Sorunları ve risk faktörlerini tespit eden, bunların çözümüne yönelik politikalar öneren çalışmaların ise nedensel bir iddiada bulunması zorunludur. Çünkü politika önerisi nedenleri değiştirerek sonuçları değiştirmeye dayanır. Ancak genelde sosyal bilimlerde ve siyaset biliminde, özelde ise güvenlik çalışmalarında, özellikle de nicel araştırmalarda nedensellik iddiasından kaçınıldığı gözlemlenmektedir. Bu çalışma nedensel hipotez analiz yöntemlerine bir giriş yapmayı amaçlamakta, nedensel yöntemlerin benimsenmesine katkı sunmaktadır. Bu bağlamda ordu üzerindeki sivil kontrolün azalmasına neden olan bir olgu olarak ülke içinde devlet yanlısı milis grup (DYMG) varlığı ele alınmıştır. "DYMG varlığı ordu üzerindeki sivil kontrolünün azalmasına neden olur" hipotezini test etmek için 1981-2010 arası 30 yıllık dönemde 150 ülkeyi kapsayan bir veri seti oluşturulmuştur. Veri seti oluşturulurken bağımlı değişken (sonuç) olan sivil kontrolü için "Civilian Control Scores Dataset" [Sivil Kontrol Skorları Veri Seti], bağımsız değişken (neden) için "Pro-Government Militias Database" [Devlet Yanlısı Milisler Veri Tabanı], kontrol değişkenleri olan GSYİH, devlet kapasitesi ve demokrasi göstergeleri için de "Varieties of Democracy (V-Dem)" [Demokrasinin Çeşitleri] veri tabanı kullanılmıştır. Çalışmada öncelikle nedensel keşif yöntemlerinden koşullu bağımlılık yönteminden yararlanılmış ve tespit edilen diğer bağımsız nedenle birlikte Yönlendirilmiş Döngüsüz Graflar (Directed Acyclic Graphs, DAG) üzerinden nedensellik koşulları belirlenmiş bu koşulların varlığı karma etkiler regresyonları, farkların farkı panel yöntemleriyle test edilmiştir. Yapılan analizler sonucunda DYMG varlığının ordu üzerindeki sivil kontrolünü zayıflattığı gözlemlenmiştir. Bu çalışma, sivil-asker ilişkileri literatürüne müvekkil-vekil sorunu üzerinden kuramsal karmaşık siyasal sistemlerde neden-sonuç ilişkisinin nicel verilerle nasıl test edilebileceğini göstererek de metodolojik katkı sunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Nedensel hipotez testi, Devlet yanlısı milisler, Sivil-asker ilişkileri

[1] Öğr. Gör., İzmir Yüksek Teknoloji Enstitüsü, Uluslararası İlişkiler Ofisi.
ORCID: 0000-0002-1409-4162

ULUSLARASI İLİŞKİLERDE BİR BİYOGÜVENLİK VE BİYOTERÖRİZM PRATİĞİ OLARAK YABANCI İSTİLA TÜRLER

Muhammed Onur ÇÖPOĞLU[1] & Çağla VURAL[2]

Bu çalışma, özellikle Covid-19 pandemisi ile zirve yapan biyogüvenlik çalışmalarına dair akademik ilgiyi henüz yeterince ilgi görmemiş "yabancı istilacı türler" konusu etrafında canlandırmayı amaçlamaktadır. Uluslararası yasal çerçevesinin dayanağı 1972'deki Biyolojik Silahlar Sözleşmesi'ne dayanan biyogüvenlik, daha yakın bir tarihte ABD'nin 2001'de maruz kaldığı şarbon saldırıları ile güvenlik çalışmalarında önemli bir konu haline gelmiştir. Böylece kavram, biyolojik etkenlerin kasıtlı ve kasıtsız olarak insan nüfusuna yayılmasının tehlikeleriyle ilişkilendirilmiştir. Buna ragmen, biyogüvenliğe yönelik sınır güvenliği, ticari düzenlemeler ve yayılmanın önlenmesine dair protokoller gibi ortak bir yaklaşım geliştirme çabalarında ilerleme kaydedilememiştir. Öte yandan, son zamanlarda biyogüvenliğe dair daha sık görülmeye başlayan yabancı istilacı türler bir biyoterörizm tekniği olarak dikkat çekmeye başlamıştır. Yabancı istilacı türler temelde bir ekosisteme ülke içerisinden veya dışından gelen ve geldiği ekosistemdeki biyolojik çeşitliliği büyük oranda etkileyen türlerdir. Bu türler genellikle geldikleri yeni bölgede yerli türleri avlamakta, bölgeye yerli türlerin alışkın olmadığı yeni hastalıklar getirmekte, kaynaklar ve alan için rekabet etmekte ve nihayetinde ekosistemde birtakım değişikliklere neden olmaktadır. Öyle ki, istilacı yabancı türlerin çoğalması, iklim değişikliğinin yanı sıra, ekologlar tarafından yirmi birinci yüzyılda ulusal ve uluslararası ekonomi, biyolojik çeşitlilik ve insan refahı için 'birincil tehdit' olarak tanımlanmaktadır. Bu amaçla çalışma, yabancı istilacı türler sorununu bir biyogüvenlik ve biyoterörizm tekniği olarak çevresel güvenlik çalışmalarına yerleştirerek olası çalışma alanlarını tartışmaya açmayı amaçlamaktadır. Böylece ilerleyen süreçte ülkemize de yönelmesi muhtemel olası tehditler bağlamında belirlenecek ve uygulanacak koruma ve adaptasyon politikalarına vaka örneklerinin de yardımıyla bir zemin oluşturularak katkı sağlanması hedeflenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Yabancı İstilacı Türler, Biyogüvenlik, Biyoterörizm, Çevresel Güvenlik

[1] Arş. Gör, Ordu Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
ORCID: 0000-0002-3629-6961
[2] Dr., Akdeniz Üniversitesi.
ORCID: 0000-0001-8474-2316

RUSYA-UKRAYNA SAVAŞININ ENERJİ FİYATLARINA ETKİSİ VE YENİLENEBİLİR ENERJİ YATIRIMLARI: TÜRKİYE'DE AUF MEKANİZMASI

Orçun DEMİR[1]

Rusya-Ukrayna Savaşı, enerji piyasalarını derinden etkileyerek birçok ülkeyi enerji politikalarını yeniden gözden geçirmeye zorlamıştır. Artan gaz fiyatları ve arz güvenliği endişeleri, yenilenebilir enerji yatırımlarının hızla artmasını beklenirken, paradoksal bir şekilde yükselen emtia fiyatları ülkeleri mevcut fosil yakıt altyapılarını koruma eğilimine yönlendirmiştir. Türkiye'de uygulanan AUF (Azami Uzlaştırma Fiyatı) mekanizması, bu eğilimin somut bir örneği olarak öne çıkmaktadır. AUF mekanizması, yenilenebilir enerji sektöründe elde edilen fazla karın, doğalgaz ve kömür santrallerinin zararını telafi etmek için yeniden dağıtılmasını sağlamaktadır. Yenilenebilir enerji yatırımlarının artması beklenirken, bu mekanizma kısa vadede pahalı doğalgaz ve kömür kaynaklarının kullanımını pekiştirmektedir. Türkiye'deki bu yapı, elektrik arz güvenliğini koruma amacıyla, enerji iletim sistemi açısından kritik öneme sahip olan baz yük (baseload) santrallerin idamesine dayanmaktadır. Böylece, Türkiye'de yüksek bir ivme kazanan yenilenebilir enerji yatırımlarına yönelik öngörülebilirlik azalmış ve mevcut fosil yakıt altyapısı korunmuştur. Türkiye'deki AUF mekanizması, temel olarak fiyatları dengede tutma, tüketiciyi koruma ve enflasyonist baskıyı azaltma hedeflerine yönelik bir adım olarak atılmıştır. Bu mekanizma, yenilenebilir enerji sektöründen elde edilen karlılığın, doğalgaz ve kömürden elektrik üreten santrallere aktarılması yoluyla, piyasada istikrarı sağlamayı amaçlamaktadır. Ancak bu yaklaşım, uzun vadede yenilenebilir enerjiye geçişi yavaşlatan ve fosil yakıtlara olan bağımlılığı artıran bir yapıya neden olmaktadır. Avrupa'da da benzer tavan fiyat uygulamalarının bulunduğu bilinmektedir, ancak Türkiye'deki AUF mekanizması, özellikle yenilenebilir enerji karlarının fosil yakıtlara aktarılması açısından farklılık göstermektedir. Bu durum, Türkiye'nin enerji politikasında kısa vadeli hedefler doğrultusunda, uzun vadede yenilenebilir enerji yatırımlarının göz ardı edildiği bir yaklaşımı benimsediğini ortaya koymaktadır. Çalışmanın metodolojisi, süreç takibine en kolarak yarı yapılandırılmış mülakatlarla desteklemiştir. Bu çalışmanın temel bulgusu, AUF mekanizmasının, kısa vadeli fiyat dengesini sağlama, tüketiciyi koruma ve enflasyonist baskıyı hafifletme amaçlarıyla, yenilenebilir enerji yatırımlarını hızlandırmaktan ziyade, mevcut fosil yakıt altyapısının devamlılığını sağlamlaştırdığıdır. Bu durum, Türkiye'deki elektrik piyasasında kısa vadede fiyat dengesi sağlasa da uzun vade yatırımların öngörülebilirliğini ve fiyat istikararını etkilemiştir.

Anahtar Kelimeler: Rusya – Ukrayna Savaşı, Yenilenebilir Enerji, AUF Mekanizması, Fosil Yakıtlar, Elektrik piyasası.

[1] Arş. Gör. TOBB ETÜ, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü.
Asistan, Bodrum Enstitüsü.
ORCID: 0000-0003-2560-6351

Çarşamba/ Wednesday 13:30-15:00

10. Oturum / 10th Session

GÜMÜŞHANE ÜNİVERSİTESİ

Panel: İsrail-Filistin Sorunu Bağlamında Diplomasi, Ticaret ve Güvenlik

Oturum Başkanı / Panel Chair: Kadir Sancak

1. *ABD Dış Politikasında "İsrail İstisnacılığı"*
   Konuşmacı / Presenter: Muhammet Cemal Şahinoğlu
2. *Avrupa Birliği'nin Ortadoğu Politikasının Eleştirisi*
   Konuşmacı / Presenter: Metin Aksoy
3. *İsrail'in Filistin Politikalarının Avrasya Ticaret Yollarına Etkisi*
   Konuşmacı / Presenter: Kadir Sancak
4. *Uluslararası Ceza Hukuku Perspektifinden Filistin'de Yaşanan Olayların Değerlendirilmesi*
   Konuşmacı / Presenter: Furkan Akçay

Tartışmacı / Discussant: Coşkun Topal

ABD DIŞ POLİTİKASINDA "İSRAİL İSTİSNACILIĞI"

Muhammet Cemal ŞAHİNOĞLU [1]

ABD dış politikasında "İsrail istisnacılığı", İsrail'in ABD'nin dış politika ve güvenlik stratejilerinde benzersiz bir konuma sahip olduğu durumu ifade eder. Bu durum ABD'nin İsrail'e özel olarak vermiş olduğu diplomatik, askeri ve ekonomik desteği ile ortaya çıkmaktadır. İsrail istisnacılığı, ABD'nin diğer müttefiklerine uyguladığı politikalardan da farklılık gösterir. Bu ayrıcalıklı durum İsrail'in kuruluş sürecinde ve sonrasında da devam etmiştir. Öyle ki 1950'lerde İsrail'e yapılan ekonomik ve askeri yardımlar bölge ülkelerine yapılan yardımları geçmiştir. ABD, 1948 yılından bu yana saldırgan ve yayılmacı siyasetini sürdüren İsrail'e karşı diplomatik desteğini de hiçbir zaman esirgememiştir. Özellikle BM Güvenlik Konseyi'nde İsrail'e yönelik tüm eleştirilere karşı defalarca veto hakkını kullanarak İsrail'in uluslararası arenada yalnız kalmasını engellemiştir. Bu özel ilişki çoğu zaman ABD'nin uluslararası düzeyde eleştirilmesine ve tepki görmesine neden olmuştur. Fakat ABD, savunduğu tüm değerlere (insan hakları, uluslararası hukuk vs.) ve yapılan tüm eleştirilere rağmen İsrail'e desteğini her koşulda devam ettirmektedir. Hatta kimi zaman Avrupalı müttefikleri de dâhil olmak üzere birçok devleti karşısına alarak İsrail lehine siyasi ve diplomatik kararlar almaktan çekinmemektedir. Bu bağlamda çalışma, ABD dış politikasında İsrail istisnacılığını somut örneklerle ortaya koyarak bu istisnai durumun tarihsel arka planını, ideolojik etmenlerini ve muhtemel sonuçlarını ele almayı amaçlamaktadır. Çalışmada nitel araştırma yöntemlerinden faydalanılmıştır. Elde edilen bulgulara göre ABD'nin İsrail'e yönelik koşulsuz desteği sadece rasyonel tercihlerle ya da realpolitik gerekçelerle açıklanamayacak boyuttadır.

Anahtar Kelimeler: ABD, İsrail, İsrail İstisnacılığı.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Gümüşhane Üniversitesi.
ORCID:0000-0001-6374-7986, 23435505704

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN ORTADOĞU POLİTİKASININ ELEŞTİRİSİ

Metin AKSOY[1]

Avrupa Birliği'nin (AB) Ortadoğu politikasına yönelik eleştiriler, hem bölgenin karmaşıklığı hem de AB'nin çeşitli zorluklarla karşılaşması nedeniyle çeşitlidir. Bu eleştiriler, AB'nin bölgedeki etkisizliği, tutarsız politikaları, çifte standartları ve uzun vadeli stratejilerdeki eksiklikleri gibi konulara odaklanmaktadır. AB, genellikle Ortadoğu'daki büyük diplomatik krizlerde ve çatışmalarda etkisiz kalmakla eleştirilmektedir. Özellikle İsrail-Filistin sorunu gibi uzun süredir devam eden çatışmalarda AB'nin barış sürecine etkili bir katkı sağlayamadığı iddia edilmektedir. ABD'nin bölgedeki baskın diplomatik rolü karşısında, AB'nin genellikle ikinci planda kaldığı ve somut sonuçlar elde etmekte zorlandığı görülmektedir. AB'nin Ortadoğu politikası, insan hakları ve demokrasi konularında tutarsız olmakla eleştirilmektedir. AB'nin bölgedeki otoriter rejimlere karşı eleştirilerini yeterince güçlü bir şekilde dile getirmediğini ve ekonomik veya stratejik çıkarlar uğruna bu rejimlerle iş birliği yaptığını savunulmaktadır. AB'nin Ortadoğu'daki mülteci krizine yaklaşımı da eleştirilir. AB, göçmen akışını durdurmak için sınırlarını sıkılaştırmış ve göçmenlerin Avrupa'ya ulaşmasını engellemek amacıyla çeşitli ülkelerle anlaşmalar yapmıştır. Bu politikalar, mülteci hakları ve insani yardımlar konusunda yetersiz kaldığı iddiasıyla da eleştirilmektedir. Arap Baharı sürecinde AB, bölgedeki demokratik hareketleri desteklemekle birlikte, bu desteğin yeterince kararlı ve etkili olmadığı yönünde eleştiriler almıştır. Bölgedeki demokratik geçiş süreçlerine yeterince katkıda bulunamaması ve sonrasında yaşanan istikrarsızlıklar, AB'nin demokrasi ve insan hakları savunusundaki yetersizliğine işaret etmektedir. Ayrıca, AB'nin bazı ülkelerdeki otoriter rejimlerle iş birliği yapması, bu ülkelerdeki insan hakları ihlalleri karşısında sessiz kaldığı şeklinde yorumlanabilmektedir. Bu bildiride AB'nin Ortadoğu politikası, bölgedeki karmaşık dinamikler, jeopolitik zorluklar ve küresel aktörlerle rekabet gibi faktörler nedeniyle çok yönlü eleştiriler ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: AB, Ortadoğu, Göç, Demokrasi, İnsan Hakları

[1] Prof. Dr., Gümüşhane Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCİD: 0000-0002-3118-6739

İSRAİL'İN FİLİSTİN POLİTİKALARININ AVRASYA TİCARET YOLLARINA ETKİSİ

Kadir SANCAK[1]

İsrail'in Filistin topraklarındaki işgali bölgede çatışma riskini artırarak istikrarsızlığa yol açmakta ve bu durum Avrasya ticaret yollarının geleceğini etkileme potansiyeli taşımaktadır. Söz konusu çatışma ihtimalleri Çin'den başlayıp Avrupa'ya uzanan Bir Kuşak Bir Yol projesi kapsamında yer alan deniz yolu koridorunun Süveyş Kanalı üzerinden geçişini tehdit etmektedir. Ayrıca Bir Kuşak Bir Yol projesine alternatif olarak geliştirilen Hindistan-Orta Doğu-Avrupa Ekonomik Koridoru (IMEC) da İsrail'in Filistin politikalarından etkilenmektedir. Bu bağlamda, Türkiye ile Irak arasında imzalanan Kalkınma Yolu projesi bu riski bertaraf edebilecek bir alternatif olarak öne çıkmaktadır. Genel anlamda İsrail'in bölgedeki politikaları Avrasya ticaret yollarının güvenliği ve sürdürülebilirliği açısından belirleyici bir rol oynamaktadır.

İsrail'in Filistin politikalarının Avrasya ticaret yollarına etkisinin konu edildiği bu çalışmanın amacı İsrail'in bölgedeki politikalarının Süveyş Kanalı ve diğer stratejik ticaret yolları üzerindeki etkilerini değerlendirmek ve alternatif ticaret yollarını incelemektir. Bu yapılırken yöntem olarak kapsamlı literatür incelemesi ve güncel gelişmelere dair medyada haber taraması yapılmıştır. Çalışmada iki bulgu öne çıkmaktadır. İlk olarak İsrail'in politikalarının, Çin'in Bir Kuşak Bir Yol projesi ve Hindistan-Orta Doğu-Avrupa Ekonomik Koridoru (IMEC) gibi önemli ticaret yollarını tehdit ettiği görülmektedir. İkinci ve bununla bağlantılı olarak Türkiye ile Irak arasındaki Kalkınma Yolu Projesi'nin alternatif bir ticaret yolu olabileceği anlaşılmaktadır. Sonuç olarak İsrail'in Filistin politikaları, bölgedeki istikrarsızlık ve ticaret yollarının güvenliği açısından kritik bir rol oynamaktadır. Alternatif yolların geliştirilmesi ve uluslararası iş birliği, bölgesel ve küresel ticaretin sürdürülebilirliği için büyük önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: İsrail, Avrasya Ticaret Yolları, Güvenlik.

[1] Doç. Dr. Gümüşhane Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-9266-5592

ULUSLARARASI CEZA HUKUKU PERSPEKTİFİNDEN FİLİSTİN'DE YAŞANAN OLAYLARIN DEĞERLENDİRİLMESİ

Furkan AKÇAY[1]

Uluslararası hukukta bireylerin cezai sorumluluklarının tanınması oldukça yakın bir tarihe dayanmaktadır. Kişilerin uluslararası hukuk arenasında sorumluluğu kabul edilene kadar yalnızca devletlerin sorumlulukları gündeme gelmekteydi. Ancak özellikle II. Dünya Savaşı sonrasında galip devletler tarafından Alman ve Japon savaş suçlularını yargılamak için Nuremberg ve Tokyo Mahkemelerinin kurulması bireylerin uluslararası sorumluluklarının kabul edilmesi bakımından önemli bir gelişme olarak kabul edilmektedir. İnsan hakları ihlallerinin engellenmesi için bir sonraki adım ise 1993 ve 1994 yıllarında Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi tarafından Eski Yugoslavya ve Ruanda'daki insan hakları ve uluslararası ceza hukuku ihlallerini yaptırıma bağlamak amacıyla Yugoslavya ve Ruanda Uluslararası Ceza Mahkemeleri kurulması ile atılmıştır. Bu bağlamda son olarak Uluslararası Ceza Mahkemesi'nin kurulmasından söz etmek gerekmektedir. Roma statüsü ile birlikte kurulan Mahkeme 2002 yılından itibaren fiili olarak çalışmaya başlamış ve soykırım, insanlığa karşı işlenen suçlar, savaş suçları ve saldırı suçlarını gerçekleştiren failleri yargılamaya başlamıştır. İfade edilen suç tipleri günlük hayatta her ne kadar birbirinin yerine gelebilecek şekilde kullanılsa da aslında birbirinden farklı özellikler göstermektedir.

Uluslararası ceza hukuku bağlamında ve özellikle bireylerin cezai sorumluluğu bakımından Uluslararası Ceza Mahkemesi çok önemli bir yer tutmaktadır. Ancak bu mahkeme ulusal bir mahkeme olmadığı için başarılı bir şekilde çalışabilmesi ancak statüye taraf devletlerin iş birliği yapmasına bağlıdır. Mahkemenin fiili olarak çalışmaya başladığı tarihten bu yana ise ne kadar başarılı olduğu konusu zihinlerde ciddi bir sorun olarak bulunmaktadır.

Bilindiği üzere İsrail Filistin'de şiddeti kimi zaman artan kimi zaman azalan ancak hiçbir zaman durmayan saldırılar icra etmektedir. Bu saldırılar ise kimi zaman okul ve hastane bombalayacak kadar insanlık dışı olabilmektedir. Biz bu çalışmamızda bilhassa İsrail Devlet Başkanı, Savunma Bakanı ve üst düzey askeri yöneticilerinin eylemlerini uluslararası ceza hukuku bağlamında ele alarak bu kişilerin uluslararası ceza hukuku sorumluluklarını değerlendireceğiz.

Anahtar Kelimeler: Uluslararası ceza hukuku, Uluslararası ceza mahkemesi.

[1] Arş.Gör., Gümüşhane Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCİD:0009 0003 7857 1014

Çarşamba/ Wednesday 13:30-15:00

12. Oturum / 12th Session

Panel: Contemporary Issues in Foreign Policy

Oturum Başkanı / Panel Chair: Murat Ulgul

1. Examining Parlimentary Oversight Parlimantery Questions and Institutional Change
   Konuşmacı / Presenter: Abdulfattah Yaghi

2. Artificial Intelligence and Foreign Policy
   Konuşmacı / Presenter: Rasha Elbaz

3. Personal Diplomacy in American Foreign Policy
   Konuşmacı / Presenter: Murat Ulgul

4. Transition to Realism in Japanese Foreign Policy after the Cold War
   Konuşmacı / Presenter: Alperen Turkmen

5. Drug Manufacturing and the Syrian Civil War
   Konuşmacı / Presenter: Martin Dudáš

Tartışmacı / Discussant: Hamdullah Baycar

EXAMINING PARLIAMENTARY OVERSIGHT, PARLIAMENTARY QUESTIONS AND INSTITUTIONAL CHANGE

Abdulfattah YAGHI[1]

Parliamentary questions are critical for legislative oversight, particularly in countries that have recently undergone political liberalization. However, transitioning from a heavily consultative system to a full-fledged legislative institution is a time-consuming and arduous process that is neither easy nor automatic. This study argues that the transformation of the Federal National Council (FNC), the parliament, in the recently liberalized political system of the United Arab Emirates (UAE) was successful due to its gradual and incremental nature. The analysis presented in this paper identifies the legal, procedural, and behavioral changes in the FNC as a result of an increasing number of parliamentary questions. These changes were influenced by exogenous (via support from the government and due to public pressure) and endogenous (via rationality, competence, incremental change, and the development of internal systems) factors. This pattern of institutional change is expected to accelerate in the coming years due to the following reasons: the UAE government remains committed to empowering and supporting the legislative transformation of the FNC; increase in public pressure for better services and decisions; and more educated and experienced people are winning parliamentary seats.

Keywords: Parliamentary questions, legislative oversight, Government, United Arab Emirates.

[1] Professor, United Arab Emirates University.Public Administration and Public Policy; Coordinator, Master of Governance and Public Policy.
ORCID: 0000-0003-2255-6598

ARTIFFICAL INTELLIGENCE AND FOREIGN POLICY

Rasha EL BAZ[1]

This paper explores the role of Artificial Intelligence (AI) in shaping foreign policy, examining how AI technologies are transforming diplomatic strategies, decision-making processes, and international relations. AI offers significant potential in enhancing data analysis, predictive analytics, and automated decision support, thereby improving the efficacy and precision of foreign policy initiatives. The study highlights various applications of AI in foreign policy, such as early warning systems for conflict prevention, real-time sentiment analysis for diplomatic engagements, and cybersecurity measures. Additionally, the paper addresses the ethical considerations and challenges associated with AI deployment in this field, including issues of bias, transparency, accountability, and the risk of misuse. By analyzing current implementations and case studies, this research provides a comprehensive understanding of AI's impact on foreign policy and offers insights into how policymakers can leverage AI responsibly to address complex global challenges.

Keywords: Artificial Intelligence, Foreign Policy, Predictive Analytics, Diplomatic Strategies, Ethical Considerations, Cybersecurity, International Relations.

[1] Assistant Professor, Newgiza University.
ORCID: 0009-0005-1855-6060

PERSONAL DIPLOMACY IN AMERICAN FOREIGN POLICY

Murat ULGUL[1]

Personal diplomacy is a growing trend in world politics as due to developments in technology and transportation, state leaders frequently use the diplomatic process to solve crises and develop cooperation through direct interaction with their counterparts. In recent years, Vladimir Putin, Angela Merkel, Xi Jinping, Recep Tayyip Erdoğan and several other world leaders have practiced personal diplomacy while the international relations literature has given increasing attention to the "human factor" in international politics. Personal diplomacy also came into the spotlight in the American foreign policy decision-making process during the Trump administration as the president's direct communication with Putin, Erdoğan and Kim Jong Un were criticized because of his untraditional views and inexperience in foreign policy. Despite this criticism, his successor Joe Biden kept following personal diplomacy with friends and foes alike.

Surprisingly, the existing literature about personal diplomacy in American foreign policy mainly focuses on historical figures such as Ronald Reagan, Franklin Roosevelt and Henry Kissinger despite the fact that today international summits, video conferences and state visits provide more opportunity for direct interaction among state leaders. In this conference presentation, I will analyze the benefits and costs of personal diplomacy by looking at the post-Cold War presidents and comparing the Cold War and post-Cold War practices of personal diplomacy in American foreign policy. As the presidency has constantly switched hands between Democratic and Republican presidents in the post-Cold War period, this analysis will also help us to see if there are interparty differences in conducting personal diplomacy. Finally, the future of personal diplomacy in American foreign policy will also be evaluated by taking the 2024 presidential race into consideration.

Keywords: Personal diplomacy, American foreign policy, Presidential diplomacy, Individual-level analysis, Joe Biden.

[1] Associate Professor., Karadeniz Technical University, Department of International Relations.
ORCID: 0000-0003-3846-8971

TRANSITION TO REALISM IN JAPANESE FOREIGN POLICY AFTER COLD WAR

Alperen TURKMEN[1] & Prof Dr. Betül Karagöz YERDELEN[2]

Since the end of World War II, Japan has followed an unorthodox foreign policy defined as Pacifism. Shaped under the dominant influence and protection of the U.S.A., Japan refrained from all violent conflicts around the globe and enjoyed unparalleled economic boom. When the Cold War ended however, the trajectory of world politics brought Japan a new challenge. This challenge is Japan's transition to follow Realist foreign policy and become a "normal" state. This challenge was rather optional during the Cold War thanks to the U.S.A., but in the 21st century it is arguably mandatory for Japan. U.S.A.'s desire to see Japan fulfilling its military role in the partnership, China's rise, North Korea's nuclear program and such; all laid down the necessity for such a transition. U.S.A.'s new and increased role within the new global order, lowered the importance of Japan to Washington. On the other hand Japan's economic might stood up as a rival to the U.S.A.. Thus Washington wants Tokyo to exchange a part of that economic power to the military. China on the other hand is an entirely different story. As China ascends to the status of global power, it shadows Japan within the Far East region. While China is rising, grudges from the past tragic experiences and territory issues remain unresolved bilaterally; creating a fertile ground for violent conflicts to occur. Concurring regional issues like North Korea's nuclear program, Russia's Kuril Islands dispute and more, remains a source for Japan's security concerns which couldn't be solved by Pacifism. Thus despite popular public opinion to stay on the course of Pacifism, the governments of Japan are dedicated to make the change. From an incremental point of view, there are changes within the scope of power both for the government and the JSDF. Especially due to the incentive of leaders like Shinzo Abe and Junichiro Koizumi. However it remains a question whether the transition will truly happen within the century.

Keywords: Japan, Pacifism, Realism, Shinzo Abe, Foreign Policy.

[1] Research Assistant, Karadeniz Technical University, Department of International Relations.
ORCID: 0009-0005-3544-1396
[2] Professor Dr., Giresun University.
ORCID: 0000-0002-9997-8898

DRUG MANUFACTURING AND THE SYRIAN CIVIL WAR

Martin DUDÁS[1]

The subject of this research is the description and analysis of the illicit drug manufacturing sector in Syria during the Syrian Civil War, within the framework of Bailey and Godson's models of organized crime – state relations. Firstly, historical background on drug production in the Levant region and the first involvement of the Assad family in drug trafficking during the Lebanese Civil War is provided. In these periods, the cultivation of cannabis, hashish or opium was dominant, however it was concentrated in Lebanon while Syria itself served as primarily a transit country. Following the exile of Rifaat al-Assad who played the main role in the Assad family's drug business from Syria, the Syrian government implemented harsh anti-narcotics policies and thus was ultimately removed from the U.S. Department of State's list of major drug producers in 1997. As a result, from 1997 up to the beginning of the Civil War in 2012, Syria fits into Bayley's and Godson's first generic model of organized crime – state relations where organized crime groups operate without state sponsorship but are still connected to it via underground links on lower levels of some state institutions.

Syrian Civil War brought about devastation, collapse of centralized state authority, international sanctions, and isolation. While the country still fits into the first model, three important changes took place: firstly, Syria transformed from a transit country for narcotics into a major production hub. Secondly, cannabis and opium were largely replaced by captagon as the primary illicit drug produced and smuggled. Thirdly, the regime lost control over a vast portion of the country's territory. While all actors of the Civil War – the secular opposition, the Islamists, the Kurds, and the Damascus regime – were to various extent involved in illicit drug manufacture and smuggling, none of them was completely dependent on it as the primary source of income, and there is not enough information to imply the involvement of high-ranking political or military officials.

By 2018, the Assad regime consolidated its control over the core Syrian territory and, with it, the illicit drugs production and smuggling. This was followed by a substantial increase in the production of captagon, and profits made from it are one of the major sources of income for the Assad family. Thus, Syria currently fits into the second generic model of organized crime – state relations, where organized crime groups operate thanks to the state's sponsorship, and even the highest echelons of the government are implicated, as evidenced by the involvement of Maher al-Assad, Wasim Badia al-Assad, and Samer al-Assad, as well as other high-ranking military officers and businessmen.

Keywords: Syria, Civil War, Organized Crime, Drug Trafficking, Captagon.

[1] PhD Student, Masaryk University.
ORCID: 0000-0001-5157-8070

Çarşamba/ Wednesday 15:20-17:00

14. Oturum / 14th Session

GİRESUN ÜNİVERSİTESİ

Panel: Bölgesel Dinamikler ve Enerji Jeopolitiği: Karadeniz'den Avrasya'ya

Oturum Başkanı / Panel Chair: Yalçın Sarıkaya

1. *Çin'in Filistin Politikası: Süper Güç Olma İmtihanı*
   Konuşmacı / Presenter: Ayten Mehmed Aksaç

2. *Türkiye'nin Suriye'ye Gerçekleştirdiği Operasyonların İkili Andlaşmalar Bağlamında Değerlendirilmesi*
   Konuşmacı / Presenter: Fecra Akca

3. *Karadeniz'de Enerji Sektörünün Bölgesel İşbirliğine Etkisi*
   Konuşmacı / Presenter: Pınar Akgül

4. İkinci Kulvar Diplomasisinin Bölgesel Barışın Sağlanmasındaki Rolü
   Konuşmacı / Presenter: Serdar Kesgin

5. *Avrasya'da Ulus İnşası Sürecinde Din Faktörü: Karşılaştırmalı Bir Bakış*
   Konuşmacı / Presenter: Yalçın Sarıkaya

Tartışmacı / Discussant: Halil Kürşad Aslan

ÇİN'İN FİLİSTİN POLİTİKASI: SÜPER GÜÇ OLMA İMTİHANI

Ayten Mehmed AKSAÇ[1]

Uluslararası yapıdaki güç değişimleri uzun süredir alan çalışanlarının gündeminde. Bu bağlamda özellikle Çin'in güç statüsü tartışma konusudur. Bazı uzmanlar Çin'in artık süper güç olduğunu iddia ederken bazıları Çin'in askeri ve politik gücünün henüz yeterli olmadığını ileri sürmektedir. Bu çalışmada Barry Buzan ve Ole Waever geliştirdiği Bölgesel Güvenlik Kompleksi teorisi kriterleri doğrultusunda Çin'in henüz süper güç olmadığı iddia edilmektedir. Buzan ve Waever'e göre süper güçlerin büyük güçlerin bulunmadığı tüm bölgelerde etkili bir varlığının olması gerekmektedir. Bu çerçevede Çin, Sahraaltı Afrika'da önemli nüfuz kurmuştur. Nitekim Pekin son yıllarda Ortadoğu'daki güçlerle yakın ilişkiler kurmanın yanında İran ve Suudi Arabistan arasında arabuluculuk yaparak bu bölgede de varlığını artırmaktadır. Bu durum Mahmut Abbas'ın Filistin Sorununda Çin'in arabuluculuğuna başvurmasına da yol açmıştır. Ancak Hamas'ın Ekim 2023 saldırılarının ardından gelişen çatışmaların çözümünde Çin'in yeterli rol alamaması bu ülkenin henüz süper güç olmadığının somut örneklerindendir. Çin, özellikle İsrail'e yönelik eleştirel tutum benimsemiş ve sorunun BM Güvenlik Konseyi çerçevesinde çözülmesi gerektiğini vurgulamıştır. Ancak ABD, hem İsrail ve Mahmut Abbas yönetimi ile hem de Katar vasıtasıyla Hamas ile müzakereler yürütebiliyorken Çin, sürece doğrudan müdahale etmemektedir. Nitekim Çin'in sorunu tek taraflı çözecek caydırıcılığı bulunmazken ABD'nin İsrail lehine tutumu hiçbir güç tarafından engellenememektedir. Bu gelişmeler, ABD'nin hala tek süper güç olduğu göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Çin, Filistin Sorunu, Süper Güç, Ortadoğu

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Giresun Üniversitesi, İİBF Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0003-2842-3753

TÜRKİYE'NİN SURİYE' YE GERÇEKLEŞTİRDĞİ OPERASYONLARIN İKİLİ ANDLAŞMALAR BAĞLAMINDA DEĞERLENDİRİLMESİ

Fecra AKCA[1]

Çalışmanın amacı, Türkiye'nin Suriye'de gerçekleştirdiği operasyonların; Suriye'nin toprak bütünlüğünü gözeterek, Türkiye'nin ülke ve sınır güvenliğini sağlamak amacıyla temelde uluslararası hukuk ve ikili andlaşmalara uygun olarak icra edildiğinin ortaya koyulmasıdır. Bu doğrultuda çalışma hazırlanırken resmî belgeler, andlaşma metinleri ve devlet yetkililerinin söylemleri dikkate alınmıştır.

Geleneksel anlamda uluslararası hukukun kaynaklarının temeli Uluslararası Adalet Divanı (UAD) Statüsü'nün 38. Maddesidir. Buna göre uluslararası uyuşmazlıklarda sırasıyla; "milletlerarası andlaşmalar, milletlerarası teamül, medeni milletlerce kabul edilen genel hukuk prensipleri ve adli kararlar ile doktrinler" dikkate alınır. 1969 tarihli Viyana Andlaşmalar Hukuku Sözleşmesine göre de "andlaşma, ister tek bir belgede, isterse iki veya daha fazla ilgili belgede yer alsın ve kendine özgü adı ne olursa olsun, Devletler arasında yazılı şekilde akdedilmiş ve uluslararası hukuka tabi olan uluslararası andlaşma demektir." Andlaşma tanımı yapılırken andlaşma metninin adının hiçbir öneminin olmadığı "whatever its particular designation" ifadesi ile yer almıştır. Bu doğrultuda, sözleşme, protokol, mutabakat, pakt, şart gibi adlandırmalar andlaşmanın bağlayıcılığını ve yükümlülüklerini etkilememektedir.

1984-2010 yılları arasında PKK Türkiye'ye yönelik 3369 saldırı gerçekleştirmiş ve bu nedenle, 1985 ve 1987 yıllarında Suriye ile protokoller imzalanmıştır. Buna göre taraflar, kendi topraklarında karşı tarafa yönelecek terör faaliyetlerine izin vermemeyi kabul etmiştir. Ancak Suriye, PKK'ya olan desteğini sürdürmüştür ve PKK militanlarının Türkiye'ye geçişine göz yummaya devam etmiştir. 1992 yılında imzalanan bir diğer protokol ile Suriye, PKK'yı ilk kez yasadışı bir örgüt olarak kabul etmiştir. Türkiye, 23 Ocak 1996'da Suriye'ye bir nota göndermiş ve terör örgütünün başındaki isim olan Öcalan'ın iadesini istemiştir. Türkiye, PKK'nın Suriye'deki varlığının devam etmesi halinde gerekli önlemleri alacağını ifade etmiştir. Mısır ve İran'ın arabuluculuğu ile birlikte taraflar, 19-20 Ekim 1998'de Adana Mutabakatı'nı imzalamıştır ve Suriye PKK terörüne destek ve imkân vermemeyi taahhüt etmiştir.

Türkiye ile Suriye arasında terörle mücadeleye yönelik Adana Mutabakatı (1998) ile birlikte; Türkiye Cumhuriyeti ile Suriye Arap Cumhuriyeti İçişleri Bakanlıkları Arasında İş birliği Anlaşması (2001), Türkiye Cumhuriyeti Hükümeti İçişleri Bakanlığı ile Suriye Arap Cumhuriyeti Hükümeti İçişleri Bakanlığı Arasında Güvenlik İş birliği Anlaşması (2009), Türkiye Cumhuriyeti Hükûmeti ile Suriye Arap Cumhuriyeti Hükûmeti Arasında Terör ve Terör Örgütlerine Karşı Ortak İş birliği Anlaşması (2011) imzalanmıştır. Bütün bu andlaşmalarda Adana Mutabakatı'nın varlığına ve geliştirilmesine atıf yapılmıştır.

[1] Arş. Gör., Giresun Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü, Uluslararası Hukuk Anabilim Dalı. ORCID: 0000-0002-2568-5574

Türkiye, Arap Baharı sürecinin Suriye'de uluslararasılaşması karşısında Suriye'nin toprak bütünlüğüne saygı duyarak, sınır güvenliğini ve ülke güvenliğini sağlayacak adımlar atmıştır. Bu bağlamda, 24 Ağustos 2016'da Fırat Kalkanı Harekâtı, 20 Ocak 2018'de Zeytin Dalı Harekâtı ve 9 Ekim 2019'da Barış Pınarı Harekâtı gerçekleştirilmiştir. 27 Şubat 2020'de başlayan Bahar Kalkanı Harekâtı'nda 6 Mart 2020 tarihinde ateşkes üzerinde anlaşılmıştır.

Türkiye'nin operasyonları doğrudan maruz kaldığı terör saldırıları nedeniyle öncelikle meşru müdafaa hakkına dayanılarak gerçekleştirilmiştir. Meşru müdafaa hakkına başvurulmasının temel şartı bir silahlı saldırının varlığıdır ve Türkiye'ye yönelik çok sayıda saldırı gerçekleşmiştir. Aynı zamanda Türkiye ve Suriye arasındaki andlaşmalar hukuken varlığını sürdürmektedir. Suriye, Türkiye ile imzalanan ikili andlaşmalara göre, ülkesinden Türkiye'ye yönelen terör saldırılarını önlemekle yükümlüdür. Bu noktada Suriye, ahde vefa yükümlülüğü altındadır.

Anahtar Kelimeler: Türkiye, Suriye, Uluslararası Hukuk, İkili Andlaşmalar, Adana Mutabakatı.

KARADENİZ'DE ENERJİ SEKTÖRÜNÜN BÖLGESEL İŞBİRLİĞİNE ETKİSİ

Pınar AKGÜL[1]

Sovyetler Birliği'nin yıkılmasıyla Soğuk Savaşın bitmesi, klasik manada ortak özelliklerin varlığı görüşü olmaksızın yeni alanların bölge olarak inşa edilmesinin önünü açmıştır. Ancak bu alanlar bazı durumlarda gelişebilmeleri için gerekli olan bölgesel uyumdan yoksun bulunmaktaydılar ve bu da bölgesel iş birliğini zora sokmaktaydı. Karadeniz Bölgesi bu çalışmada bu duruma örnek olarak kabul edilmiştir.

Karadeniz Bölgesi küresel enerji ağında enerjinin üretimi, ulaşımı ve jeopolitiği alanlarında hayati merkez olarak hizmet ederek önemini korumaktadır. Özellikle son dönemde kıyıdaş ülkelerde çıkarılan doğal gaz ve süregelen savaş ortamı bölgeye küresel ilgiyi daha da arttırmıştır. Ancak, bölgesel sorunlar göz önüne alındığında istikrar ve güvenliğin sağlanması için bölgesel iş birliği oluşturulması noktasında özel bir çabaya ihtiyaç vardır. Bu nedenle, Karadeniz Bölgesi için, enerji sektörünün bölge ülkelerinin ya tedarikçi, transit yol ya da tüketici ülkelerden oluşması nedeniyle bu iş birliğini sağlayabilecek bir unsur olduğu ve bölgenin ekonomi temelli örgütü olan Karadeniz Ekonomik İşbirliği Örgütü'nün (KEİ) bunun gerçekleşebileceği bir yapı olabileceği örneklemi üzerine çalışılmıştır. KEİ kurumsal anlamda ekonomi temelli bir örgüt olarak üye devletler arasında barış ve istikrarı ekonomik iş birliği oluşturarak sağlamayı amaçlamaktadır. Bu bağlamda iş birliği vurgusu yapılan sektörlerden biri de enerji sektörüdür. Bu temelde "enerji kaynaklarının – özellikle de doğal gazın – Karadeniz Bölgesinde bölgesel iş birliğini sağlayıp sağlamadığı?" sorusuna cevap aranan çalışmada bölge devletlerinin farklı ulusal çıkarlara sahip olmasının bölgesel iş birliğini zedelediği ve bu durumun bölgede enerji birliği kurulmasından ziyade bölge devletlerinin karşılıklı enerji ilişkileri kurmayı tercih ettikleri bir durumu ortaya çıkardığı savında bulunulmuştur. Bu tercih, KEİ'nin uyumlu enerji politikalarını etkin bir şekilde uygulamasını ve eşgüdüm sağlama yeteneğini sınırlandırmıştır. KEİ bünyesinde önemli atılımlarda bulunuyor olsa da projeler, politikalar ya da girişimler başarılı olamamaktadır.

Çalışmada, paydaş (politika) analizi ve kurumsal analiz gibi metodolojilerin kullanılması ile bu zorlukların ve tercihlerin kapsamlı bir şekilde anlaşılması sağlanılacaktır. Paydaş (politika) analizinde üye devletlerin enerji politikaları ve güvenlik anlayışları irdelenirken, kurumsal analizde KEİ'nin örgütsel olarak güçlü ve zayıf yanları ve kurumsal oluşumu ele alınacaktır.

Anahtar Kelimeler: Karadeniz Bölgesi, bölgesel iş birliği, enerji sektörü, Karadeniz Ekonomik İşbirliği Örgütü.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Giresun Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID 0000-0001-8184-3103

İKİNCİ KULVAR DİPLOMASİNİN BÖLGESEL BARIŞIN SAĞLANMASINDAKİ ROLÜ

Serdar KESGİN[1]

Demokrasi ve insan hakları algısının, gelişen iletişim ve ulaşım araçlarının etkisiyle, toplumlarca benimsenmiş olması resmi kanallarla gerçekleştirilen diplomasinin yanında sivil diplomasinin de önem kazanmasını beraberinde getirmiştir. Toplumlar barış, hakkaniyet, çevre, sağlık ve insanca yaşanılabilecek ortam gibi ortak değerler üzerinde birbirlerine benzeşmektedirler. Uluslararası sorunların çözümünde klasik diplomasi yöntemlerinin kısır döngüye düştüğü durumlarda İkinci Kulvar Diplomasi (Track Two Diplomacy) olarak adlandırılan sivil diplomasi yöntemleri etkili olabilme potansiyeline sahiptir.

Ekonomik ilişkilerin ve uluslararası ticaretin giderek arttığı günümüz dünyasında ticari kaygılar ve mevcut refah düzeyinin kaybedilmesi endişesi, klasik diplomasi yöntemlerinin istenilen sonucu veremediği durumlarda iş dünyası orjinli diplomasi yöntemlerinin kullanılmasını gerekli kılabilmektedir. Birçok anlaşmazlık konusunun ticari kaygılarla ya güvenlik dışılaştırıldığı ya da ötelendiği görülmektedir ki bu konuma gelinmesinde iş dünyası orjinli sivil diplomasi etkili olabilmektedir. Kültürel aktivitelerin ve sivil toplum kuruluşlarının uluslararası boyut kazanmasına ek olarak turizmin yaygınlaşması gibi etkenler toplumlar arasında etkileşimin artmasına ve sivil diplomasinin kültürel boyutu ile etkili olabilme ihtimalini artırmıştır. Fikir üretme noktasında en etkili olan sivil diplomasi kanalı ise akademik faaliyetler üzerinden gerçekleştirilen diplomasi olarak ön plana çıkmaktadır. Sivil diplomasi, klasik diplomasinin sınırlılıklarının ötesine geçebilme imkanı ile sorunların çözümünde farklı yöntemlerin ortaya çıkarılmasına imkan sağlayabilmektedir. Bu çerçevede sivil diplomasinin manevra alanı daha geniştir. Özellikle süreklilik arz eden akademik çalışmalar ile beyin fırtınaları gerçekleştirilerek karşılıklı anlayışa dayalı ortak payda da buluşma imkanı ortaya çıkabilmektedir. Toplantılara danışman konumunda bulunan yetkililerin de katılım sağlaması hem kurumların ve devletlerin hassasiyetlerinin belirtilmesi hem de ortaya çıkan fikirlerin birinci elden yetkililere aktarılması açısından etkili olabilmektedir.

Çalışmanın konusu, ikinci kulvar diplomasinin uluslararası ilişkilerde özellikle sorunların çözümünde etkinliğinin incelenmesidir. İkinci kulvar diplomasinin hangi şartlarda daha etkin kullanılabileceğine dair çıkarımlar yapılmaya çalışılmıştır. Gerekli literatür çalışması ile kısa örnek olay incelemeleri üzerinden analizler geliştirilmiştir. Diplomaside ikinci bir yöntem olarak ortaya çıkan sivil diplomasi, her sorun üzerinde etkili olamasa da gerekli zaman ve imkan sağlandığında çatışmaya ve savaşa varmadan tarafların ve muhataplarının ortak paydada buluşabileceklerini bir çok defa ortaya koymuştur.

Anahtar Kelimeler: Diplomasi, İkinci kulvar, Sivil diplomasi, Uluslararası ilişkiler, Sorun alanları.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Giresun Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-1986-5122

AVRASYA'DA ULUS İNŞASI SÜRECİNDE DİN FAKTÖRÜ: KARŞILAŞTIRMALI BİR BAKIŞ

Yalçın SARIKAYA[1]

Bu çalışmada, ulus inşası sürecinde din faktörünün devlet tarafından teşviki hususu, her biri eski Sovyet ülkeleri olan Ukrayna, Gürcistan, Azerbaycan ve Özbekistan örnekleri üzerinden karşılaştırmalı biçimde değerlendirilmektedir. Örnek olarak seçilen devletlerden ikisinin Hristiyan ikisinin ise Müslüman nüfus çoğunluğuna sahip ülkeler olması, Rusya ve Batı ile ilişkiler bakımından benzerlikleri bulunması, bağımsızlık sonrasında siyasi istikrar ve toprak bütünlüğü sorunlarıyla karşılaşmış olmaları bu tercihin nedenleridir.

1991'den günümüze Avrasya'da ciddi bir siyasal ve ekonomik dönüşüm gerçekleşmiştir. O tarihte bağımsızlık elde eden devletlerin maddi ve manevi bakımlardan inşa edilme süreçleri bu dönüşümün en önemli parçalarındandır. Ulaştırma, haberleşme, üretim, ticaret gibi alanlardaki gelişmeler yanında, devlet organlarının teşekkülü, kültürün yeniden inşası, uluslararası kuruluşlarla ilişki ve entegrasyon bu süreçlerde önemli yere sahip olmuştur. Sovyet döneminde geride bırakılmış veya devre dışı bırakılmış olan din faktörü de bu ülkelerde yeniden su yüzüne çıkmaya başlamış, Rusya Federasyonu dâhil bölgenin tüm devletlerinde dine karşı hem sosyal bir ilgi artışı hem de devletin bu olguyu teşviki, bu olgudan yararlanmak istemesi ve/veya bu olguyu siyasi olarak kontrol altında tutma gayreti olmuştur.

Geçtiğimiz (yaklaşık) 30 yıl içinde, örnek olarak tespit edilen bu ülkelerde devletin dine ve dinsel kuruluşlara olan yaklaşımı ile bunun söz konusu devletlerin iç ve dış politikaları üzerindeki etkileri incelendiğinde, Ukrayna ve Gürcistan'da dinin siyaset üzerindeki etkisinde bir artış olduğu, buna mukabil Azerbaycan ve Özbekistan'da ise böyle bir etkinin görülmediği tespit edilmiştir. Sadece bu sebebe bağlanması mümkün olmasa da, ilk iki örneğin son iki örneğe kıyasla daha istikrarlı bir iç siyasal hayata ve daha dengeli/başarılı bir dış politikaya erişebildikleri de değerlendirilmiştir. Ukrayna'nın 2014'ten itibaren Rusya ile köklü biçimde bozulan ilişkilerinin etkisiyle, Ukrayna Ortodoks Kiliselerini Rus Ortodoks Kilisesi'nden bağımsızlaştırma arayışına girmesi ve 2018 yılında Poroşenko'nun İstanbul'a gelerek Fener Rum Patrikhanesi ile bu konuda bir iş birliği protokolü imzalaması, öte yandan Batı Ukrayna'daki Katoliklerin Ukrayna ulusal kimliğinin inşasında öne çıkmaları, Ukrayna'nın Rusya ile ilişkileri yanında Ukrayna'daki iç uyuma da olumsuz etki etmiş görünmektedir. Gürcistan'da ise Saakaşvili'yi iktidara getiren Gül Devrimi veya Kadife Devrim sürecinden itibaren ülkenin bayrağının değişmesiyle başlayan süreç İvanişvili döneminde de sürerek Gürcü Ortodoks Kilisesi'nin siyasette etkin hale gelmesini beraberinde getirmiştir. Azerbaycan ise gerek Şii radikalizmi gerekse Vehhabi-Selefi radikalizmi konusunda kendisini teyakkuzda tutmak zarureti hissetmiş, dini hayatı hükümetin kontörlünde bir şeyhülislamlık ile düzenlemek, mezhepçi yaklaşımlara karşı mesafeli olmak, radikalizme kaynak olabilecek devletlere karşı temkinli bir siyaset izlemeyi tercih etmiştir.

[1] Prof. Dr., Giresun Üniversitesi İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-4164-8028

Keza Özbekistan da, İslam Kerimov döneminden itibaren özellikle komşusu Afganistan'dan gelebilecek din kaynaklı risklerle, Tacikistan'da iç savaşa neden olan radikalleşmeye karşı duyarlı olmuş, diğer Müslüman ülkelerden Özbekistan'a çeşitli ad ve biçimlerde yönelen din kaynaklı ilgiyi de minimum düzeyde karşılama yönünde davranmıştır. Bu itibarla Müslüman ülkelere ilişkin dünyadaki genel algının aksine Avrasya'nın bu eski Sovyet Cumhuriyetlerinde Hristiyan ülke örneklerinde din-siyaset ilişkisi daha karmaşık bir hal almış gibi görünmektedir.

Anahtar Kelimeler: Din teşviki, Avrasya, Ukrayna, Azerbaycan, Gürcistan, Özbekistan.

Çarşamba/ Wednesday 15:20-17:00

15. Oturum / 15th Session

Panel: Navigating Asian Frontiers: India's Strategic Engagement with West Asia (the Middle East) and the Indo-Pacific

Oturum Başkanı / Panel Chair: Sujata Ashwarya

1. *Security in the Indo-Pacific: Rise of Minilaterals*
   Konuşmacı / Presenter: Amrita Jash

2. *India's Industrialisation Efforts during the Modi Era to Counterbalance China*
   Konuşmacı / Presenter: Kerim Sert

3. *Growing Geopolitical Power of India: India-USA Partnership in Indo-Pacific*
   Konuşmacı / Presenter: Yucel Bulut

4. *India's Relational Power: Leveraging U.S. Partnerships in the Indo-pacific and Middle East*
   Konuşmacı / Presenter: Sujata Ashwarya

Tartışmacı / Discussant: Esra Elif Nartok van der Kist & Hamdullah Baycar

SECURITY IN THE INDO-PACIFIC: RISE OF MINILATERALS

Amrita JASH[1]

The Indo-Pacific region is experiencing a shift in how countries approach security challenges. The traditional reliance on large multilateral institutions is giving way to a rise in minilateralism – smaller, more focused groupings of nations cooperating on specific security issues. This proposal examines the factors driving this trend and analyzes the potential benefits and drawbacks of minilateralism for regional security. The paper is deductive and analytical in approach and is qualitative in nature. The study is focused on examining minilateral institutions in the Indo-Pacific with both with and without US participation. The paper argues that factors such as intensified great power competition between the US and China, shared threats over China, maritime security, and emerging technologies are driving the rise of minilateralism in the Indo-Pacific. While on one end minilaterals are focused, flexible and coordinated, on the other end, the rise of minilaterals is undermining the existing institutions, creating fragmentation and encouraging bloc-culture.

Keywords: Minilateralism, Indo-Pacific Securiy, Maritime Security, US-China Rivalary.

[1] Assistant Professor, Manipal Academy of Higher Education, Department of Geopolitics and International Relations (MAHE, Institution of Eminence).
ORCID: 0000-0002-7004-694X

INDIA'S INDUSRTIALISATION EFFORTS DURING THE MODI ERA TO COUNTERBALANCE CHINA

Kerim SERT[1]

For many Indians the tragedy of the Sino-Indo war of 1962 still fresh in their memories. Since then, India's economic and foreign relations are retheorised with more realistic understanding of the international relations. Under the current administration, the Bharatiya Janata Party of Narendra Modi, efforts were made to transform India from an agrarian society to industrialise one. In this process of transformation, post-2014 several initiatives launched with broader scope of economic vison. The aim of these key efforts was making India more competitive in global market against its neighbour, China. Historical atrocities, territorial disagreements, and the refuge of Dalia Lama in India present challenges for Sino-Indo relations. Moreover, India refuses Asia under China's leadership and multiply its efforts the brand the region as Indo-Pacific instead of Asia-Pacific. In another way to say India's foreign policy making takes its stance with India's own manufacturing capability vis-a-vis to China. To be able to achieve this, India launched Make in India initiative to boost sectors like automobiles, IT, renewable energy and many more. India's efforts to increase ease of doing business, skill & infrastructure development, attracting direct investments, making alliances that are outside China and digitalisation efforts are in an attempt to counterbalance China's influence, and project itself as an alternative to China by relying on the shared values with the E.U. and U.S in a decade of the new cold war. India's long standing but revisited approach of non-alignment policy and its relations with Russia still poses questions at Washington, however, India's unique geographic positioning at the protects of international trade routes and proximity to China display India as an indispensable player for the US-China rivalry.
This study aims to show how India views China's growing influence in India's neighbourhood and the ways of policy responses that are shaped by economic factors like modernising the defence sector, competitive manufacturing, and digitalisation that supported by homebred technology.

Keywords: India, China, Industrialisation, Foreign policy, Modi.

[1] Lecturer Dr., Middle East Technical University, Area Studies.
ORCID: 0000-0003-0383-0838

GROWING GEOPOLITICAL POWER OF INDIA: INDIA-USA PARTNERSHIP IN INDO-PACIFIC

Yücel BULUT[1]

Since the early 2000s, India's growing geopolitical significance has strengthened its relationships with the United States and other democratic countries in the Indo-Pacific region. These growing ties faced a brief challenge when Narendra Modi became Prime Minister of India in 2014, as he had been on a U.S. visa ban list due to allegations of complicity in the 2002 Gujarat riots. However, India's undeniable strategic importance in countering China's influence quickly led the United States to resolve issues regarding Modi. Since 2014, all three U.S. Presidents have met with Modi on multiple occasions, signifying the importance of bilateral relations.

Although the U.S. and India do not align on certain key issues—such as the Russia-Ukraine war, human rights concerns, or the treatment of religious minorities in India—the United States views India as a crucial ally in counterbalancing China's growing power. Any criticisms the U.S. might have regarding India's democratic backsliding or human rights record are typically conveyed privately rather than publicly. India's status as the world's largest democracy, coupled with its recent military confrontations with China along their shared borders, makes it a valuable partner for the U.S., as both countries share a common geopolitical adversary.

Since the early 2000s, China's increasing assertiveness has heightened security concerns among multiple countries in the Asia-Pacific region, particularly among democracies. This shift has led to the formation of the Quadrilateral Security Dialogue (QUAD), significantly enhancing India's role in regional security dynamics. With the release of the U.S. Indo-Pacific Strategy in 2022, India's importance has been further solidified, and the U.S. has made its support for India's leadership in the region more explicit. The United States continues to back India's growing influence through multilateral and bilateral engagements, underscoring India's pivotal role in evolving international strategies in the Indo-Pacific, particularly from lense of Realist Theory.

Keywords: Partnership, Indo-Pacific, USA, India, Alliance, Cooperations.

[1] Assistant Professor, Karadeniz Technical University, Department of International Relations.
ORCID: 0000-0003-1225-5249

INDIA'S RELATIONAL POWER: LEVERAGING U.S. PARTNERSHIPS IN THE INDO-PACIFIC AND MIDDLE EAST

Sujata ASHWARYA[1]

In recent years, India-U.S. relations in the Indo-Pacific and the Middle East have evolved into a strategic partnership. The U.S. considers India a key security ally within the Indo-Pacific Quadrilateral Security Dialogue, or the Quad, which includes India, the United States, Australia, and Japan, aimed at countering China's growing influence in the region. India also plays a pivotal role in the U.S.-led I2U2 and IMEC forums in the Middle East, collaborating with Israel, the UAE, Saudi Arabia, and the European Union. The I2U2 acronym, derived from the initials of India, Israel, the UAE, and the United States, represents a U.S. initiative stemming from the Abraham Accords. While I2U2 is framed as a geo-economic forum with somewhat undefined objectives, it enables India to strengthen ties with some of the region's most dynamic economies, which are also key U.S. allies. In addition, New Delhi is involved in the U.S.-backed India-Middle East-Europe Economic Corridor (IMEC), a grand connectivity project designed to compete with China's Belt and Road Initiative (BRI) by linking the Indian subcontinent to Europe via the Persian Gulf.

India's participation in these 'minilaterals' can be viewed through a neo-functionalist lens as an extension of its multifaceted relationship with the United States, highlighting India's ability to leverage U.S. partnerships to enhance its influence in neighbouring regions where it has strategic interests. Confronted with aggression on the Indo-Chinese border and Beijing's assertive policies in its strategic neighbourhoods, India has sought U.S. support to establish a strategic buffer without directly confronting China or forming an overt alliance against it—an approach that acknowledges China as both India's largest trading partner and a significant geopolitical force in the region.

This paper argues that India wields significant relational power in its ties with the United States, leveraging this power to advance its interests and objectives. Unlike traditional concepts of power, which emphasize a state's inherent military, economic, or technological capabilities, relational power is rooted in the strength and quality of a state's interactions with other nations. It is the influence a state gains through its alliances and partnerships, enabling it to enhance its capabilities and achieve its goals. Through an analysis of the Quad, I2U2, and IMEC as case studies, this paper illustrates how India effectively employs relational power to bolster its security, global status, and influence. Central to this strategy is the concept of strategic autonomy, which underpins India's foreign policy decisions by ensuring that its choices are guided by its own interests and needs, free from external pressures from

[1] Professor, Jamia Millia Islami (A Central University), Centre for West Asian Studies, New Delhi 110025, India.
ORCID: 0000-0001-6700-619X

major powers and unbound by the constraints of formal alliances—reflecting India's increasing agency on the global stage.

Keywords: India-U.S. relations, Indo-Pacific, Middle East, Quad, I2U2, IMEC, Relational power, Strategic autonomy.

Çarşamba/ Wednesday 15:20-17:00

16. Oturum / 16th Session

Panel: Avrupa Birliği'nde Değişen Dinamikler

Oturum Başkanı / Panel Chair: Göktuğ Kıprızlı

1. *Tüketicinin Korunması Perspektifinden Avrupa Birliği Dijital Tek Pazar Stratejisi*
   Konuşmacı / Presenter: Ece Karaduman Mercan

2. *Sosyo-kültürel Bir Değişim Alanı Olarak Sivil Toplum ve Türkiye-AB İlişkilerine Etki Edebilirliği*
   Konuşmacı / Presenter: Sezgin Mercan

3. *Rusya-Ukrayna Savaşı'nın AB Şüpheciliğine Etkisi: Macaristan Örneği*
   Konuşmacı / Presenter: Saadet Okumuş & Sinem Çelik

Tartışmacı / Discussant: Erol Kalkan

TÜKETİCİNİN KORUNMASI PERSPEKTİFİNDEN AVRUPA BİRLİĞİ DİJİTAL TEK PAZAR STRATEJİSİ

Ece KARADUMAN MERCAN[1]

Dijital Tek Pazar, Avrupa Birliği'nde ("AB") birleşik ve uyumlu bir dijital pazar yaratmayı amaçlayan yasal bir çerçeve ve 6 Mayıs 2015 tarihinde kabul edilmiş bir strateji olarak Avrupa Komisyonu'nun 2015-2019 yılları arasındaki önceliklerindendir. Tüketicinin korunması, Tüketici Hakları Direktifi vasıtasıyla Dijital Tek Pazar'ın önem arz eden bir yönüdür. Tek Pazar, vatandaşların ve işletmelerin çevrim içi araç ve hizmetleri kullanırlarken karşılaştıkları engelleri ortadan kaldırmayı amaçlar.

Konu ile ilgili düzenlemeler irdelendiğinde, bazılarının sürecin yapı taşlarından olduğu söylenebilir: Önceleri, Avrupa Birliği'nin İşleyişi Hakkında Antlaşma tüketicinin korunmasına katkı sağlamaktaydı. Tek Pazar'ın temel dayanağı ise, Avrupa Tek Senedi'ydi. Dijital Tek Pazar stratejisiyle, Tek Pazar'ın dijital teknolojilere adapte olması beklenmektedir. Avrupa Komisyonu 2020 yılının sonunda, dijital hizmetler paketi ile AB yasal çerçevesine bir güncelleme sunmuştur. Bu paket, Dijital Hizmetler Yasası'ndan ve Dijital Piyasalar Yasası'ndan oluşmaktadır. Her iki düzenleme de 2022 yılında kabul edilmiştir. Amaç, Dijital Tek Pazar'a ilişkin yasal çerçevenin oluşturulmasıdır. Tek Pazar'ın dijitale evrimi, mevcut direktiflerden bazılarının revize edilmesini gerektirmiştir: Aynı yıl 2019/771/EU sayılı Malların Satışına İlişkin Direktif, 1999/44/EC sayılı Satış ve Garantiler Direktifi'nin yerini almıştır. Bazı durumlar içinse yeni direktifler hazırlanmıştır: Dijital İçerik Direktifi (2019/770/EU), dijital içerik ve dijital hizmetler sağlayan tüketicileri konu alan sözleşmelere ve işlemlere ilişkin AB düzeyinde kuralları belirleyen öncü bir düzenlemedir. Kullanıcıların, sunulan hizmetin karşılığı olarak ücret ödemek yerine kişisel verilerini paylaşmaları bu Direktif kapsamına girer.

Türkiye, 31 Mart 2023 tarihinde AB Tek Pazar Programı'na katılım anlaşması imzalamıştır. AB ile bu iş birliği mevcut durumda 2021-2027 dönemini kapsamaktadır. Bu gelişme ile, konunun AB'deki önemi ülkemize de taşınmıştır.

AB'nin tüketicilere yönelik politikası, ekonomik çıkarlarının korunmasını ve genel ürün güvenliğini de içermektedir. Ürünlerin güvenliği, tüketicinin sağlığı için oldukça önemlidir. Elektronik ortamda yapılacak ödemeler ile faturalamaların daha kolay hâle getirilmesi hedefler arasında yer almaktadır. Elektronik imzanın kullanılmasında ve veri güvenliğinin sağlanmasında güvenliğin artırılması, işlemlerin elektronik ortamda gerçekleştirilmesi konusunda teşvik edici olacaktır. Hukukî açıdan çeşitlenen güvenlik görünümleri, uluslararası ilişkiler disiplinindeki farklı güvenlik yaklaşımlarının varlığıyla da örtüşmektedir. Tüketicinin, hukuka aykırı içerik ve etkinliklere karşı da korunması gerekmektedir. Zira "hukuka aykırı ayrımcı içerikler" ile de örneklendirilebilecek bu tür durumlar, kişilik hakkı ve bireysel güvenlik ihlallerine yol açabilecektir.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Başkent Üniversitesi, Sosyal Bilimler Meslek Yüksekokulu.
ORCID: 0000-0001-7076-2789

Çalışmamızda AB'nin Dijital Tek Pazar stratejisi, Tüketici Hukuku açısından incelenecektir. Yeni düzenlemeler, konunun irdelenmesinde rehber mahiyetinde olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Tek Pazar, Tüketici, Avrupa Birliği, Dijital Hizmetler Paketi, Sözleşme.

SOSYO-KÜLTÜREL BİR DEĞİŞİM ALANI OLARAK SİVİL TOPLUM VE TÜRKİYE-AB İLİŞKİLERİNE ETKİ EDİLEBİRLİĞİ

Sezgin MERCAN[1]

Uluslararası ilişkiler zengin bir içeriğe ve çok unsurlu bir niteliğe sahiptir. Bu içerik savaşla barış arasındaki ince çizgiyi yansıttığı gibi, diplomasinin barışçıl kapasitesinin gücünü de canlı tutmaktadır. Güç kullanma gerekliliğini hissettirdiği gibi, güç kullanma iradesi sergilemenin daha önemli hale geldiğine de işaret etmektedir. Özellikle de geleneksel güç unsurlarının yanı sıra teknolojik yeniliklerle ve sosyal içeriklerle şekillenmiş planlamalar, sistemler, uygulamalar ve sosyo-kültürel değişimler uluslararası ilişkileri yakından etkiler olmuştur. Her ne kadar uluslararası ilişkilerin geleneksel ilke ve uygulamaları varlığını ve etkisini korumaya devam etse de, uluslararası ve bölgesel sorunlar karşısında diplomasi, uluslararası hukuk ve sivil toplum gibi kavram ve pratikteki karşılıklarının rolü giderek daha fazla önem kazanmaktadır.

Bu bağlamda, ulusal sınırları aşan ve ulusalı çevreleyen ağlar, sosyal etkileşim, sosyal hareketler ve sivil toplum odaktan çıkarılmaması gereken araştırma konuları haline gelmiştir. Askeri meselelerin yanı sıra, sosyal meseleler de dikkate alınmak durumundadır. Askeri ve sosyal faktörlerin birlikte değerlendirilmesi, uluslararası ve bölgesel gelişmelerde çok daha etkili sonuçların elde edilmesi için fırsatlar yaratabilecektir. Artık sivil toplum küresel bir doğaya sahiptir. Birbirinden farklılaşmış olsa da birbiriyle bağlantılı birçok gruptan meydana gelen bir örgütlenmedir. Bireyler ile devletler arasında aracı ve/veya ara bulucu bir rolü vardır. Devletin doğrudan kontrolü dışında gönüllü bir aktivizm alanı yaratmaktadır. Sivil toplum yeni sosyal hareketler de üretebilmektedir.

Yeni sosyal hareketler, sosyal hareketleri sınıflar arasındaki bir mücadele olarak ele alan ağırlıklı klasik görüşe yönelik entelektüel bir memnuniyetsizlikten doğmuştur. Klasik perspektiften bakıldığında, sınıfsal ayrım, refah sistemi, vb. konular önemliydi. Yeni sosyal hareketler bağlamında ise sosyal eşitsizliklere, kitle medyasının hakimiyetine ve post-endüstriyel düzenin diğer özelliklerine karşı argümanlar öne çıkmıştır. Aynı zamanda gençlik sorunları, öğrenci talepleri, kadın hakları, barışçıl hareketler, ekolojik tutumlar, çevre güvenliği, sivil haklar ve ırk temelli adalet gibi hususlar vurgulanmaya başlanmıştır.

Yeni sosyal hareketler ayrıca şu iki soruyu gerektirmektedir: Hükümetler yeni sosyal hareketlere nasıl yaklaşmalıdır? Yeni sosyal hareketler sivil toplum temelli mi yoksa güvenlik temelli mi karşılanmalıdır? Artık aşırı sağ hareketlerin görünürlüğünün arttığı, daha fazla varlık sergilediği koşullarda sosyal hareketlerin ve sivil toplumun hükümetlerce nasıl karşılandıklarının tespiti, orta ve uzun vadede araştırma konusu olmayı sürdürecektir. Uluslararası alanda hemen hemen her ülke bu hareketlere kendi siyasi kültürü ve güvenlik koşullarına göre yanıt vermektedir. Bu sorulara verilecek yanıtlarda, sosyal bir uzlaşma ortamına ulaşıp ulaşılamayacağını aramak gerekmektedir.

Sosyal hareketler Avrupa'da demokrasi altyapısının dönüştürücü ya da revizyoncu tartışmalarının temel öğesi haline gelmiştir. Bir başka deyişle, bir siyaset kurgusunun temel lokomotiflerinden olmuştur. Bu kurgu reformist bir talebe karşılık gelebilirken, radikal bir

[1] Doç. Dr., Başkent Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-9847-4922

talebin de yansıtıcısı olabilmektedir. 2010'ların başından itibaren sosyal hareketler adeta aktörlerini veya temsilcilerini güçlendirmiş ve karşılıklı ilişki ağını geliştirmiştir. Bu koşullarda etkinlik alanını genişletme eğilimine giren aşırı sağ hareketler, merkez sağ ve sol siyaset temsilcilerinin hareketleriyle dengelenebilmektedir.

Bu çalışmada, sosyal hareketlerle ilgili yukarıda sunulan sorulara, ilk sivil toplum desteğinin alındığı 2014 yılından mevcut koşullara uzanan süreçte Türkiye-AB ilişkilerinin seyri üzerinden cevap geliştirilmeye çalışılacaktır. Sosyal hareketliliğin birtakım faaliyetlerin bir araya gelmesinden ibaret olmayıp, faaliyetlere katılanların nereye ulaşabildiğinden ve ulaşabileceğinden hareketle, sağ hareketlerin gelişimi ve sol siyasetin dengeleyiciliği göz önünde bulundurularak, Türkiye ve AB üyesi ülkelerden Almanya hükümetinin bu hareketlere yönelik tutumlarındaki benzer ve farklı yönler siyasi kültür, sosyal politika ve güvenlik koşullarına göre kavramsal bir çerçevede değerlendirilecektir.

Anahtar Kelimeler: Sivil Toplum, Yeni Sosyal Hareketler, Türkiye, Avrupa Birliği, Almanya.

RUSYA-UKRAYNA SAVAŞI'NIN AB ŞÜPHECİLİĞİNE ETKİSİ: MACARİSTAN ÖRNEĞİ

Saadet OKUMUŞ[1] & Sinem ÇELİK[2]

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından eksenini Avrupa'ya döndüren Macaristan'ın öncelikli siyasi hedefi Avrupa Birliği (AB)'nin üyesi olmak olmuştur. Macaristan bu amaçla izlediği politikalar çerçevesinde geçirdiği sancılı süreçlerin ardından 2004 yılında Birlik üyesi olmayı başarmıştır. Ancak Macaristan'da aşırı sağcı, popülist ve politik söylemlerini milliyetçilik ve Avrupa karşıtlığı temelinde şekillendiren FİDESZ (Macar Yurttaş Birliği) partisinden Viktor Orbán'ın 2010 yılında iktidara gelmesiyle birlikte Macaristan'ın AB'ye karşı tutumunda değişiklik yaşanmıştır. Orbán'ın Liberalizme olan düşmanlığı ile ülkede AB karşıtlığı oluşturulmaya çalışılmış ve AB ülkede öteki konumuna getirilmek istenmiştir. 2014 yılında Kırım'ın Rusya tarafından ilhakı ile başlayan ve 2022'de savaşa dönüşen Ukrayna Krizi, tüm dünyayı, en çok da Avrupa coğrafyasını ve dolayısıyla AB ülkelerini etkilemiştir. Bu çalışmanın amacı, 2. Dünya Savaşı'ndan Sovyetler Birliği'nin dağılmasına kadar komünist rejim ile yönetilen, 2010 itibariyle de AB şüpheciliği ile hareket eden Macaristan'ın Avrupa şüpheciliğinin Rusya- Ukrayna Savaşı sonrası herhangi bir dönüşüm yaşayıp yaşamadığının veya şüpheciliğinin dinamiklerinin ne yönlü değiştiğinin tespit edilmesidir. Bu bağlamda çalışmada başlangıçta AB üyesi olmayı hedefleyen ve bu doğrultuda politikalar izleyen Macaristan'ın zamanla AB şüpheciliğine dönüşen siyasi tavrının sebepleri ele alınmış, ardından Rusya- Ukrayna Savaşı sonrası Macaristan'ın AB şüpheciliğinin boyutları, Savaş'a Macaristan yetkililerinin verdiği tepkiler ve ulusal- uluslararası mecralarda siyasilerin dile getirdikleri açıklamalar üzerinden incelenmiştir. Bu incelemeler neticesinde Rusya-Ukrayna Savaşı'nda Macaristan'ın izlediği politikaların AB şüpheciliğini destekler nitelikte olup olmadığı tartışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Şüpheciliği, Avrupa Birliği, Macaristan, Rusya- Ukrayna Savaşı.

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi. Atatürk Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı
ORCID: 0000-0002-5617-8444.
[2] Doç. Dr., Atatürk Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-9072-7542.

Perşembe/ Thursday 09:00-10:30

17. Oturum / 17th Session

Panel: Uluslararası Hukukun Sınırları: İnsan Hakları, Çatışmalar ve Geleceğin Devletleri

Oturum Başkanı / Panel Chair: Taha Durmuş

1. *Avrupa'nın Hibrid Rejimleri: İnsan Hakları Performansı Açısından Bir Karşılaştırma ve AB Etkisinin Sınırları*
   Konuşmacı / Presenter: Eda Kuşku Sönmez

2. *Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin Nefret Söylemine Bakışı: Sanchez/Fransa Kararı Örneği*
   Konuşmacı / Presenter: Feyza Ölçek

3. *Uzayda Bir Devlet Kurmak Mümkün Müdür? "ASGARDIA Uzay Ulusu" Projesinin Uzay Hukukunun Temel İlkeleri ve 1933 Montevideo Konvansiyonu'nun Devlet Olma Kriterleri Bağlamında Değerlendirilmesi*
   Konuşmacı / Presenter: Zeynep Seyitoğlu

Tartışmacı / Discussant: Coşkun Topal

AVRUPA'NIN HİBRİD REJİMLERİ: İNSAN HAKLARI PERFORMANSI AÇISINDAN BİR KARŞILAŞTIRMA VE AB ETKİSİNİN SINIRLARI

Eda KUŞKU SÖNMEZ[1]

Dünyada uzun zamandır gözlemlenmekte olan demokratik gerileme trendinin nedenleri çok çeşitlidir. Bu nedenlerin, Avrupa özelinde ve çeşitli demokrasi endekslerinde hibrid rejimler olarak kategorize edilen ülkelerdeki etkisini inceleyecek olan bu çalışma, ilgili ülke grubunda özellikle demokrasinin insan hakları ve hukukun üstünlüğü gibi boyutlarındaki durumlarını kıyaslamayı hedeflemektedir. Çalışmada, Özgürlükler Evi'nin Freedom in the World endeksinin son raporuna göre yarı özgür statüsü verilen Batı Balkanlar ve Doğu Avrupa'da yer alan Macaristan, Sırbistan, Bosna-Hersek, Karadağ, Ukrayna, Moldova, Kuzey Makedonya, Kosova gibi ülkelerin özellikle sivil özgürlükler boyutundaki performansını düşüren faktörler üzerinde durulacaktır. Özgürlükler Evi'nin değerlendirmeleri ile, the Economist Intelligence Unit'in (EIU) Demokrasi Endeksi ve Varieties of Democracy (V-Dem) Endeksi gibi demokratikleşme çalışmalarının sıklıkla başvurduğu diğer endekslerin bu çalışmada karşılaştırmaya tabi olan ülkeler ile ilgili güncel raporları kıyaslanacaktır. Çalışma bu kıyaslamalar neticesinde elde edilecek bulgulardan hareketle, Avrupa Birliği (AB) ile entegrasyon süreçleri devam eden ve bu süreçlerden beklenilenin aksine hibrid rejim statüleri kalıcılaşmaya doğru giden Avrupa ülkelerinin demokrasi performansına yönelik AB etkisinin sınırlı kalmasının nedenlerini tartışacaktır.

Anahtar Kelimeler: İnsan hakları, Doğu Avrupa, Batı Balkanlar, Hibrid rejimler, Demokrasi endeksleri, Demokratik gerileme, Hukukun üstünlüğü.

[1] Doç. Dr., Samsun Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
ORCID: 0000-0002-2689-3500

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİNİN NEFRET SÖYLEMİNE BAKIŞI: SANCHEZ/FRANSA KARARI ÖRNEĞİ

Feyza ÖLÇEK[1]

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, ifade hürriyeti toplumun ilerlemesi ve insanın gelişmesi için önemli görmektedir. Mahkemeye göre ifade hürriyeti demokratik toplumun temellerinden birisini oluşturmaktadır. İfade hürriyeti, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin 10. maddesinin ikinci fıkrasına göre, yalnızca lehte olduğu kabul edilen veya zararsız ya da önemsiz görülen bilgi ve düşünceler için değil, aynı zamanda devletin veya toplumun bir bölümü için saldırgan, şok edici veya rahatsız edici bilgi ve düşünceler için de uygulanır. Bu durum çoğulculuğun, hoşgörünün ve açık fikirliliğin gerekleridir. Bunlar olmaksızın demokratik toplumdan söz etmek mümkün değildir. Bu durum, diğer hususların yanı sıra, söz konusu alanda uygulanan her 'resmiyet', 'koşul', 'kısıtlama' ya da 'cezanın' hedeflenen meşru amaçla orantılı olması gerekir. Mahkemeye göre hoşgörü ve tüm insanların eşit haysiyetine saygı; demokratik, çoğulcu bir toplumun temellerini oluşturur. Mahkeme İfade hürriyetini demokratik/çoğulcu toplumun temeli olarak görse de ilkesel olarak bazı demokratik toplumlarda hoşgörüsüzlük temelinde nefreti yayan, teşvik eden, yücelten ya da gerekçelendiren tüm ifade türlerine karşı yaptırımlar getirmek ve hatta bu ifade türlerin engellemek zorunlu görülebilir.

Nefret söyleminin söz konusu olduğu durumlarda, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi tarafından öngörülen iki yaklaşımı kullanmaktadır. Bunlardan ilkine göre söz konusu yorumlar Sözleşmenin temel kavramlarını inkâr etme ve nefret söylemi anlamına geldiği durumlarda, Sözleşmenin 17. Maddesi/hakların kötüye kullanılması yasağı tarafından öngörülen, Sözleşmenin koruması dışında kalma söz konusudur. İkinci yaklaşım söz konusu söylemin, nefret söylemi olmasına rağmen, Sözleşme'nin temel kavramlarını ortadan kaldırmaya eğilimli olmadığı durumlarda, Sözleşmenin 10/2 maddesinde öngörülen korumaya ilişkin belirlenen kısıtlamaların yaklaşımıdır. Bir siyasetçinin seçim kampanyası için kullandığı kamuya açık Facebook "duvarını"nda kullandığı ifadeler için aldığı para cezasına ilişkin olan Sanchez/Fransa kararında mahkeme ifade hürriyetinin bir toplumun temel dayanaklarından birini, ilerlemesinin ve her bireyin kendini gerçekleştirmesinin temel koşullarından birini olduğunu yinelemiştir. Mahkemeye göre Madde 10'da belirtildiği üzere, bu özgürlük istisnalara tabidir, ancak bu istisnalar ... katı bir şekilde yorumlanmalı ve herhangi bir kısıtlamanın gerekliliği ikna edici bir şekilde ortaya konmalıdır. Madde 10/2 anlamında gerekli sıfatı, acil bir sosyal ihtiyacın varlığını ifade eder. Sözleşmeci Devletler, böyle bir ihtiyacın var olup olmadığını değerlendirirken belirli bir takdir yetkisine sahiptir, ancak bu yetki, bağımsız bir mahkeme tarafından verilenler de dahil olmak üzere hem mevzuatı hem de bu mevzuatı uygulayan kararları kapsayan Avrupa denetimiyle el ele gider. Dolayısıyla Mahkemeye göre, bir kısıtlamanın 10. Madde ile korunan ifade özgürlüğü ile bağdaşıp bağdaşmadığı konusunda nihai kararı verme yetkisine sahiptir. Mahkemeye gör siyasi söylem alanında ifade

[1] Arş. Gör., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-0910-5832

özgürlüğüne getirilen kısıtlamaların kapsamı çok azdır. Özgür siyasi tartışmanın teşvik edilmesi demokratik bir toplumun çok önemli bir özelliğidir ve Mahkeme bu tür tartışmalar bağlamında ifade özgürlüğüne en yüksek önemi vermektedir. Siyasi söylem yüksek düzeyde koruma gerektirmekle birlikte, siyasi tartışma özgürlüğü mutlak nitelikte değildir. Sanchez/Fransa davasında mahkeme nefret söylemine ilişkin değerlendirmesini demokratik toplumda gereklilik bağlamında ele almış, siyasi söylem/ifade hürriyeti/nefret söylemi ilişkisine ilişkin yol gösterici kriterler oluşturmuştur. Çalışmamızda bu kriterlerden yola çıkarak, mahkemenin nefret söylemine yaklaşımı anlatılacaktır.

Anahtar Kelimeler: İfade Hürriyeti, Nefret Söylemi, İnsan Hakları, AİHM, Demokratik Toplum.

UZAYDA BİR DEVLET KURMAK MÜMKÜN MÜDÜR?: "ASGARDİA UZAY ULUSU" PROJESİNİN UZAY HUKUKUNUN TEMEL İLKELERİ VE 1933 MONTEVİDEO KONVANSİYONU'NUN DEVLET OLMA KRİTERLERİ BAĞLAMINDA DEĞERLENDİRİLMESİ

Zeynep SEYİTOĞLU[1]

Geçmişten günümüze uzay, insanlığın hayalinin sınırlarını zorlayan ve her zaman merak konusu olan bir alan olmuştur. Uzay çağının başlangıcında yalnızca uzay yetenekli birkaç devletin tekelinde olan uzay faaliyetleri, günümüzde teknolojinin gelişmesiyle birlikte çeşitlenmiştir. Sivil ve askeri amaçlar içeren birçok sahada kullanılır hale gelen uzay, özel hukuk kişilerinin de faaliyet gösterdiği bir mecra olmuştur. Uzay faaliyetlerine artan ilgi günümüz teknolojik imkanlarını aşan ve çağımızda ancak bilim kurgu hikayelerinin konusunu oluşturabilecek bazı projelerin de uzay hukuku bağlamında tartışılmasına zemin hazırlamıştır. Bir bilim insanı ve mühendis olan Igor Ashurbeyli'nin girişimiyle 2016 yılında ortaya atılan "Asgardia Uzay Ulusu" projesi de gündeme getirildiği günden bu yana geniş taraftar toplamış ve dünyanın birçok yerinden bir milyondan fazla insanın vatandaşlığına başvurduğu bir proje olmuştur.

Asgardia, dünyanın ilk uzay ulusu ve ilk dijital devlet sistemi olma iddiasındadır. 2017 yılında Anayasasını kabul etmiş, 2018 de ise uzaydaki ülkesi olduğunu iddia ettiği "Asgardia I" uydusunu ABD'nin Virginia Eyaleti'ndeki NASA'nın Wallops Uçuş Tesisi'nden yörüngeye fırlatmıştır. Asgardia, Dünya devletleri ve Birleşmiş Milletler tarafından tanınmış bir devlet olma amacındadır. Ashurbeyli, Asgardia'nın devlet başkanı sıfatıyla, 30'dan fazla devletin hükümetine çeşitli vesilelerle mektuplar göndererek diplomatik ilişkiler ve uluslararası tanınırlık kazanmaya yönelik adımlar atmıştır. Dünya üzerinde bir ülkesi olmayan ve devlet olma iddiası alçak Dünya yörüngesinde bulunan bir uyduya dayanan Asgardia'nın ulusal sembolleri, bayrağı, kendisine ait bir para birimi, hükümeti ve devlet başkanı bulunmaktadır. 13 Ağustos 2024'te kabul edilen "Asgardia Bağımsızlık Bildirgesi" ile Dünya devletleri "Asgardia Uzay Ulusu"nun tam devlet egemenliğini ve anayasal düzenini tanımaya davet edilmiştir. Tüm bu gelişmeler Asgardia'nın uluslararası hukukun klasik öğretisine göre bir devlet olarak kabul edilmesi için yeterli midir? Asgardia'nın uzayda devlet egemenliği kurma iddiaları uzay hukukunun temel prensipleri bakımından nasıl değerlendirilecektir? Bu hususlar çalışmanın temel olarak üzerinde duracağı araştırma sorularını oluşturmaktadır.

Amerikan Devletleri Örgütü tarafından 1933 yılında kabul edilen ve devletlerin haklarına ve yükümlülüklerine ilişkin düzenlemeler içeren Montevideo Konvansiyonu, bir devletin uluslararası hukuk kişisi olabilmesi için sürekli bir insan topluluğu, sınırları belirli bir ülke, hükümet ve diğer devletlerle uluslararası münasebetler kurabilme yeteneğine sahip olması gerektiğini düzenlemiştir. Anılan devlet olma kriterleri uluslararası hukukta örf ve adet hukuku kuralı haline gelmiştir. "Asgardia Uzay Ulusu" örneği bakımından, uzayda bulunan

[1] Arş. Gör., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-0839-4484

bir uydu bir devletin ülkesi olabilir mi? Ülkenin yalnızca Dünya üzerinde bir kara parçası mı olması gerekir? Asgardia vatandaşlarının halihazırda çifte vatandaşlığa imkan vermeyen ulusal yasalara sahip bir devletin vatandaşı olması ihtimali, Asgardia vatandaşlarının Dünya üzerinde farklı ülkelerde yaşayan bireylerden oluşması, Asgardia'nın diğer devletlerce tanınmasının şu an için mümkün görünmemesi, Asgardia'nın egemen yetkiler kullanma ve diğer devletlerle uluslararası münasebetler geliştirme yeteneğinden mahrum olması gibi etkenler Asgardia'nın uluslararası hukukun muhatabı olan bir devlet olma iddiasını hukuken tartışmaya açan etkenlerdir.

Uzay hukukunun temel prensiplerinden olan uzayın herhangi bir yolla milli iktisaba konu edilememesi, uzayda devlet egemenliğinin mümkün olmaması, uzayın bütün insanlığın ortak menfaatine uygun kullanılması gerektiği ve uzayın herkese açık olması gibi ilkeler de uzayda bir devlet kurma iddiasının önündeki engellerdendir. Gelecekte uzayda yerleşim yerleri kurma hedefi olan Space X, Mars One gibi uzay şirketlerinin varlığı da konunun uzay hukuku bakımından incelenmesini önemli hale getirmektedir. Gelecekte uzayda yerleşimi mümkün kılacak bir teknoloji gelişirse, bu girişimler uluslararası uzay hukuku bakımından nasıl değerlendirilecektir?

Anahtar Kelimeler: Uzay Hukuku, Uzayda Devlet Egemenliği, Asgardia, Devlet Olma Kriterleri, Devletlerin Tanınması.

Perşembe/ Thursday 09:00-10:30

18. Oturum / 18th Session

ATATÜRK ÜNİVERSİTESİ

Panel: Küresel Çatışmaların Yansımaları: Rusya-Ukrayna Savaşı ve Ortadoğu Krizleri

Oturum Başkanı / Panel Chair: Mehmet Sait Dilek

1. *AB'nin Batı Balkanlar Genişlemesi Mümkün mü? Rusya-Ukrayna Savaşı Üzerinden Bir Değerlendirme*
   Konuşmacı / Presenter: Sinem Çelik

2. *Ukrayna Krizi Bağlamında Rusya Polonya İlişkileri*
   Konuşmacı / Presenter: Ali Servet Öncü

3. *"1979 Devrimi" Sonrası İran'ın Filistin'e Yönelik Dış Politika Yaklaşımları*
   Konuşmacı / Presenter: Lokman Cömert

4. *Amerika Birleşik Devletleri'nin 7 Ekim Sonrası İsrail-Filistin Çatışmalarına Yaklaşımı*
   Konuşmacı / Presenter: Mehmet Sait Dilek

Tartışmacı / Discussant: Yunus Emre Aydın & İbrahim Kılınç

AB'NİN BATI BALKANLAR GENİŞLEMESİ MÜMKÜN MÜ? RUSYA-UKRAYNA SAVAŞI ÜZERİNDEN BİR DEĞERLENDİRME

Sinem ÇELİK[1]

Avrupa Birliği (AB), on yıllardır kendisini "normatif bir güç Avrupa" olarak tanıtmış ve özellikle Birliğin en yakın komşularına odaklanarak tüm dünyada güvenlik, insan haklarının korunması ve demokratik istikrar sağlamayı amaçlamıştır. Rusya'nın Ukrayna'yı İşgali, son on yılda AB'yi etkileyen çoklu krizler zincirinin en son halkası olmuştur. Tüm bölge için artan güvenlik tehditlerine ve hem Ukrayna hem de Rusya'dan artan göçün yarattığı engellere rağmen, bu çatışmanın AB üzerinde dönüştürücü bir etkisi olabileceği tartışılmaktadır. Rusya- Ukrayna Savaşı sadece Ukrayna'nın potansiyel AB üyeliği için bir kapı açmakla kalmamış, aynı zamanda Bosna Hersek, Karadağ, Kuzey Makedonya ve Sırbistan gibi Batı Balkan ülkelerinin entegrasyon sürecini hızlandırmak için de etkiler yaratmıştır. AB'nin 30'dan fazla üye ülkeden oluşan bir kulübe genişleme potansiyeli, iç yönetişim prosedürlerinde reform yapılmasını neredeyse kaçınılmaz hale getirmekte ve olası değişikliklerin içeriği ve kapsamı konusunda aktif tartışmalara yol açmaktadır. Şu anda tartışılan "savaş zamanı genişlemesi", AB'nin iç kurumsal değişim süreci ve en yakın komşularıyla ilişkilerinin son dinamiği hakkında birçok önemli soruyu da gündeme getirmektedir. Bu sorulardan bazıları şu şekildedir: AB'nin yeni genişlemeye uyum sağlaması için temel kurumsal değişiklikler ve fırsatlar nelerdir? Batı Balkanların uzun süreli entegrasyon deneyimi, bir sonraki olası AB genişlemesinin zamanlaması konusunda aşırı iyimser bir görüşe karşı bir argüman olarak kullanılabilir mi? Ve Rusya-Ukrayna savaşı, AB'ye katılım stratejisi ışığında bölgede nasıl görülüyor? Bölgedeki komünist rejimlerin çöküşünden sonra Orta Avrupa'nın AB'ye hızlı katılımı ve eski Yugoslavya'nın dağılma sürecinde yaşanan dramatik ve trajik etnik şiddet olaylarının ardından Batı Balkan entegrasyonunun uzun sürmesi Avrupa entegrasyonunun siyasi sürecinin karmaşık ve incelikli olduğunun en iyi örneğidir. Bu çalışma, Batı Balkanların uzun süreli entegrasyon deneyimini göz önüne alarak bölgede bir AB genişlemesinin mümkün olup olmayacağını Rusya'nın Ukrayna işgali üzerinden değerlendirmeyi amaçlamaktadır. Çalışmada ayrıca, yukarıda bahsi geçen sorulara cevap aranarak Batı Balkanların Avrupa- Atlantik düzenine entegrasyonun stratejik ve jeopolitik bir zorunluluk olarak mı görüldüğü ve öyleyse bu doğrultuda ne ölçüde ilerleme kaydedildiği incelenmektedir.

Anahtar Kelimeler: Avrupa Birliği, Batı Balkanlar, Rusya-Ukrayna Savaşı, Genişleme, Güvenlik.

[1] Doç. Dr., Atatürk Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-9072-7542

UKRAYNA KRİZİ BAĞLAMINDA RUSYA POLONYA İLİŞKİLERİ

Ali Servet ÖNCÜ[1]

Rusya-Ukrayna Savaşı bölgesel ve küresel önemli sonuçlar doğurmuş bu savaştan en fazla etkilenen bölgelerden biri Doğu Avrupa olmuştur. Savaş başta Polonya olmak üzere Doğu Avrupa ülkelerinde Rusya kaynaklı güvenlik endişelerini ileri boyutlara taşımıştır. Polonya bu süreçte bir taraftan Rusya tarafından işgal edilme korkusuyla askeri savunma kapasitesini artırmaya çalışırken diğer taraftan da bölgenin güvenliği ve ekonomisi için üyesi olduğu NATO ve Avrupa Birliği'nden çeşitli taleplerde bulunarak bu iki örgütü Rusya üzerinde bir baskı aracı olarak kullanmaya çalışmıştır. Savaşın, Polonya'nın Rusya'nın bölgedeki faaliyetlerinden rahatsız olan NATO ve Avrupa Birliği nezdindeki önemini artırdığı önemli bir gerçektir.

Polonya bu süreçte aynı zamanda hem sınırlarını korumak hem de Ukrayna'dan gelen mültecileri ülkesinde barındırmak gibi önemli sorunlarla karşı karşıya kalmıştır. Geçmişte Rusya ile büyük sorunlar yaşayan ve sıkı sık bu ülke tarafından işgal edilen veya bölünen Polonya, Rusya ile ilgili bir diğer travmayı İkinci Dünya Savaşı'ndan itibaren yaşamaya başlamış ve Soğuk Savaş döneminde SSCB'nin kontrolü altına girmiştir. Bu durum ülkenin Soğuk Savaş sonrası dönemde batı ile yakınlaşmasına neden olmuş ve Polonya dış politikasının temel hedefi NATO ve Avrupa Birliği üyeliği olmuş, Polonya bu iki örgüte üye olarak Rusya'ya karşı kendisini askeri, siyasi ve ekonomik olarak güvence altına almaya çalışmıştır. Polonya Rusya-Ukrayna Savaşı'nda hem kendi ve hem de Doğu Avrupa'nın güvenliğini sağlamaya çalışan bir dış politika yürütmekle meşgul olmuştur. Polonya bu doğrultuda bir yandan NATO ve Avrupa Birliği'nin desteğini almaya çalışırken diğer taraftan Rusya karşıtı Doğu Avrupa ülkelerini bir araya getirmekle uğraşmış aynı zamanda da Rusya ile ilişkilerini her alanda yeniden gözden geçirmiştir. Savaş Polonya'ya üyesi olduğu Avrupa Birliği ülkeleri ile yaşadığı bazı ekonomik anlaşmazlıkları dondurma ve dolayısıyla Batı'yla ilişkilerini onarma konusunda da bir fırsat verirken bu ülkeyi bölgede ABD açısından da vazgeçilemeyecek bir aktör haline getirmiştir. Rusya- Ukrayna Savaşı Polonya'yı Avrupa güvenlik mimarisine yönelik tehditler açısından tampon bölge haline getirirken ülkenin NATO'nun savunma stratejilerindeki yerini daha da önemli bir seviyeye taşımıştır.

[1] Prof. Dr., Atatürk Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: -

"1979 DEVRİMİ" SONRASI İRAN'IN FİLİSTİN'E YÖNELİK DIŞ POLİTİKASI YAKLAŞIMLARI

Lokman CÖMERT[1]

Bu çalışmada İran devrimiyle birlikte, 1979, İran'ın Ortadoğu da (Filistin özelinde) Mezhepçi (Şia) dış politikası analiz edilmektedir. İran devriminden sonra devrim lideri Humeyni tarafından İran'ın politik sistemi seküler monarşi den Şii ideolojik sisteme dönüştürülmüştür. İran İslam Cumhuriyetinin ideolojisi ulusal, dini ve anti-emperyalist olarak tanımlanmış ve İran dış politikasına entegre edilmiştir. İran yönetiminin dış politik söylemeleri İran'ın Ortadoğu da lider bir ülke pozisyonunda olduğu dolayısıyla tüm Müslümanları ve mazlumları zalimlere karşı, tıpkı Osmanlı devletinin ve onun Halifesinin uygulamış olduğu, koruma temelinde dış politika geliştirildiği ifade edilmektedir. Ancak, İran'ın Ortadoğu da (Filistin özelinde) uygulamış olduğu mezhepçiliğe dayalı dış politikasının ana nedeni İran'ın ulusal çıkarlarını Realist politika bağlamında gerçekleştirmeye yöneliktir.

İran'ın Ortadoğu da çıkarcı politikası bağlamında gerek kendi çıkarlarını korumak ve gerekse bölgeyi Şii ideolojisi bağlamında yeniden şekillendirmek için bölgedeki vekillerinden (Hizbullah, Hamas and Husiler) faydalanmaktadır. Bugün dahi, İran bölgede ki çıkarlarını gerçekleştirmek ve bölgede etkin güç olmak için bu vekillerini desteklemekte ve kullanmaktadır. Benzer şekilde, gerek Filistin-İsrail sorunu gerekse Amerika'nın İran'a karşı izlemiş olduğu rejim değişikliği politikası, İran'ın İslami söylemler bağlamında faydacı politikalar gütme olanağı elde etmesinin yolunu açmıştır. Buna ek olarak, 1978, Humeyni İsrail yönetimini zorba ve gaspçı olduğunu ifade etmiştir ve İran İslam Cumhuriyetinin amacı Müslüman kardeşlerinin hakkını ve hukukunu korumak olduğunu ve İsrail'den Mescidi Aksanın tekrar geri alınmasının onların hedeflerinden biri olduğunu ifade etmiştir.

Anahtar Kelimeler: Filistin- İsrail Sorunu, İran Dış Politikası, Mezhepçilik, Realizm.

[1] Öğr. Gör., Atatürk Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-0351-8353

AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ'NİN 7 EKİM SONRASI İSRAİL-FİLİSTİN ÇATIŞMALARINA YAKLAŞIMI

Mehmet Sait DİLEK[1]

Amerika Birleşik Devletleri (ABD), İsrail'in kuruluşundan günümüze dek askeri, siyasi, iktisadi ve kültürel açıdan Tel Aviv yönetimine en çok destek veren ülkeler sıralamasında zirvede yer almıştır. 7 Ekim 2023 ve sonrasında HAMAS ile yaşanan çatışmaların ilk evresinde de Biden yönetimi, İsrail'e tam ve koşulsuz bir şekilde askeri, siyasi ve iktisadi destek sağlamaya başlamıştır. Bu bağlamda Amerikalı dış politika aktörleri, bölgesel/küresel olası bir savaş riskini azaltabilmek ve caydırıcılık mekanizması oluşturabilmek adına Amerikan uçak gemilerini (USS Gerald Ford ve USS Dwight D. Eisenhower vb.) Doğu Akdeniz'e göndermişlerdir. Biden yönetimi, acil durum yetkisini kullanıp Kongre onayı beklemeksizin İsrail'e silah satışı yaptığı gibi ABD Kongresi de çetrefilli geçen görüşme trafiği neticesinde askeri yardım için bütçeden pay ayırmıştır. ABD, İsrail'i siyasi açıdan özellikle Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde veto hakkını kullanıp destekleme stratejisi izlemiştir. ABD Dışişleri Bakanı Antony J. Blinken ise bölgedeki tansiyonun azaltılması ve rehinelerin bırakılması gibi saiklerle müteaddit defalar Ortadoğu ülkelerini ziyaret etmiştir.

Netanyahu Hükûmetinin, toplu cezalandırma yöntemiyle Gazze Şeridi'ndeki sivilleri de hedef alıp orantısız güç kullanması uluslararası toplumun tepki göstermesine neden olmuştur. Aşırı muhafazakâr ve agresif bir politika izleyen İsrail koalisyon hükûmeti, ABD'nin uluslararası siyasetteki liderlik rolünü ve iç siyasal dinamiklerini tartışmalı bir hale getirdiğinden Washington-Tel Aviv hattında anlaşmazlıklar da gün yüzüne çıkmaya başlamıştır. Koalisyon Hükûmetinin, 7 Ekim sonrası toplu cezalandırma tekniği üzerinden savaş suçları, insanlığa karşı suçlar ve soykırım işlemesi Washington'un söylem ve eylem birlikteliğini sağlamasında güçlükler/ikilemler oluşmasına zemin hazırlamıştır. Bu durum Amerikan dış politikası karar alıcılarının, İsrail-Filistin çatışmalarında pragmatizm-tutarlılık ikilemi üzerinden hareket ettikleri eleştirilerini de beraberinde getirmiştir. 2024 ABD Başkanlık seçimlerine gidilen bir süreç içerisinde iç ve dış siyasal dinamiklerin de etkisiyle Biden yönetiminin, 'Biden Doktrini' ile Ortadoğu coğrafyasında ilkin geçici, akabinde ise kalıcı ateşkese dair diplomatik girişimlerini artırdığı gözlemlenmektedir. Bu çalışmada 7 Ekim 2023 ve sonrasında yaşanan çatışmalarda Biden yönetiminin İsrail-Filistin çatışmalarına yönelik dış politika stratejisi resmi kaynaklar dikkate alınıp akademik bir perspektiften değerlendirmeye tabi tutulacak ve bu tarz bir kronik sorunun çözülemeyişinde etkili olan hususların neler olduğu sorusuna cevap aranacaktır.

Anahtar Kelimeler: Filistin, Netanyahu Hükûmeti, Biden Yönetimi, Dış Politika İkilemi.

[1] Prof. Dr., Atatürk Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0003-3841-1975

Perşembe/ Thursday 09:00-10:30

19. Oturum / 19th Session

Panel: Bölgesel Çalışmalar: Afganistan

Oturum Başkanı / Panel Chair: İskender Karakaya

1. *Çin Halk Cumhuriyeti'nin Afganistan Politikası*
   Konuşmacı / Presenter: Serdar Yılmaz

2. *Sovyetler Birliği'nin Soğuk Savaş Döneminde Afganistan'a Yönelik Dış Politikası*
   Konuşmacı / Presenter: Aziz Balcı

3. *1747-1992 Arasında Horasan'dan Afganistan'a: Tarihi-Sosyal-Kültürel-Dini Hayat*
   Konuşmacı / Presenter: M. Naim Naimi

4. *Türkistan (Orta Asya) Devletlerinin Afganistan Politikaları: Güvenlik Algılamaları Bağlamında Riskler ve Fırsatlar Yumağı*
   Konuşmacı / Presenter: Turgay Düğen

Tartışmacı / Discussant: Ulaş Kutsi Çezik

ÇİN HALK CUMHURİYETİ'NİN AFGANİSTAN POLİTİKASI[1]

Serdar YILMAZ[2]

Çin ve Afganistan arasındaki ilk resmi diplomatik ilişkiler Mao Zedung döneminde gerçekleştirilmiştir. Çin 1950'de Afganistan hükümetini tanımıştır. 1959 yılında Afganistan Başbakanı Muhammed Davud ilk resmi Çin ziyaretini gerçekleştirmiştir. 1960 yılında taraflar arasında dostluk ve karşılıklı saldırmazlık antlaşması imzalanması ile iki devlet arasındaki diplomasi trafiği hızlanmıştır. 1965 yılında ise Çin, Afganistan'a ilk resmi ziyareti gerçekleştirmiştir. 1964-1972 yılları arasında iki devlet arasında siyasi, askeri, ticari ve eğitim alanlarında iş birlikleri yapılmıştır. Çin dış politikasının Afganistan ile olan diplomatik ilişkileri bazı dönemlerde değişiklik gösterse de 1979 yılında Afganistan'da başlayan Sovyet askerî müdahalesi bu ülkenin Çin dış politikasındaki önemini artırmıştır. Dünyanın kalpağında yer alan Afganistan'da Taliban'ın yeniden ülke yönetimine gelmesi ile hem bölgesel hem de küresel konjonktürü etkileyecek bir durum ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla bu çalışmada Çin'in Afganistan'a yönelik politikalarında nasıl adımlar attığı, Çin için Afganistan'ın neden önem taşıdığı ve iki devlet arasında stratejik çıkar alanlarının neler olduğu sorularına cevap aranacaktır. Taliban'ın Afganistan'da tekrar yönetime gelmesi sonrasında Çin'in son dönemde izlediği Afganistan siyaseti ve iki ülke arasındaki güncel durum detaylıca ele alınacaktır. Çalışmada en önemli vurgu Çin - Afganistan diplomatik ilişkileri: tehdit ve risklere karşı stratejik çıkarlar ve ortak amaçlar başlığına yapılacaktır. Bu başlık altında Afganistan'ın Çin için neden önemli olduğu konusu detaylandırılacaktır. Zira Afganistan'daki yeraltı kaynak zenginlikleri iki devlet ilişkilerindeki temel dinamikler arasındadır. Afganistan'daki doğal kaynak ve mineraller Çin için stratejiktir. Afganistan'ın, stratejik konumunun yanı sıra, yeraltı kaynak zenginlikleri bu ülkeyi bir cazibe merkezi haline getirmektedir. Başta doğal gaz, petrol, alüminyum olmak üzere çeşitli kaynaklara sahiptir ve bu kaynakların 1 trilyonun üzerinde olduğu tahmin edilmektedir. Çin, Afganistan'da istikrar sağlanmadan ve barış olmadan sürdürülebilir bir ekonomik iş birliğinin olmayacağının farkındadır. Çin, aceleci davranmayan, bölgesel dinamikleri göz önünde bulunduran ve küresel ticaret ağını tehlikeye atmayan soğukkanlı bir diplomasi yürütmektedir.

Anahtar Kelimeler: Çin, Afganistan, Taliban, Ekonomi, İş birliği.

[1] Bu çalışma 2023 yılında Nobel Yayınlarından çıkan ve editörlüğünü İskender Karakaya ve Yılmaz Ulvi Uzun'un yaptıkları AFGANİSTAN: TARİH, SOSYOKÜLTÜREL YAPI, EKONOMİ VE DIŞ POLİTİKA isimli kitabın Aslıhan Genç ve Serdar Yılmaz tarafından yazılan "ÇİN HALK CUMHURİYETİ'NİN AFGANİSTAN POLİTİKASI: GÜVENLİK, EKONOMİ VE ÇIKAR ODAKLI BİR DRAGON" başlıklı bölümünün gözden geçirilmiş ve revize edilmiş halidir.

[2] Doç. Dr., Muğla Sıtkı Koçman Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü. ORCID: 0000-0003-3400-3392

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN SOĞUK SAVAŞ DÖNEMİNDE AFGANİSTAN'A YÖNELİK DIŞ POLİTİKASI

Aziz BALCI[1]

Afganistan, Asya-Ortadoğu ekseninde yer alan jeopolitik konumu nedeniyle tarih boyunca büyük güçlerin ilgisini çeken ülkelerden biri olmuştur. Özellikle Soğuk Savaşın başlangıcından sonra Afganistan hükümetleri dönemin iki büyük gücü ABD ve SSCB arasında bir şekilde denge politikası izlemeye çalışmışsa da 1955 yılından itibaren bu denge politikası özellikle askeri ve ekonomik alanlarda biraz daha SSCB ile yakın ilişkiler kurularak değiştirilmeye çalışılmıştır. Devam eden dönemde 1973 yılında Afganistan'da ilk kez cumhuriyet yönetiminin kurulmasının ardından Sovyet etkisi, özellikle Afganistan Demokratik Halk Partisi aracılığıyla ülkede artmaya başlamış ve 1978 yılında gerçekleşen bir darbe/devrim hareketiyle bu etki daha da pekişmiştir. Bu gelişmeler sonucunda, 1978 yılından itibaren Afganistan tamamen komünist/Marksist bir rejimle yönetilmeye başlanmış ve iki ülke yönetimi arasında birçok alanda iş birliği politikaları geliştirilmiştir. Bu çerçevede çalışmanın amacı, SSCB'nin kuruluşundan sonraki dönemde, özellikle Soğuk Savaş dönemine ve bu dönemin 1970'li yıllarına odaklanarak, SSCB'nin Afganistan ile olan ilişkilerini ve bu kapsamda daha genel olarak SSCB'nin Afganistan'a yönelik dış politikasını incelemektir. Çalışmada, 1979 yılından itibaren SSCB'nin Afganistan'a neden askeri müdahale seçeneğini düşündüğü konusu, sebepleri ve bu ülkeye bakış açısı ekseninde analiz edilmiştir. Ayrıca, 1979-1989 yılları arasında SSCB ve Afganistan arasında gelişen savaşın önemli olayları da ele alınmıştır. Çalışmada ulaşılan bulgulara göre SSCB, 1979 yılında Afganistan'a askeri müdahale konusunu artık ciddi bir şekilde değerlendirmeye başlamıştır. Bu müdahaleye gerekçe olarak çoğunlukla ideolojik sebepler gösterilmiş, bunun yanında jeopolitik ve ekonomik sebepler de ele alınan konular arasında olmuştur. Bununla birlikte jeopolitik sebeplerin de bir şekilde ideolojik karakter taşıdığı durumu çalışma içerisinde ulaşılan bir bulgudur. Nitekim ideolojik nedenlerle başlayan askeri müdahale sonraki işgal döneminde jeopolitik ve ekonomik bir karakter de taşımaya başlamıştır.

Anahtar Kelimeler: Afganistan, SSCB, Askeri Müdahale, Soğuk Savaş Dönemi.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Ankara Bilim Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
ORCID: 0000-0002-9995-1708

1747-1992 ARASINDA HORASAN'DAN AFGANİSTAN'A: TARİH- SOSYAL-KÜLTÜREL- DİNÎ HAYAT[1]

M. Naim NAİMİ[2]

Afganistan'ı yöneten aşiret/aşiretler, 1747 yılından itibaren aynı veya birbirinin yakın akrabası olduğu için Afganistan tarihi ele alındığında, mezkur tarihin başlangıç noktası olarak tercih ediliyor olması olağan kabul edilen bir durum haline gelmiştir. 1747 yılından 19. yüzyılın başlarına kadar ülkenin adı Horasan olarak bilinmektedir. 19. yüzyılın başlarından itibaren Afganistan ismi dillendirilmeye ve yazışmalarla antlaşmalarda zikredilmeye başlamıştır. 1747 yılından itibaren Horasan'ın sınırları, aşağı yukarı bugünkü Afganistan coğrafyasını kapsamaktadır; En azından 18. yüzyılın sonlarına kadar peyderpey bugünkü sınırların ötesinde Meşhed, dünün Hindistan'ı ve bugünün Pakistan'ının kuzey bölgeleri, dünün Horasan'ının ve bugünün Afganistan'ının topraklarıdır. Bu gelişmeler dahil olmak üzere 1747-1992 tarihler arasında Horasan ve Afganistan'daki siyasal, sosyal, dini vb. gelişmeler, çalışmamızın konusunu oluşturmuştur. Çalışmamız, 1747 tarihinden 1992 tarihine kadarki siyasal, sosyal, dini vb. gelişmelerle sınırlandırılmıştır. Çalışmamızda çizilen sınırlar çerçevesinde Afganistan'ın 1747-1992 yılları arasındaki siyasi, sosyal, dini vb. gelişmelerin objektif bir şekilde ortaya konulmaya çalışılması amaçlanmaktadır. Çalışmamızda nitel yaklaşım tercih edilmiştir. Nitel araştırma yaklaşımından belge tarama yönteminden istifade edilmiş ve elde edilen veriler betimsel analiz tekniği kullanılarak yorumlanmıştır.

Anahtar Kelimeler: Din Psikolojisi, Afganistan, Psikososyal Hayat, Dinî Hayat.

[1] Bu çalışma yazarın, "Horasan'dan Afganistan'a Şahlık Rejimi (1747-1973)" - "Siyasal, Sosyal ve Kültürel Yönleriyle 1973-1992 Yılları Arasında Afganistan". İskender Karakaya – Yılmaz Ulvi Uzun.17-44; 45-72. Ankara: Nobel Yayınları, 2023. makaleleri dikkate alınarak üretilmiştir

[2] Dr. Öğr. Üyesi, Karabük Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi, Felsefe ve Din Bilimleri/Din Psikolojisi. ORCID: 0000-0001-7528-5694

TÜRKİSTAN (ORTA ASYA) DEVLETLERİNİN AFGANİSTAN POLİTİKALARI: GÜVENLİK ALGILAMALARI BAĞLAMINDA RİSKLER VE FIRSATLAR YUMAĞI

Turgay DÜĞEN[1]

Türkistan devletleri için Afganistan meselesi üzerinden ortaya çıkan güvenlik riskleri beraberinde yeni fırsatlar ve iş birliği süreçlerine neden olmuştur. Bu çalışmada, Türkistan devletlerinin Afganistan politikaları, Afganistan'daki güvenlik meselesi üzerinden değerlendirilmiş ve Türkistan devletlerinin Afganistan kaynaklı risk ve fırsatlara yönelik yaklaşımları incelenmiştir. Her ülkenin jeopolitik, siyasi, sosyokültürel ve ekonomik koşullarına bağlı olarak Afganistan'a ve Afganistan meselesine yönelik yaklaşımları farklılıklar gösterdiği gibi bazı benzerliklere de sahiptir. Bu farklılıklar ve benzerlikler ise dönemsel kırılmaları üzerinden değişkenlik gösterebilmektedir. Afganistan'daki siyasi duruma ilişkin temel kırılma noktaları, Türkistan devletlerinin Afganistan algılamalarını ve politikalarını değiştirmektedir. Bu bağlamda Türkistan devletlerinin Afganistan politikaları incelenirken; birinci Taliban dönemi olan doksanlı yıllar, ABD müdahalesi sonrası ve ikinci Taliban dönemindeki yaklaşımlar değerlendirilmiştir. Türkistan devletlerinin Afganistan meselesine yaklaşımlarını belirleyen temel konular ise; dinî radikalizm, terör örgütleri, bölgesel güvenlik, bölgesel ve küresel aktörlerin Afganistan politikaları olmuştur. Türkistan devletlerinin Afganistan politikaları ve Afganistan meselesine yaklaşımında da bu konular merkezde yer almıştır. Bazı Türkistan devletleri açısından ise Afganistan meselesinin doğrudan bir millî güvenlik ve rejim tehdidi olarak algılanması da tartışılacaktır. İkinci Taliban dönemiyle birlikte, Türkistan devletlerinin Afganistan politikalarında yaşanan değişim ise sürecin çok sıcak olmasına rağmen, son görüşmeler, açıklamalar ve gelişmeler üzerinden değerlendirilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Afganistan, Özbekistan, Tacikistan, Kırgızistan, Türkistan, Orta Asya.

[1] Dr. Öğr.Üyesi, Niğde Ömer Halisdemir Üniversitesi, Avrasya Araştırmaları Ana Bilim Dalı.
ORCID: 0000-0001-7459-1382

Perşembe/ Thursday 09:00-10:30

20. Oturum / 20th Session

Panel: Regional Studies and International Security-2

Oturum Başkanı / Panel Chair: Omair Anas

1. *Why Protests Become Violent: A Case Study on Why Recent Protests May Turn Violent in South Asia*
   Konuşmacı / Presenter: Nazmul Islam

2. *Religious Extremism in Pakistan: A Dominant Threat to Pakistan's Internal Security*
   Konuşmacı / Presenter: Gulshan Majeed

3. *India-Turkiye Relations in the Changing Global Order*
   Konuşmacı / Presenter: Omair Anas

4. *Colonial Lexicography: A Scholarly Inquiry into the Utilization of Mughal and Wahhabi Terminology in Labelling Discourse*
   Konuşmacı / Presenter: Minhazul Abedin

5. *China and the Jumbo Flying Squid: Evolving Rules in the High Seas*
   Konuşmacı / Presenter: Slaviana Peeva

6. *The Role of Central Asia in Turkiye's Geopolitical Objectives*
   Konuşmacı / Presenter: Kerim Sert

Tartışmacı / Discussant: Yücel Bulut

WHY PROTESTS BECOME VIOLENT: A CASE STUDY ON WHY RECENT PROTESTS MAY TURN VIOLENT IN SOUTH ASIA

Nazmul ISLAM[1]

South Asia is currently witnessing widespread protests in countries like Bangladesh, Pakistan, and India, highlighting the need for a careful analysis of the potential future dynamics of protests and violence in the region. A key aspect to explore is why certain protests escalate into violence. Drawing on Ives and Lewis's (2019) concept of when nonviolent protests turn violent, this study will examine how the seemingly simple Quota Reformation protests in July 2024 evolved into a student-led mass revolution in Bangladesh. Furthermore, the paper will assess whether the ongoing protests in Pakistan and India are likely to escalate into violence or be peacefully resolved by the state.

Existing literature has predominantly focused on campaign-level escalations, with recent research beginning to examine escalations at the protest event level. This study aims to contribute to this emerging body of work by developing an argument for why some protests escalate into violence, specifically analyzing recent protest cases in South Asia. Through statistical analysis, this paper will demonstrate that violent escalations in South Asia are more likely to occur in the aftermath of repression and when protests are unorganized. The findings of this study will provide valuable insights into the conditions under which South Asian protests remain peaceful, offering citizens a constructive avenue to pursue their goals, as well as the conditions under which protests escalate into violence and become destabilizing.

Keywords: Protest Dynamics, Violence Escalation, South Asia Unrest.

[1] Associate Professor, Dr., Ankara Yildirim Beyazit University, Faculty of Political Science and Türkiye, Department of Political Science and Public Administration, Asia and Indo-Pacific Studies (TAIPS), ULİSA. ORCID: 0000-0002-8660-0415

RELIGIOUS EXTREMISM IN PAKISTAN: A DOMINANT THREAT TO PAKISTAN'S INTERNAL

Gulshan MAJEED[1]

Pakistan came into being on the name of Islam but religion could not be implemented in the true sense to create stability in the country. The activities of militant organizations have been posing serious threat to the survival of Pakistan. Pakistan has been facing international pressure to curb the activities of militant organizations. India one dominant regional actor has been propagating against Pakistan because of the presence of the militant religious organizations. International investors have been expressing their reservations regarding investment in Pakistan. Pakistan is not perceived a secure place for Tourism in presence of extremist elements. Religious and other minorities are not feeling themselves secure in presence of extremist elements. The objective of this paper is to bring into lime light causes of extremism and suggest mechanism to manage this issue. Researcher will use descriptive analytical methods to conduct this research. Religious extremism has been posing a serious security challenge to Pakistan's internal and external security.

Key Words: Extremism, Militant, Security, Survival, Challenge.

[1] Associate Professor, University of the Punjab.
ORCID: -

INDIA-TÜRKİYE RELATIONS IN THE CHANGING GLOBAL ORDER

Omair ANAS[1]

India-Turkiye relations represent a unique problem of theory vs. practice of IR. In theory, the two countries should have found new convergences in their post-Cold War relations; however, in reality, their Cold War disagreements stay unresolved. The end of the Cold War and economic liberalisation and Turkiye's Asia Anew approach should have yielded only limited results. This paper explores the modalities of studying India-Türkiye relations where the problems of their bilateral relations can be rationally explained. The article delves into the issues of India-Turkey relations, which continue to dominate the perception of political relations, while trade relations stay outside the perception of politics. The article explores the gaps in their political, economic, and cultural transactions and their failure to overcome the limitations of the Cold War faultlines. The paper primarily makes three arguments: First, Turkey's South Asia perspectives had taken shape mainly before the tragic partition of the Indian subcontinent. Second, India and Turkey remained more engaged, notwithstanding the Cold War politics; third, interestingly, India and Turkiye have yet to renegotiate and adjust their political dialogues to the new post-Cold War realities, something that has successfully happened in India-Saudi Arabia rapprochement since 2006, finding possible complementarity between the two nations.

Keywords: India, Turkiye, Cold War, Asia Anew, South Asia.

[1] Assistant Professor, Ankara Yildirim Beyazit University.
ORCID: 0000-0003-2298-1826

COLONIAL LEXICOGRAPHY: A SCHOLARLY INQUIRY INTO THE UTLIZATION OF MUGHAL WHHABI TERMINOLOGY IN LABELLING DISCOURSE

Minhazul ABEDIN[1]

Naming is one of the most ancient characteristics of world history. The first human being, Adam, was also taught various names. Gradually, different groups were also named based on their different factor; according to the Qur'an, these names and parts were just for identities (Hujurat:13). Sometimes identities can be reshaped by others intentionally for certain purposes. Even the same term can be utilized in two regions by the same authority with totally different meanings from different aspects. For example, In Hijaz, the 'Wahhabi Movement' was supported by the British. On the other hand, in the Indian sub-continent, the anti-British movements were tagged as 'Wahhabi' by the British.

From 1526 until 1857, the Indian sub-continent was ruled by a distinct dynasty prominently known as the Mughal Empire. To understand any history, one must observe the then context. Babur and his descendants cared about naming very little since ethnic naming was not so intense before 1789. In the Medieval era, most empires were named after their founder or founder's ancestor, whose name the clan was familiar with, for example, Umayyad, Abbasi, Osmani, etc. Though from the 16th century, European colonial states referred to this Empire with some variation of the term Mogul/Mogol, a corruption of the Word Mongol, Baburids never introduced themselves thus. Moreover, Since 1258, Mongols have been hated by the Muslim World because Halaku Kahn ruined Bagdad then.

Now, the question is how they introduced themselves. Sultanate i-Hindiyyah /Hindustan / Hind, Bilad-i-Hind, of Mumalik-i-Mahrusa-i-Hindustan, Sultanat-i-Mamlikat-i-Dihli are the names which are used directly by them. In 1527, they built a mosque in Uttar Pradesh named Babri. Its building and naming Style followed Turkic nobility. Though they relate to Mongols from the Maternal side, the Muslim Dynasty's naming always follows the Paternal Side, and that's why they might be called Timurid. Nadir Shah (1688-1747) sent a letter to Osmani Sultan I. Mahmud, describing Baburids as 'Gurgani' (Timur-Sons). Shah Jahan (1628-58) used the 'Sahib Qiran' title, which Timur previously used. Akbar titled him as Shahenshah-e-Sultanat Al-Hindiyyah. Although Babur and Humayun spoke the Chagatai Language (Chagatai is the second son of Genghis Khan), Chagatai himself Became Turkish, and that's why this language is not Mongolian. Rather, It's Chagatai Turkish. Later, they used Persian more and eventually became accustomed to Hindustani Languages.

This paper aims to inquire about utilizing Mughal and Wahhabi terminology in naming and labeling discourse as part of decolonization. After examination, this work will also suggest which word may be closer to them since the Mughal term doesn't completely match them.

Keywords: Mughal, Baburid, Hindustan, Wahhabi.

[1] PhD Candidate, Istanbul University, Department of History.
ORCID: 0000-0003-2425-5844

CHINA AND THE JUBO FLYING SQUID: EVOLVING RULES IN THE HIGH SEAS

Slaviana PEEVA[1]

The increasing presence of large fishing fleets in the high sea (the ocean expanses beyond the 200 nautical miles of states' exclusive economic zones) raises the question of global fisheries governance. This study examines the case of the Chinese squid fishing fleet in the Southeast Pacific high seas focusing on the regional legal framework and management measures that govern its fishing activities.

Reviewing the literature and the relevant intergovernmental organizations' websites, the study finds that the Chinese fleet has been active in the jumbo flying squid fishery in the Southeast Pacific for the past twenty years. As a member of the South Pacific Regional Fisheries Management Organization (SPFRMO), China is in essence a flag state whose fleet complies by said organization's conservation and management measures. Of particular relevance to the study is the most recent measure- Management of the Jumbo Flying Squid Fishery- which entered into force on 1 January 2021. Despite the comprehensiveness and ongoing evolution of the governance framework in the region, however, there are complex cooperation, capacity, legal, political and coordination challenges that hinder effective governance. Knowledge gaps about the biology and ecology of the jumbo flying squid (Docidicus Gigas), further limit the ability to manage and conserve it.

According to the literature, fisheries management regimes are being reviewed by the UN and a new high seas treaty targeting biodiversity beyond national jurisdiction is upcoming. Scientists are calling for increased Marine protected areas (MPA) designation, perhaps even a complete closure of the high seas for fishing. There is also hope for a new UN body providing more cohesive and interconnected architecture in the governance framework.

Keywords: Ocean governance, Fisheries management, BBNJ (biodiversity beyond national jurisdiction), Conservation measures.

[1] PhD Candidate, Universidad de Cádiz, Spain.
ORCID: 0009-0004-8324-4197

THE ROLE OF CENTRAL ASIA IN TURKIYE'S GEOPOLITICAL OBJECTIVES

Kerim SERT[1]

Energy security plays a crucial role in addressing the evolving challenges that Türkiye faces amidst global transformations. The increasing demand for energy across diverse sectors highlights the significance of enhancing Türkiye's energy security to ensure sustainable development and address environmental concerns. Despite progress in renewable energy adoption, Türkiye's reliance on coal as a primary energy source remains a persistent issue for its environmental and climate objectives.

Instantaneously, Türkiye's Middle Corridor Initiative emerges as a pivotal multilateral transportation policy, offering an alternative to China's Belt and Road Initiative and India's International North-South Transport Corridor. Situated at a geostrategic crossroads connecting Europe, Asia, and Africa through land, sea, and rail routes, Türkiye aims to leverage the Middle Corridor to bolster regional economic ties and stability. Infrastructure projects such as the Baku-Tbilisi-Kars Railway and the Lapis Lazuli Transit Corridor Agreement underlines Türkiye's commitment to boosting regional integration and connectivity. Besides, Türkiye's alignment with China's Belt and Road Initiative highlights its efforts to promote mutual connectivity and trade relations based on a win-win principle.

This study employs a mixed-method approach, combining qualitative analysis of policy documents and infrastructure projects with quantitative assessment of energy consumption trends and environmental impact assessments. By scrutinizing the geopolitical implications of Türkiye's multifaceted Middle Corridor initiative in the current decade, the study highlights the necessity for comprehensive strategies across various sectors to address energy security and environmental sustainability.

Keywords: Central Asia, Energy Security, Middle Corridor, Türkiye, Geopolitics

[1] Lecturer Dr., Middle East Technical University, Area Studies.
ORCID: 0000-0003-0383-0838

Perşembe/ Thursday 10:50-12:20

21. Oturum / 21st Session

RECEP TAYYİP ERDOĞAN ÜNİVERSİTESİ

Panel: Bölgesel Çalışmalar: Akdeniz

Oturum Başkanı / Panel Chair: Muharrem Doğan

1. *7 Ekim'den Sonra: Bölgesel Bir Savaş İhtimali ve Olası Sonuçları*
   Konuşmacı / Presenter: Abdulgani Bozkurt

2. *Akdeniz'de Bölgeselciliği Tartışmak*
   Konuşmacı / Presenter: Muharrem Doğan & Hüsrev Tabak

3. *Avrupa Birliği'nin Akdeniz'de Bölgeselleşmeye Katkısı Üzerine Dönemsel bir Analiz*
   Konuşmacı / Presenter: Seven Erdoğan & Murat Poyraz

4. Akdeniz'de Göç Yönetiminde Bölgesel İş birliği Mekanizmalarının Rolü ve Etkileri
   Konuşmacı / Presenter: Yasemin Necmiye Tutar & Mehmet Ali Mert

Tartışmacı / Discussant: Fatma Akkan Güngör

7 EKİM'DEN SONRA: BÖLGESEL BİR SAVAŞ İHTİMALİ VE OLASI SONUÇLARI

Abdulgani BOZKURT[1]

Bu çalışma, 7 Ekim sonrası Levant bölgesindeki (muhtemel) çatışmanın dinamiklerinin ileriye dönük bir analizini sunmaktadır. İsrail'in Gazze'deki saldırılarının sonuçları ne olursa olsun, İsrail-Filistin çatışmasının tırmanması ve bölge geneline yayılarak önce Akdeniz güvenliğini akabinde daha geniş bir coğrafyanın istikrarını sarsma noktasında önemli bir potansiyelin var olduğunu öne sürmek mümkündür. Çünkü Hamas-İsrail savaşı devam ederken İsrail'in savaşın genişlemesine yönelik açıklamaları ve bu açıklamaları tahkim edercesine kuzey sınırına yakın zamanda yaptığı önemli askeri yığınak bu potansiyeli gözler önüne sermektedir. Dahası, Hizbullah (Lübnan), Husiler (Yemen), Keta'ib Hizbullah (Irak) ve Esad rejimi (Suriye) gibi İran'ın bölgedeki uzantıları şeklinde kabul edilen aktörlerin oluşturduğu "direniş ekseni"nin varlığı ve bu aktörlerden bazılarının meşruiyetinin tarihsel olarak İsrail'le mücadeleye dayanıyor oluşu mezkûr aktörlerin de İsrail ile çatışmaya girme konusunda istekli olabileceklerine işaret etmektedir. Bu bağlamda İran dini lideri Ayetullah Hamaney'in Şii bloğunun toprak bütünlüğünün savunulmasına ilişkin açıklamaları, İsrail'in bölgesel genişleme iştiyakı ile birleşince ortaya çıkabilecek bir bölgesel savaştan bahsetmek mümkündür. 7 Ekim'den bu yana Hizbullah'ın angajman kuralları kapsamında özellikle İsrail'in kuzey bölgelerini vurması, ilaveten Husilerin Bab el-Mendeb Boğazı'nda ticari aksamalara da yol açacak şekilde İsrail'le mücadeleye girişmesi bir taraftan malların fiyatlandırılmasında küresel etkilere yol açmasına ve ABD ve İngiltere gibi aktörlerin müdahalesinin artmasına diğer taraftan da yukarıda bahsedilen çıkması muhtemel bölgesel savaşın alt yapısının oluşmasına zemin hazırlamaktadır. Tüm bunlara ilaveten Hizbullah'ın iki numaralı isminin hareketin kalbi olarak tavsif edilen Dahiya'da, Hamas lideri İsmail Heniyye'nin de İran'ın başkenti Tahran'da aynı gün içinde Mossad tarafından suikasta uğraması muhtemel bölgesel savaşın konjonktürel nedenleri olarak öne çıkmaktadır. Bu çalışma, tüm bu gelişmeler eşliğinde Hamas'ın Gazze'de kontrolü kaybetmesinin olası sonuçlarını ve ardından iki taraf arasındaki çatışmanın bölgesel savaşa dönüşme risklerini ve sonuçlarını analiz etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Ortadoğu, Akdeniz Güvenliği, İsrail, Hizbullah, İran, Bölgesel Savaş.

[1] Doç. Dr., Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.

ORCID: 0000-0002-2049-4760

AKDENİZ'DE BÖLGESELCİLİĞİ TARTIŞMAK

Muharrem DOĞAN[1] & Hüsrev TABAK[2]

Bölgeselcilik modern dünya sisteminde devlet ve devlet dışı aktörlerin küresel, bölgesel ve ulusal düzeylerde birbirleriyle kurduğu ilişkiyi ve aktörlerin ilgili siyasi, ekonomik ve sosyal konuların yönetimine dahilini konu edinir. 1990'lardan beri Akdeniz bölgesi de bölgeselciliğin temel tartışma konularından bir tanesi olmuştur. Akdeniz'de bölgeselciliği iki temel kategori altında tartışmak mümkündür. Bunlardan ilki Barselona Süreci, Akdeniz için Birlik (UfM), Akdeniz Diyaloğu ve Akdeniz Parlamenter Asamblesi gibi bölgesel iş birliğine dayalı girişimlerdir. Bu girişimlerin temel amacı Avrupa Birliği, NATO ve bölge ülkeleri arasındaki ekonomik iş birliğini ve siyasi diyalogu arttırmaktır. Ekonomik kalkınma, demokrasi teşviki, insan hakları, sürdürülebilir kalkınma, çevre koruma, enerji, eğitim ve güvenlik gibi alanlarda projeler geliştirilmektedir. Akdeniz'de bölgeselciliği oluşturan diğer kategori ise ekonomik kalkınma, güvenlik, çevre koruma ve kültürel iş birliğine dayalı sektör temelli girişimlerdir. Ekonomik iş birliği, tarım, turizm ve denizcilik gibi sektörlerde Akdeniz ile Avrupa, Afrika ve Asya arasında stratejik bir köprü oluşturulması amaçlanmaktadır. Güvenlik iş birliği, terörizmle mücadele, yasadışı göç, deniz güvenliği, insan ticareti gibi organize suçlar için ortak bir strateji geliştirmek için tasarlanmıştır. Çevre koruma, özellikle Akdeniz'de ekolojik dengesinin korunması, deniz kirliliğiyle mücadele edilmesi, ekosistemin korunması, aşırı avlanmanın önlenmesi ve sürdürülebilir kalkınmanın sağlanması gibi alanları kapsamaktadır. Akdeniz Kültürel iş birliği, paylaşılan tarihi ve kültürel mirasın korunmasını ve kültür diplomasisi aracılığıyla tanıtılmasını teşvik etmektedir. Barselona Süreci, Akdeniz için Birlik, Akdeniz Diyaloğu ve Akdeniz Parlamenter Asamblesi gibi girişimler, sektörel bazlı ortak projelerin üstlenilmesi yoluyla bölgesel kimliğin oluşturulması ve dayanışmanın arttırılmasını amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Bölgeselcilik, Akdeniz bölgeselciliği, Bölgesel iş birliği, Sektörel iş birliği

[1] Doç. Dr., Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-8057-460X
[2] Doç. Dr., Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-0693-8476

AVRUPA BİRLİĞİ'NİN AKDENİZ'DE BÖLGESELLEŞMEYE KATKISI ÜZERİNE DÖNEMSEL BİR ANALİZ

Seven ERDOĞAN[1] & Murat POYRAZ[2]

İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde, bölgeselleşme dünya siyasetinde küresel ölçekte etkisini genişleten eğilimlerden biri haline almıştır. Sahip olunan ortaklıklar üzerine bina edilen bölgeselleşmeler, bölge kaynaklı içsel ya da bölge dinamiklerinden bağımsız olan dışsal faktörlerin etkileşimleri neticesinde varlık kazanmıştır. Pek çok örnekte bölgeselleşme süreçleri en başında ya da belirli bir ilerlemenin neticesinde bölgeselleşmeyi idare etme rolünü üstlenen bölgesel bir örgütün ortaya çıkmasına vesile olmuştur. Bu çalışmada Avrupa Birliği'nin (AB) güney komşuluk bölgesi olan Akdeniz'deki bölgeselleşme dinamiklerine etkisi dönemsel bir yaklaşımla analiz edilmektedir. Bu kapsamda konu, AB'nin bölgeye yönelik faaliyetleri Birliğin henüz dış politikada yetkili kılınmadığı dönem, Birliğin Soğuk Savaş sonrasında dış politikadaki varlığının yasal bir boyut kazandığı dönem ve başta Arap Baharı olmak üzere komşuluk bölgesinde yaşanan hızlı değişim sürecine Birliğin zorunlu olarak kendisini uydurmak olduğu dönem şeklinde üçlü bir zamansal ayrım yapılarak ele alınmaktadır. Çalışmada özellikle AB'nin bölgeye özel olarak ya da komşuları ile ilişkilerin yasal zeminini teşkil etmesi adına geliştirdiği Küresel Akdeniz Politikası, Barselona Süreci, Komşuluk Politikası ve Akdeniz İçin Birlik gibi politika araçları da kapsanmaktadır. Çalışma, Birliğin dış politikasının önemli hedeflerinden biri olan bölgeselleşmeyi ihraç etme stratejisine Akdeniz özelinde ulaşıp ulaşamadığına dair bir değerlendirme ile sona ermektedir.

Anahtar Kelimeler: Akdeniz, Avrupa Birliği, Bölgeselleşme.

[1] Doç. Dr., Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-9991-2074
[2] Arş. Gör., Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-8352-0241

AKDENİZ'DE GÖÇ YÖNETİMİNDE BÖLGESEL İŞ BİRLİĞİ MEKANİZMALARININ ROLÜ VE ETKİLERİ

Yasemin Necmiye TUTAR[1] & Mehmet Ali MERT[2]

Akdeniz, tarih boyunca stratejik öneme sahip bir bölge olarak, karmaşık ve dinamik göç hareketlerinin merkezinde yer almıştır. Bu çalışmada, Akdeniz bölgesindeki göç hareketleri tarihsel ve güncel perspektiflerle ele alınarak, modern dönemde ortaya çıkan göç dalgalarının nedenleri ve rotaları incelenmektedir. Savaşlar, ekonomik krizler, çevresel değişiklikler ve iklim değişikliği gibi faktörlerin göç üzerindeki etkileri özellikle vurgulanmaktadır. Günümüzde Akdeniz bölgesi, düzensiz göç, insan ticareti ve sığınmacı krizleri gibi ciddi zorluklarla karşı karşıyadır. Bu zorluklar, kıyı ülkelerini ve Avrupa Birliği'ni (AB) etkili göç politikaları geliştirmeye zorlamaktadır. Bu bağlamda, bölgesel iş birliği mekanizmaları, göç yönetiminde kritik bir rol oynamaktadır. Akdeniz bölgesinde göç yönetiminde bölgesel iş birliği mekanizmalarının rolü ve etkilerini konu alan bu çalışma, bölgede oluşturulan iş birliği mekanizmalarının Akdeniz'deki göç politikaları ve uygulamalarına etkilerini değerlendirmeyi amaçlamaktadır. AB'nin Akdeniz'deki göç yönetimine yönelik stratejileri, düzensiz göçü önlemek, sınır güvenliğini artırmak, mültecilerin ve göçmenlerin haklarını korumak ve göçmenlerin kaynak ülkelerindeki yaşam koşullarını iyileştirerek göç baskısını azaltmak üzere geliştirilmiştir. Bu stratejiler, AB-Türkiye Geri Kabul Anlaşması (2013), AB-Mısır Göç Diyaloğu (2017) ve AB-Morocco Hareketlilik Ortaklığı Anlaşması (2013) gibi antlaşmalarla hayata geçirilmektedir. Bu araştırmada, Akdeniz ülkeleri ile AB arasındaki sınır ötesi iş birliği girişimlerinin göç yönetimine etkileri, istatistiksel veriler ve mevcut yasal-kurumsal çerçeveler kullanılarak analiz edilmiştir. Bu çerçevede Türkiye, Mısır ve Fas gibi Akdeniz ülkeleri ile AB arasında gerçekleştirilen sınır ötesi iş birliği girişimlerinin göç yönetimine etkisi ile konu sınırlandırılmıştır. Bu kapsamda, iş birliği öncesi ve sonrasındaki göç hareketliliği ile ilgili istatistiksel veriler değerlendirilerek, bölgesel göç yönetimini düzenleyen yasal ve kurumsal çerçevedeki ittifak ve iş birliklerinin göç süreçlerini nasıl şekillendirdiği ortaya konulmaya çalışılmaktadır. Bu değerlendirmelerden hareketle bölgesel iş birliği mekanizmalarının göç hareketlerini düzenlemede ve yönetmede önemli bir rol oynamasına rağmen göç akışlarının kontrol edilmesinde ve sınır güvenliğinin sağlanmasında sınırlı kaldığını göstermektedir. Sonuç olarak bu çalışma, bölgesel iş birliği mekanizmalarının Akdeniz'deki göç yönetiminde kritik bir öneme sahip olduğunu, ancak bu iş birliğinin daha kapsamlı ve sürdürülebilir politikalarla desteklenmesi gerektiğini ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Akdeniz, Göç, Bölgesel iş birliği.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-6820-9685.
[2] Dr. Öğr. Üyesi, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-1436-7888.

Perşembe/ Thursday 10:50-12:20

22. Oturum / 22nd Session

Panel: İklim Değişikliği ve Sürdürülebilirlik

Oturum Başkanı / Panel Chair: Abdulgazi Yıkıcı

1. *Rize'de İklim Değişikliği ile Mücadele: Türkiye'deki Politikaların Yerel Uygulama Analizi*
   Konuşmacı / Presenter: Emrah Atar & Şennur Kırboz

2. *Sürdürülebilir Kentlerin İnşasında Uluslararası Yerel Yönetim Ağlarının Rolü*
   Konuşmacı / Presenter: Abdulgazi Yıkıcı & Çağrı Çolak

3. *Hazar-Karadeniz-Avrupa Yeşil Enerji Koridoru: Avrasya Enerjisinin Dönüşümü ve Bunun Enerji Güvenliğine Çevresel Sürdürülebilirliğe Etkileri*
   Konuşmacı / Presenter: Özlem Özan

Tartışmacı / Discussant: Emrah Firidin & İbrahim Kılınç

RİZE'DE İKLİM DEĞİŞİKLİĞİ İLE MÜCADELE: TÜRKİYE'DEKİ POLİTİKALARIN YEREL UYGULAMA ANALİZİ

Emrah Atar[1] & Şennur Kırboz[2]

Bu çalışma, Türkiye'de uygulanan iklim değişikliği politikalarının yerel düzeyde uygulanabilirliğini Rize ili örneği üzerinden incelemeyi amaçlamaktadır. Türkiye'nin iklim değişikliğiyle mücadelesine yönelik ulusal politikaların, yerel yönetimler ve topluluklar tarafından nasıl benimsendiği ve uygulandığına dair kapsamlı bir değerlendirme sunulmaktadır. Araştırmanın temel amacı, Türkiye'nin ulusal iklim değişikliği politikalarının Rize ili özelinde ne derece etkili olduğunu, yerel uygulamaların hangi alanlarda başarılı olduğunu ve karşılaşılan zorlukları tespit etmektir.

Çalışmada kullanılan yöntem nitel araştırma olup, veri toplama tekniği olarak doküman incelemesi yapılmıştır. Uluslararası belgeler tasnif edilerek, iklim değişikliği politikaları neden-sonuç ilişkisi çerçevesinde değerlendirilmiştir. Rize ili ile ilgili sel ve heyelan istatistikleri, saha çalışmaları sonucu elde edilen kaynaklardan yararlanılarak analiz edilmiştir.

Araştırma bulguları, Rize'de iklim değişikliği ile ilgili farkındalığın yüksek olduğunu, ancak ulusal politikaların yerel düzeyde uygulanmasında çeşitli zorluklarla karşılaşıldığını göstermektedir. Bu zorluklar arasında finansal kaynak eksikliği, teknik bilgi yetersizliği ve yerel yönetimlerin kapasitelerinin sınırlı olması ön plana çıkmaktadır. Ayrıca, yerel halkın ve sivil toplum kuruluşlarının iklim değişikliği politikalarına katılımının artırılması gerektiği belirlenmiştir.

Çalışma, Türkiye'nin ulusal iklim değişikliği politikalarının yerel düzeyde etkili bir şekilde uygulanabilmesi için yerel yönetimlerin kapasitelerinin güçlendirilmesi ve yerel aktörlerin sürece daha aktif bir şekilde dahil edilmesi gerektiğini vurgulamaktadır. Rize örneği, yerel düzeyde iklim değişikliği ile mücadelede karşılaşılan engellerin ve fırsatların anlaşılmasına yönelik önemli bilgiler sunmaktadır.

Anahtar Kelimeler: İklim değişikliği, Yerel yönetimler, Rize, Ulusal politikalar

[1] Doç. Dr., Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
ORCID: 0000-0003-1221-5415
[2] Yüksek Lisans Öğrencisi, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi.
ORCID: 0000-0001-8137-9662

SÜRDÜRÜLEBİLİR KENTLERİN İNŞASINDA ULUSLARARASI YEREL YÖNETİM AĞLARININ ROLÜ

Abdulgazi YIKICI[1] & Çağrı ÇOLAK[2]

İklim değişikliği, 21. yüzyılda uluslararası politika gündeminin olduğu gibi bilim dünyasının da temel konularından birisi hâline gelmiştir. Literatür incelendiğinde iklim değişikliğinin dünya genelinde olumsuz sonuçlara yol açması açısından "küresel kötü (global bad)", çözümünün karmaşık ve zor olmasına ithafen "habis sorun (wicked problem)", hatta çözülmesinin neredeyse imkânsız olduğunun vurgulanması bağlamında ise "süper habis sorun (super wicked problem)" olarak nitelendirildiği görülmektedir. Nitekim "Birleşmiş Milletler (BM)", iklim değişikliğini geleceğe dönük vizyon planlarında mücadele edilmesi gereken en önemli fenomen olarak tasvir etmektedir. Ayrıca BM, küresel kapsamda ve eşi benzeri görülmemiş ölçekte etkileri olan bir sorun şeklinde tanımladığı iklim değişikliğine karşı köklü eylemlerde bulunulmadığı takdirde gelecekte bu etkilere uyum sağlamanın zor ve maliyetli olacağının altını çizmektedir. Ancak bu fenomenle mücadele noktasında yalnızca küresel veya ulus-üstü örgütlenmelerden değil, aynı zamanda yerel yönetimlerin oluşturduğu uluslararası ağlardan da faydalanılması gerekmektedir. Zira iklim değişikliğinin, genel itibarıyla kentlerde gerçekleşen antropojenik faaliyetlerin bir sonucu olduğu bilinmektedir. Dünya üzerindeki toprakların yaklaşık %3'ünü kapsamasına karşılık küresel enerjinin %60 ila %80'inin kentlerde tüketilmesi ve buna koşut olarak küresel sera gazı emisyonlarının %70'inin de yine bu alanlarda salınması, söz konusu ifadeyi destekleyen en güçlü argümanlardan biridir. Yerel yönetimlerin arasında gerek mücadele ve strateji gerekse de uygulama açısından iş birliği ve koordinasyonun sağlanmasının iklim değişikliği ile mücadele bağlamında olumlu sonuçlar elde etme potansiyelini artıracağı tahmin edilmektedir. Bu çerçevede girişimlerde bulunan öncü kuruluşlar arasında "Uluslararası Yerel Çevre Girişimleri Konseyi (International Council for Local Environmental Initiatives)", "Küresel Belediye Başkanları Sözleşmesi (Global Covenant of Mayors)", "C40 Kentler İklim Liderlik Grubu (C40 Cities Climate Leadership Group)", "Yerel Topluluklar ve Yerli Halklar Platformu (Local Communities and Indigenous Peoples Platform)" ve "İklim İttifakı (Climate Alliance)" yer almaktadır. Buradan hareketle çalışmanın amacı, iklim değişikliği ile mücadelede ve sürdürülebilir kentsel mekânların inşasında yerel yönetimlerden oluşan uluslararası ağların rolünü ortaya koymaktır. Doküman analizi yönteminden yararlanılan bu çalışma, söz konusu ağların iklim değişikliği ile mücadele ve kentsel sürdürülebilirlik vizyonu açısından önemli fonksiyonlar üstlendiğini gözler önüne sermektedir.

Anahtar Kelimeler: İklim Değişikliği, Sürdürülebilirlik, Kent, Uluslararası Ağlar, Yerel Yönetimler.

[1] Dr. Arş. Gör., Karadeniz Teknik Üniversitesi, İİBF, Kamu Yönetimi Bölümü.
ORCID ID: 0000-0003-1230-1612
[2] Doç. Dr., Trabzon Üniversitesi, SBF, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
ORCID ID: 0000-0001-5806-9084

HAZAR-KARADENİZ-AVRUPA YEŞİL ENERJİ KORİDORU: AVRASYA ENERJİSİNİN DÖNÜŞÜMÜ VE BUNUN ENERJİ GÜVENLİĞİNE ÇEVRESEL SÜRDÜRÜLEBİLİRLİĞE ETKİLERİ

Özlem ÖZAN[1]

Hazar-Karadeniz-Avrupa Yeşil Enerji Koridoru, Avrasya bölgesindeki devletlerin sürdürülebilir enerjiye geçişinde önemli bir dönüm noktasıdır. Bu makale, Yeşil Enerji Koridorunu hem enerji güvenliği hem de çevresel sürdürülebilirliğin sağlanması açılarından inceleyerek bölgesel istikrar ve iş birliği üzerindeki etkisini analiz etmektedir. Bu kapsamda, bölge devletlerinin mevcut yenilenemeyen enerji kaynaklarının üretim ve tüketim miktarları, diğer devletlere olan bağımlılıkları ve yeşil enerji girişimleri incelenecektir. Bölge devletlerinden Azerbaycan, Gürcistan ve Ukrayna'yı, vaka çalışması olarak inceleyen bu çalışma, koridorun Avrasya bölgesindeki bölgesel iş birliğini arttırma ve sürdürülebilir kalkınmayı destekleme potansiyelinin arttırılmasına yönelik geniş bir değerlendirme yapmayı amaçlamaktadır. Bu nedenle çalışmada, "Hazar-Karadeniz-Avrupa Yeşil Enerji Koridoru Avrasya'nın enerji politikalarının dönüşümüne nasıl katkıda bulunmaktadır?" ve "Bölge devletlerinin enerji güvenliğine ve çevresel sürdürülebilirliğine etkileri nelerdir?" sorularına yanıt aranacaktır. Bu sorular yanıtlandırılırken seçilen vaka çalışmaları ile ilgili devletlerin var olan yenilenebilir ve yenilenemeyen enerji kaynaklarını üretim ve tüketim miktarlarına yönelik veriler, yayınlanmış raporlar ve diğer birincil kaynaklar kullanarak incelenmektedir. Elde edilen bulgular, bu koridor uygulandığında bölge devletlerinin enerji kaynaklarının çeşitlendirilmesiyle hem enerji güvenliğinin arttırılması hem de sürdürülebilirliğin sağlanması açılarından yeşil enerji yatırımlarının önemli olduğunu göstermektedir. Sonuç olarak, Hazar-Karadeniz-Avrupa Yeşil Enerji Koridoru, yenilenemeyen kaynaklardan sürdürülebilir yeşil enerjiye geçiş için önemli bir değişime işaret etmekte ve bu koridor bölgenin daha güvenli, sürdürülebilir ve iş birliğine dayalı enerji politikalarının geliştirilebileceğinin bir kanıtı olarak görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Avrasya, Hazar-Karadeniz-Avrupa Yeşil Enerji Koridoru, Yenilenemeyen Enerji, Yeşil Enerji, Enerji Güvenliği.

[1] Arş. Gör., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0003-1828-3654

Perşembe/ Thursday 10:50-12:20

23. Oturum / 23rd Session

Panel: Terörizm Çalışmaları

Oturum Başkanı / Panel Chair: İskender Karakaya

1. *Terörizmin Türleri Üzerine Psikososyal Bir Değerlendirme*
   Konuşmacı / Presenter: M. Naim Naimi

2. *Terörizmin Nedenleri*
   Konuşmacı / Presenter: Kürşad Kağan Ergün

3. *Uluslararası Terörizmin Tarihi ve Dört Dalga Yaklaşımı*
   Konuşmacı / Presenter: İskender Karakaya

4. *Rusya Federasyonu'nda Terörizmle Mücadele Politikaları*
   Konuşmacı / Presenter: Merve Suna Özel Özcan & Eiazul Haq Ateed

Tartışmacı / Discussant: Vahit Güntay

TERORİZMİN TÜRLERİ ÜZERİNE PSİKOSOSYAL BİR DEĞERLENDİRME[1]

M. Naim NAİMİ[2]

Terör ve terörizm, günümüzün en büyük sorunlarının başında gelmektedir. Tarihin belli dönemlerinde terörizmin, bölgesel bir olgu olarak değerlendirildiği; belli bir bölgenin, ülkenin ve şehrin sorunu olarak görülmesi yolu izlenmiştir. Böylelikle bir anlamda terörizmin yarattığı etki ve saldığı korkunun görmezden gelinmesi tercih edilmiştir. Bu sebepledir ki terör, terörizm ve terörist kavramlarının ortak bir tanımının yapılamaması olgusu karşımıza çıkmaktadır. Buna bağlı olarak terörizme karşı izlenen algı, sergilenen tutum ve gösterilen tepki de birbirinden farklı şekilde gelişmiştir. Bu ve benzeri saiklerle birlikte günümüzde ise artık terörizm olgusunun uluslararasılaşması, bu olgunun bütün ülkelerin gündemine gelmesini sağlamıştır. Bu süreçte terörizmin ülke, şehir ve bölge bazlı, izlediği yöntemleri dikkate alınarak, gelir kaynakları gözetilerek, ideolojik alt yapılarına bakılarak vb. çeşitli sınıflandırmalar yapılmıştır. Terörizmin tarihsel süreçte ne tür sınıflandırmalara ayrıldığı ve bu sınıflandırmaların psikososyal arka planları da dikkate alınarak ele alınması çalışmamızın konusunu oluşturmuştur. Özellikle içinde bulunduğumuz coğrafya dikkate alınarak bu değerlendirmenin yapılması tercih edilmiştir. Çalışmamızın amacını ise dünden bugüne terörizmin sınıflandırılmasının psikososyal arka planı gözetilerek ele alınması oluşturmuştur. Çalışmamızda nitel araştırma desenlerinden doküman analizi yöntemi kullanılmış ve dolayısıyla ikincil verilerden yararlanılarak betimsel analiz tekniği yoluyla elde edilen veriler değerlendirilmeye çalışılmıştır.

Anahtar Kelimeler: Psikososyal, Terörizm, Terörizmin Türleri.

[1] Bu çalışma yazarın, "Terörizmin Türleri".Terörizmin El Kitabı: Kavram, Tanım, Nedenleri, Tarihsel Süreci, Türleri, Mücadele Yöntemleri. İskender Karakaya (ed.).69-86. Ankara: Nobel Yayınları, 2023. makalesi dikkate alınarak üretilmiştir.

[2] Dr. Öğr. Üyesi, Karabük Üniversitesi, İlahiyat Fakültesi, Felsefe ve Din Bilimleri, Din Psikolojisi. ORCID: 0000-0001-7528-5694

TERÖRİZMİN NEDENLERİ

Kürşad Kağan ERGÜN[1]

Ortaya çıktığı ilk anlardan günümüze kadar geçen süreç içerisinde bireylerin, toplumların ve devletlerin güvenliğine yönelen en büyük tehditlerden bir tanesi terörizmden kaynaklanmaktadır. Terörizm, yasa dışı ve yüksek yoğunluklu şiddet kullanımıyla toplumsal düzenin bozulmasından bireysel mağduriyetlere kadar farklı güvenlik sorunlarına neden olmaktadır. Bu nedenle terörle ve terörizmle mücadele önemini her daim koruyan bir olgu olarak görülmektedir. Terör ve terörizmle mücadelede özellikle askeri nitelikte operasyonlarla önemli kazanımlar elde edilmekte ise de, terör sorununun ortaya çıkmadan önlenmesine yönelik çalışmalara duyulan ihtiyaç aşikardır. Terörizmin ortaya çıkmadan önlenebilmesi, mevcut terör sorununun çözülebilmesi, terörle mücadelede genel olarak etkinlik ve verimliliğin artırılabilmesi adına terörizmin oluşmasında etkili olan faktörlerin anlaşılması önem arz etmektedir.

Bu çalışmada, terörizmin oluşmasında etkili olan faktörler iki ayrı analiz düzeyinde incelenmiştir. Bu anlamda ilk olarak bireyleri terör örgütlerine katılmaya iten veya bireylerin yalnız kurt aktörler olarak terör eylemleri gerçekleştirmelerinde etkili olan faktörler incelenmiştir. İncelemeler, çeşitli radikalleşme teorileri çerçevesinde bireylerin ailevi, dini, psikolojik, sosyo-ekonomik, eğitim, içinde yaşanılan topluma ve döneme ilişkin durumları baz alınarak yapılmıştır.

İkincil olarak grupları örgütlü ve sistematik terör eylemlerinde bulunmaya iten faktörler incelenmiştir. Bu düzeyde inceleme, grupların grup içi dinamikleri, kültürel ve dini değerleri, siyasi konumları, liderlik profilleri, içinde bulundukları toplum ve dönem baz alınarak yapılmıştır.

Çalışma kapsamında nitel araştırma yöntemlerinden yararlanılmıştır. Daha önce yapılmış çalışmalar taranmış, terör örgütlerine ilişkin yapılan araştırmalar analiz edilmiş, yargısal nitelikli dokümanlar ve kolluk raporları incelenmiş ve analiz edilmiştir. Çalışmanın genelinde doküman inceleme, metin analizi ve betimsel analiz tekniklerinden yararlanılmıştır.

Çalışma sonucunda, halihazırda kompleks bir yapıda olan terörizmin nedenlerinin de çok çeşitli olduğu, terörle mücadele hususunda terörizmin nedenlerinin olaya, gruba ve bireye özgü olarak analiz edilmesinin etkinlik ve verimlilik açısından gerekli olduğu anlaşılmıştır. Bu bağlamda, terörle mücadele kapsamında geliştirilecek olan stratejilerde, terörizmin oluşmasında etkili olan faktörlerin giderilmesine yönelik girişimlerin de yapılması önem arz ettiği görülmüştür.

Anahtar Kelimeler: Terörizm, Terörle mücadele, Terörizmin nedenleri, Ulusal güvenlik.

[1] Doktora Öğrencisi, Polis Akademisi, Güvenlik Bilimleri Enstitüsü.
ORCID: 0000-0002-4943-7049

ULUSLARARASI TERÖRİZMİN TARİHİ VE DÖRT DALGA YAKLAŞIMI

İskender KARAKAYA[1]

Terör ve terörizm kavramları uluslararası ilişkilerde tartışılan kavramlar olmuştur. Uluslararası terörizmin tarihi, siyasi, ideolojik ve dini motivasyonlarla şekillenen karmaşık bir süreçtir. Bu bildiride uluslararası terörizmin siyasi tarihi incelenmiş olup, modern dönemde dört dalga şeklinde görüldüğü öne sürülmektedir.

Terörizm, modern çağda uluslararası ilişkileri ve küresel güvenliği derinden etkileyen bir fenomen haline gelmiştir. Modern uluslararası terörizmin kökenleri, 19. yüzyılın sonlarına kadar uzanır ve bu süreçten günümüze kadar dört ana dalga halinde incelenebilir: Bunlar, Anarşist dalga, Anti-kolonyal dalga, Yeni Sol Terörizm dalgası ve Din motifli terörizm dalgası olarak ele alınabilir.

Anarşist Terörizm (1880- 1920'ler): 19. yüzyılın sonlarında sanayi devrimi ve artan toplumsal eşitsizliklerle birlikte anarşist gruplar ortaya çıkmış ve bireysel suikastları devrimci bir araç olarak kullanmışlardır. Bu dönemde üst düzey yetkililer hedef alınmıştır.

Anti-Kolonyal Terörizm (1920'ler - 1960'lar): Birinci Dünya Savaşı sonrasında başlayan bu dalga, sömürgeci güçlere karşı bağımsızlık mücadelesi veren grupların terör eylemlerine başvurduğu bir dönemdir. Özellikle Asya, Afrika ve Orta Doğu'da sömürge yönetimlerine karşı şiddet içeren direniş hareketleri gelişmiştir. İrgun, Haganah, FLN gibi örgütler bu dönemin önemli temsilcileridir.

Yeni Sol Terörizm (1960'lar - 1980'ler): Bu dönemde sol ideolojiye sahip terörist gruplar, özellikle Batı kapitalizmine ve Amerikan emperyalizmine karşı şiddet eylemleri gerçekleştirmiştir. Küresel çapta yaygınlaşan bu hareketler, genellikle siyasi propaganda ve hükümetlere karşı şiddet eylemleri düzenlemeyi amaçlamıştır. Kızıl Ordu Fraksiyonu ve İtalyan Kızıl Tugayları gibi örgütler bu dalganın en bilinen örnekleridir.

Din Motifli Terörizm (1979 sonrası): 1979 yılında İran İslam Devrimi ve Sovyetlerin Afganistan'ı işgali ile dini motifli terörizm yükselmiştir. Bu dalgada, dini ideolojiler etrafında şekillenen gruplar, özellikle İslam dünyasında cihat ideolojisi etrafında birleşmiş ve Batı'ya karşı kutsal savaş ilan etmişlerdir. El Kaide ve IŞİD gibi örgütler, küresel çapta ses getiren saldırılar düzenleyerek uluslararası güvenliği tehdit etmişlerdir.

Uluslararası terörizmin tarihi, küresel güç dengelerini değiştiren, devletlerin iç ve dış politikalarını etkileyen önemli bir olgudur. Bu dört dalga, terörizmin evrimini ve dünya üzerindeki etkisini anlamak için kritik bir çerçeve sunar. Günümüzde terörizm, hala önemli bir tehdit olarak varlığını sürdürmekte ve küresel güvenlik için zorlu bir meydan okuma olmaya devam etmektedir.

Anahtar Kelimeler: Uluslararası Terörizm, Din Motifli Terörizm, Dört Dalga Yaklaşımı.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Yozgat Bozok Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-6285-4568

RUSYA FEDERASYONUN'DA TERÖRİZMLE MÜCADELE POLİTİKALARI

Merve Suna ÖZEL ÖZCAN[1] & Ejazul Haq ATEED[2]

Terör konusu yüzyıllardır var olan sistemin korku aracı olarak kullanılmaktadır. İster birey ekseninde ister devlet seviyesinde olsun terörize edilen bir sistemin araçları da belli aktörler açısından yüzyıllar içinde çeşitlenmektedir. Bu bağlamda 1989 yılına gelindiğinde Berlin Duvarı'nın yıkılmasıyla birlikte iki kutuplu sistemin sona erdiği ve güvenlik algılarının hızla değişirken 1990'lar esasında terör bağlamında da değişimin yaşandığı yeni bir geçiş süreci olmuştur. 11 Eylül 2001 de yaşanan İkiz Kule saldırılar ile terör kendini uluslararası ilişkilerin bir gerçekliği halin getirmiştir. Bu gelişme Rusya Federasyonu'nun yaklaşımını da etkilemiştir. Terör konusunda Rusya dünyadaki diğer örneklerden farklı bir tablo sunar. Terörle mücadele konusunun Rusya'nın tarihinde uzun bir geçmişi ve özellikle imparatorluk dönemine uzanan bir arka planı söz konusudur. Çarlık Rusya'nın karşı karşıya olduğu terör konusu iç politik alandan uluslararası alan uzanan bir seyir takip ederken Rusya'da terör konusu bu açıdan var olan teritoryal sınırlar içinde ele alınan bir toplumsal ve siyasi süreç olarak okunmuştur. 2000 sonrası dönemde Vladimir Putin'in iktidara gelmesiyle birlikte ülkede merkezîleşme sağlanırken aynı zamanda terör ve güvenlik politikaların kurumsallaştığı söylenebilir. Burada var olan yapı içinde Rusya'nın terörizm tanımının Batı'dan farklı yönleri ve terimlerin tanımlanmasının zorlukları söz konusudur. Bu çalışma Soğuk Savaş sonrası dönemde Rusya Federasyonu'nun güvenlik algıları ile birlikte sistemde Rusya'nın sahip olduğu hassas yapılar ekseninde terörizm politikasına odaklanacaktır.

Anahtar Kelimeler: Rusya Federasyonu, Terör, Uluslararası terör, Şiddet, Sistem.

[1] Doç. Dr. Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID:0000-0001-9027-3990
[2] Araştırmacı (BAP) Kırıkkale Üniversitesi.
Yüksek Lisans öğrencisi, Kırıkkale Üniversitesi, SBE, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-9027-3990

Perşembe/ Thursday 10:50-12:20

24. Oturum / 24th Session

Panel: Global Power Dynamics: Regional Strategies and Security Challenges

Oturum Başkanı / Panel Chair: Kerim Sert

1. *Aseessing the European Energy Security Landscape amidst the Russia-Ukraine War*
   Konuşmacı / Presenter: Pramod Kumar
2. *Iran's Regionalism under Ebrahim Raisi: The Look to the East Policy and Its Consequences*
   Konuşmacı / Presenter: Ahmet Furkan Özyakar
3. *Chinese- Israeli Relations in the Post-Cold War Period: Opportunities and Constraints*
   Konuşmacı / Presenter: Banu Eligür
4. *India and Turkiye's Strategies for Addressing Contemporary Global Issues through Multilateral Forums: A Comperative Analysis*
   Konuşmacı / Presenter: Mujib Alam
5. *Digital Diplomacy Transformation in Indonesian Foreign Policy*
   Konuşmacı / Presenter: Muhammad Muttaqien & Anisa Briliana Widiati

Tartışmacı / Discussant: Esra Elif Nartok van der Kist & Sujata Ashwarya

ASSESSING THE EUROPEAN ENERGY SECURITY LANDSCAPE AMIDST THE RUSSIA-UKRAINE WAR

Pramod KUMAR[1]

Russia launched a surprise “special military operation” against Ukraine on 24 February 2022. Russian President Vladimir Putin justified this operation by saying it was the need of the time. However, Ukraine, along with the Western countries, seriously criticized the Russian attack and called it an ‘illegal war’ on Ukraine. The extreme European response to the war has a geopolitical context. The geopolitical location of Ukraine is of vital importance as it is located between Europe and Russia. This paper examines the Russia-Ukraine war and Europe's consequent energy policy responses for its energy security. The war triggered an energy policy transition in Europe, imposing sanctions and stopping energy imports from Russia, Europe's leading energy supplier. The EU, the most dependent on Russian energy supplies and ardent sanction proponents, was among the first to impose sanctions on Russian energy imports. Russia has now been replaced with an alternative US-Europe-centred energy system. The European energy order is changing, leading to an energy crisis in Europe and the reshaping of Russia-EU energy relations. It also explores how the energy trade between the EU and Russia was damaged after the start of the war. The paper argues that the ongoing war paced the energy diversification and energy transition process across the EU, providing an alternative to reduce dependency on Russia.

Keywords: EU-Russia energy relations, European energy transition, Russia-Ukraine conflict, Energy security.

[1] Associate Professor., Jawaharlal Nehru University, School of International Studies (SIS), New Delhi, India. ORCID: 0000-0001-8858-1652

IRAN'S REGIONALISM UNDER EBRAHIM RAISI: THE LOOK TO THE EAST POLICY AND ITS CONSEUQENCES

Ahmet Furkan ÖZYAKAR[1]

This paper analyses Iran's foreign policy during the presidential term of Ebrahim Raisi within the context of the Look to the East policy and Iran's regionalism approach. In the period between his election in 2021 and his untimely death in the helicopter crash on May 19, 2024, Iran has faced numerous challenges in implementing foreign policies, due to its political and economic isolation, security factors and increased tension in the Middle East. The maximum pressure campaign on Iran following the U.S. withdrawal from the Joint Comprehensive Plan of Action under the Trump administration and the subsequent failure of the reconciliation between Iran and the U.S. during the Biden administration has drastically weakened Iran's economy and forced the re-evaluation of Iran's political and security strategies. In this political environment, Raisi reoriented Iran's foreign policy focus diverging from his predecessor Rouhani, and reframed Iran's previously utilized foreign policy doctrine, Look to the East. For this purpose, this paper examines how Iranian officials have prioritized cooperation, particularly with China and Russia, within this foreign policy strategy, and assesses what were the main outcomes of embracing this policy shift in terms of political, economic and security factors. The qualitative research method is applied by collecting the data from primary and secondary sources such as books, newspaper articles and official documents. This paper argues that while Iran has gained tangible results by embracing the Look to the East policy, such as membership to the Shanghai Cooperation Organization (SCO) and being invited to join the BRICS, it also introduced significant challenges due to its short-sighted regional focus. The paper concludes that Iran's reliance on implementing a unilateral approach, centred on a particular country or region, was insufficient to address its broader economic and security concerns. Instead, a more multilateral strategy, such as restoring relations with the West, is necessary to navigate the complexities of geopolitical strategy and ensure long-term stability in political, economic and security field.

Keywords: Iran, Look to the East, China, Russia, Regionalism.

[1] Lecturer Dr., Atatürk University.
ORCID: 0000-0001-7842-2084

CHINESE-ISRAELI RELATIONS IN THE POST COLD WAR PERIOD: OPPORTUNITIES AND CONSTRAINTS

Banu ELİGÜR[1]

There are vast differences between China and Israel in terms of their hard power, foreign policy orientation, and regime type. Despite all these differences, however, China and Israel defined their relations based on pragmatism by focusing on expanding their trade and investment opportunities. Since the end of the Cold War, China defined its interests toward the Middle East region as follows: having a continued access to energy resources; expanding its geostrategic influence beyond the Asia-Pacific region; maintaining domestic stability via external relations; and enhancing its status as a great power. Among these interests, China's foremost concern is having a continued access to energy resources. The post-Cold War period was an opportunity for China to improve its relations with countries in the region. Within this framework, China supported the U.S.-led Middle East peace process, and participated in multilateral talks on regional security, water, and refugees. Along with its increased level of interest toward the Middle East since the 1990s, China sought to improve its relations with Israel. Beijing, while defining Israel as a center for advanced technology in its quest for military and economic modernization, regards the country as a valuable asset against its perceived threat of Islamism among Uyghurs in the western Xinjiang autonomous region. For China, in its global power competition with the U.S., Israel as a close American ally is a valuable asset. China also values the American Jewish lobby in order to improve its image in the U.S. by limiting criticism of China's human rights violations both at the U.S. Congress and among American public. The Madrid Peace Conference in 1991 aiming at resolving the Arab-Israeli conflict enabled China to form formal relations with Israel without antagonizing Arab states. For Israel, developing relations with China has been in tandem with its long-time goal of engagement with Asia. Israel, as a center for advanced technology, seeks to diversify its export markets and sources of investments beyond the U.S. and Europe. Thus, for Israel expanding its political and economic ties with the world's second largest economy is beneficial. This paper examines Chinese-Israeli relations, and argues that since the 1990s, China and Israel successfully improved their bilateral ties by focusing on their commonalities defined by mutual economic interests instead of their differences. Yet, besides opportunities, there are also constraints affecting the bilateral relations: first, the U.S.-Chinese competition for global leadership, and the U.S. as a close ally of Israel opposing the improvement in Chinese-Israeli relations; second, China's close military relations with Iran; and third, Beijing's pro-Palestinian policies. The article argues that of the three constraints, the U.S. disapproval of close Chinese-Israeli relations influenced the bilateral ties the most. Although China's military relations with Iran raised Israeli security concerns, both states managed to focus on their mutual economic gains. Regarding the Palestinian issue, China's cautious policies did not adversely affect the bilateral ties.

Keywords: Chinese-Israeli Relations, U.S.-Israeli Relations, Chinese-Iranian Relations, China's Pro-Palestinian Policies.

[1] Prof. Dr., Başkent University, Department of Political Science and International Relations.
ORCID: 0000-0002-5351-2945

INDIA AND TÜRKİYE'S STRATEGIES FOR ADDRESSING CONTEMPORARY GLOBAL ISSUES THROUGH MULTILATERAL FORUMS: A COMPERATIVE ANALYSIS

Mujib ALAM[1]

India and Türkiye, two key actors in the contemporary international system and significant emerging powers of the twenty-first century, have increasingly asserted their influence in international affairs. The two countries have their own approaches to contemporary global issues such as regional/international security, global economic stability, climate change, and human rights, due to their distinct geopolitical contexts as well as their respective political and economic clouts. Both countries play important roles in global affairs, through platforms such as the United Nations (UN), the G20, the World Trade Organisation (WTO), and a variety of regional organisations. The paper delves into how each country leverages these forums to advance its national interests, contribute to global governance. The paper, thus, attempts to explores the strategies employed by India and Türkiye to address contemporary global issues through their engagements in multilateral forums, offering a comparative analysis that highlights both convergences and divergences in their approaches.

India's strategy in multilateral forums is rooted in its commitment to promoting sustainable development, advocating for climate action, and pushing for reforms in global financial governance. India's leadership in the International Solar Alliance (ISA) is a prime example of its proactive role in addressing climate change, aiming to mobilize significant investments in renewable energy. Moreover, India's active participation in the G20 and the BRICS bloc underscores its focus on creating a more inclusive and equitable global economic order, particularly for developing countries. However, India's protectionist stance on agricultural subsidies in the WTO negotiations reveals a complex balancing act between safeguarding domestic economic interests and engaging in global trade liberalization.

Türkiye's approach is marked by its strategic use of its geographic position, situated at the intersection of Europe and Asia, to influence both regional and global governance. In the G20, Türkiye has emphasized the need for economic cooperation and stability, particularly for emerging markets, while its energy diplomacy, as seen in the Trans-Anatolian Natural Gas Pipeline (TANAP), highlights its role in ensuring regional energy security and economic integration. Türkiye's participation in NATO and its diplomatic efforts in regional conflict resolution, notably in the Syrian crisis, demonstrate its focus on international security. However, Türkiye's domestic policies, especially regarding human rights and political freedoms, have led to tensions with Western allies, challenging its role and image within multilateral organizations.

A preliminary comparative analysis indicates that while both India and Türkiye are committed to addressing global challenges, their strategies reflect their unique domestic

[1] Professor, Jamia Millia Islamia (A Central University), MMAJ-Academy of International Studies, New Delhi 110025, India.
ORCID: 0000-0003-1638-0848

priorities and geopolitical realities. India's emphasis on sustainable development and economic equity contrasts with Türkiye's focus on regional security and energy diplomacy. Both countries face the ongoing challenge of aligning their national interests with their roles in global governance, a task complicated by their differing political and economic landscapes.

Keywords: India, Türkiye, Multilateral forums, Global governance, International security, Global economic stability.

DIGITAL DIPLOMACY TRANSFORMATION IN INDONESAN FOREIGN POLICY

Muhammad MUTTAQIEN[1] & Anisa Briliana WIDIATI[2]

In July 2018 Indonesian Ministry of Foreign Affairs organized International Seminar on Digital Diplomacy, followed a year later with Regional Conference on Digital Diplomacy before the outbreak of Covid-19, and then in 2021 conducted International Conference on Digital Diplomacy. Besides initiating international conferences, the Ministry also has encouraged diplomats to be active in social media in supporting foreign policy by giving award to the most influencing diplomats in social media in 2023. Based on this background, the purpose of this research is to find out how the public diplomacy transform in Indonesia before and after the digital era. What approaches conducted by the Ministry of Foreign Affairs in dealing with digital media. How the strategy on social media has been implemented in Indonesian diplomacy. To answer these research questions, there are two frameworks for analysis used in this research: public diplomacy and social media as an instrument of diplomacy. The research method use is descriptive qualitative with content analysis techniques on selected social media account and library research. Primary data is obtained from direct observation, while secondary data is from the related literatures on Indonesian diplomacy. The results showed that since transition to democracy post-authoritarian regime under Soeharto, the government has concerned on public diplomacy to build positive image on Indonesia. During the digital era, Indonesia has used social media as one of the instruments of diplomacy to build the image. The transformation from traditional diplomacy to digital diplomacy in Indonesia has been developed by inserting digital diplomacy in the Roadmap of the Ministry of Foreign Affairs Strategy, taking the role as a leader in multilateral meeting on digital diplomacy, and using social media in delivering diplomatic message and building a positive image.

Keywords: Digital diplomacy, Foreign policy, Indonesia, Public diplomacy, Social media.

[1] Lecturer, Universitas Airlangga, Faculty of Social dan Political Sciences, Department of International Relations, Surabaya-Indonesia.
ORCID: 0009-0005-1657-9648
[2] Lecturer, Universitas Airlangga, Faculty of Social dan Political Sciences, Department of International Relations, Surabaya-Indonesia.
ORCID: -

Perşembe/ Thursday 13:30-15:00

25. Oturum / 25th Session

Panel: Bölgesel Çatışmalar ve Uluslararası Güvenlik Stratejiler

Oturum Başkanı / Panel Chair: H. Burç Aka

1. Bölgesel ve Uluslararası Güvenliğe Körfezin Etkisi
   Konuşmacı / Presenter: H. Burç Aka

2. 1974 Kıbrıs Barış Hareketından Sonra Çaykara'dan Kıbrıs'a Göç Eden Vatandaşların İncelenmesi
   Konuşmacı / Presenter: Kemalettin Göktaş

3. ABD Dışişleri Bakanlarındaki Cinsiyet Farklılıklarının Amerikan Dış Politikasına Etkisi
   Konuşmacı / Presenter: Nur Seda Temur

4. Blackwater ve Wagner Özel Askeri ve Güvenlik Şirketlerinin Irak ve Ukrayna'daki Faaliyetlerinin Uluslararası Davranış Kuralları Çerçevesinde Karşılaştırılması
   Konuşmacı / Presenter: Mehmet Turan Çağlar & Fulya Aksu

5. İran'ın Ermenistan-Türkiye Sınırına Yaklaşımı ve Nedenleri
   Konuşmacı / Presenter: Keisuke Wakizaka & Sanaz Yousefi Moghadam

Tartışmacı / Discussant: Cem Küçükali

BÖLGESEL VE ULUSLARARASI GÜVENLİĞE KÖRFEZİN ETKİSİ

H. Burç AKA[1]

Bu tebliğ, Körfez alt bölgesinin Orta Doğu başta olmak üzere yakın bölgeler ve uluslararası güvenlik açısından neden kritik bir öneme sahip olduğunu tartışmayı amaçlamaktadır. Tebliğ uluslararası sistem, bölgesel sistem (Orta Doğu) ve türev sistem (Körfez) bağıntısı üzerine bina edilecektir. Fonksiyonel bir ilişkinden ziyade Körfez'in üst sistemlerle bağıntısal bir ilişki, öngörülebilirliği azaltmasına rağmen olgusal açıklayıcılığı güçlendirdiğinden dolayı tercih edilmektedir. Bu çerçevede Körfez ve üst sistemler arasında iki yönlü bir güvenlik etkileşimi içinde olduğu ileri sürülebilir.

Körfez ülkelerinin rantçı devlet paradigmasından sıyrılarak uluslararası ilişkilere nüfuz eden devlet olma iradeleri aralarında çatışmacı bir rekabetin fitilini ateşlemiştir. Bu paradigma değişimi ihmal edilerek bir Körfez üzerinden bir güvenlik değerlendirmesi yapılamaz. Örneğin Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin Katar'a yönelik ambargo, körfezdeki rantçı devlet anlayışının yeni bir paradigmaya yerini bıraktığının açık emaresidir.

Orta Doğu'nun bölgesel güvenliği, onun alt kümelerindeki gelişmelere karşı elastiktir. İran ve Suudi Arabistan Çin'in arabuluculuğu sayesinde aralarındaki diplomatik ilişkileri tesis ederken 7 Ekim 2023 Hamas'ın İsrail'deki saldırıları ve sonrasında yaşananlar arasında bir bağıntı ilişkisi olabileceği ihmal edilmemelidir. Nitekim Çin'in Orta Doğu'daki diplomatik ilişkilerini güçlendirip bunu istihbarat ve güvenlik düzeyinde iş birliğine taşıyacağı endişesi dillendirilirken ABD'nin Orta Doğu'da bıraktığı boşluğun Çin tarafından doldurulma ihtimalinin ABD'nin ticari, enerji ve ulusal güvenliğini tehlikeye atacağı ileri sürülmektedir.

Körfez aynı zamanda Orta Doğu'nun barış ve istikrarında belirleyici bir rol oynamaktadır. Örneğin, Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri'nin Yemen'deki iç savaşa müdahalesi, bölgesel istikrarı doğrudan etkileyen unsurlardan biridir. Suudi Arabistan'ın Yemen'e müdahalede başarısız olması ise İran'ın bölgedeki gücünün önemli dayanaklarından birinin asimetrik güçler olduğunu teyit etmektedir. İran ve Suudi Arabistan, Körfez'in iki ana aktörüdür. İki ülke arasındaki rekabet, bölgedeki diğer devletlerin siyasetini ve ittifaklarını da şekillendirmektedir. Suudi Arabistan'ın askeri harcamalarının 2020 yılında 57.5 milyar dolar, İran'ın ise 15 milyar dolar olduğu göz önüne alındığında iki ülkenin Körfezdeki güç mücadelesi daha net anlaşılmaktadır.

Körfez, dünya petrol rezervlerinin yaklaşık %30'unu ve doğal gaz rezervlerinin %17'sini barındırmaktadır. Bu enerji kaynakları, küresel ekonominin can damarı niteliğindedir ve uluslararası güç dengelerinde önemli bir rol oynamaktadır. Örneğin, Suudi Arabistan 2020 yılında 9.2 milyon varil/gün petrol üretimi ile dünya lideridir. OPEC'in ve özellikle Körfez ülkelerinin enerji politikaları, küresel petrol fiyatlarını ve arz güvenliğini doğrudan etkilemektedir. 2019 yılında Suudi Arabistan'ın petrol tesislerine yapılan saldırılar, petrol fiyatlarında %20'ye varan ani artışlara neden olmuştur. Bu verilerden daha önemlisi

[1] Prof. Dr., Tekirdağ Namık Kemal Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-4727-9120

Körfezdeki petrol ve doğal gaz kaynaklarının Çin'e akışının kontrol edilmesiyle uluslararası güç dengesi arasında sıkı bir bağıntı olmasıdır.

Sonuç olarak bu tebliğ Körfez'in kendi içinde ve üst sistemlerle (Orta Doğu ve Uluslararası sistem) iki yönlü güvenlik etkileşimini ekonomi politik verilerle değerlendirecektir.

Anahtar Kelimeler: Körfez Güvenliği, Enerji Politikası, Uluslararası Güvenlik.

1974 KIBRIS BARIŞ HAREKATINDAN SONRA ÇAYKARA'DAN KIBRIS'A GÖÇ EDEN VATANDAŞLARIN İNCELENMESİ

Kemalettin GÖKTAŞ[1]

Kimi zaman kitlesel kimi zaman bireysel olarak karşımıza çıkan, tarihin her döneminde var olan göç olgusu, genel olarak insanların bulunduğu sosyo-ekonomik durumlarından kaynaklı almış oldukları karar olsa da çalışmamıza konu olan göç olgusu, iş gücünün karşılanması adı altında Kıbrıs Türk Federe Devletinin isteği üzerine, menşei ülke Türkiye tarafından topraksız, heyelan bölgesi ve orman arazisi içinde kalmış köylülerin hedef ülke Kıbrıs Türk Federe Devletine göç ettirilmesidir.

Bu çalışma konu itibari ile Türkiye'den Kıbrıs'a göç eden vatandaşların Çaykara ilçesi özelinde incelenmesi ile sınırlandırılmıştır. Kıbrıs'a göç eden vatandaşların göç etme nedenleri, göç ettikten sonra Ada'da karşılaştıkları sorunlar ile Ada'nın hangi bölgelerine iskân ettirildikleri araştırmanın temel konusunu oluşturmaktadır.

Çalışmamızda; kitap, makale, tez, harita, sınırlı sayıda da olsa döneminin tanıkları ile çok gizli ibareli arşiv belgeleri ile çalışma desteklenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Türkiye, Çaykara, Kıbrıs, Göç.

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, Aksaray Üniversitesi, Sosyal Bilimler Enstitüsü, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı.
ORCID: 0000-0002-2496-9073

ABD DIŞİŞLERİ BAKANLARINDAKİ CİNSİYET FARKLILIKLARININ AMERİKAN POLİTİKASINA ETKİSİ

Nur Seda TEMUR[1]

Yıllar boyunca ABD ve İran ilişkileri arasında gerginlik yaşanmış ve İran'ın nükleer programı bu gerginliği arttıran kritik konulardan biri olmuştur. Bu noktada, bu bildir şu soruyu ele alacaktır: ABD Dışişleri Bakanları arasındaki cinsiyet farklılıkları İran Nükleer Programı'na yönelik Amerikan dış politikasını nasıl etkilemiştir? Bu soruyla ilgili olarak, bu bildiride, İran nükleer silahlarını geliştirmeye devam ettiği sürece, dışişleri bakanları arasındaki cinsiyet farkından bağımsız olarak İran'a yönelik Amerikan dış politikasının sert olmayacağı görüşünü savunmaya çalışılacaktır. Aslında bu çalışmanın amacı, ABD Dışişleri Bakanları arasındaki cinsiyet farklılıklarının İran'ın nükleer programına yönelik Amerikan dış politikası üzerindeki etkisini görmektir. Analiz için dört Amerikan dışişleri bakanının açıklamaları incelenecektir. Bu devlet bakanları Condoleezza Rice, Hillary Clinton, John Forbes Kerry ve Rex Wayne Tillerson'dır. Bu iddiaya ilişkin olarak, bu çalışma öncelikle literatür taraması bölümünde bu konuda daha önce yapılmış çalışmalara odaklanacaktır. Ardından ABD- İran ilişkilerinin tarihsel arka planı açıklanacaktır. Sonrasında, ABD ve İran arasındaki nükleer diplomasi, Amerikan dışişleri bakanlarının İran ve nükleer programı hakkındaki açıklamalarına odaklanılarak karşılaştırmalı bir şekilde incelenecektir. Sonuç ve tartışma bölümünde ise konunun geneli değerlendirilecek ve tüm dışişleri bakanlarının davranışları karşılaştırılacaktır.

Bu çalışma nitel bir vaka çalışması olacaktır. Özellikle, Amerikan dışişleri bakanları arasındaki cinsiyet farklılıklarının Amerika'nın İran'ın nükleer programına yönelik tutumu üzerindeki etkisini karşılaştırmak için, birincil kaynaklar olarak dışişleri bakanlarının açıklamaları söylem analizi yoluyla analiz edilecektir. İkili ilişkilerin tarihsel arka planı için ikincil kaynaklardan bilgi toplanacaktır. Bu kaynaklar ilgili kitaplar, makaleler, akademik dergiler ve araştırma makalelerinden oluşacaktır.

Anahtar Kelimeler: ABD-İran İlişkileri, Toplumsal Cinsiyet, Amerikan Dış Politikası, İran'ın Nükleer Programı, Söylem Analizi.

[1] Öğr. Gör., Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Uluslararası İşbirliği Ofisi.
ORCID: 0000-0001-8173-7925

BLACKWATER VE WAGNER ÖZEL ASKERİ VE GÜVENLİK ŞİRKETLERİNİN IRAK VE UKRAYNA'DAKİ FAALİYETLERİNİN ULUSLARARASI DAVRANIŞ KURALLARI ÇERÇEVESİNDE KARŞILAŞTIRMASI

Mehmet Turan ÇAĞLAR[1] & Fulya AKSU[2]

Özel askeri ve güvenlik şirketlerinin geçmişi 1970'li yıllara kadar uzansa da 2000'lerin başından itibaren uluslararası ilişkilerin ve güvenliğin temel aktörlerinden biri haline gelmiş ve çok sayıda devlet, çatışmaların maliyetlerini bu şirketler üzerinden dışsallaştırmaya çalışmıştır. Fakat uluslararası hukuk tarafından tartışmalı olan bu şirketlerin çatışma alanlarındaki faaliyetleri, uluslararası hukukun yanı sıra insancıl hukuk açısından da yeni tartışmaları beraberinde getirmiştir. Bu çerçevede özel askeri ve güvenlik şirketlerinin faaliyetlerini düzenlemek için 2008 yılında yayınlanan Montrö Dokümanı özel askeri ve güvenlik şirketleriyle ilişki içerisinde olan devletler için bağlayıcı olmayan 'iyi davranış' prensiplerini belirlemiştir. Montrö dokümanındaki prensipleri temel alan 'Özel Güvenlik Hizmeti Sağlayıcıları için Uluslararası Davranış Kuralları' girişimi ise belirlediği prensiplerle uluslararası alanda özel askeri ve güvenlik şirketlerinin faaliyetlerinin düzenlenmesini ve uluslararası hukuk, uluslararası insancıl hukuk ve insan hakları hukukuyla uyumlu olmasını hedeflemektedir. Fakat çatışma sahalarında görev alan özel askeri ve güvenlik şirketlerinin faaliyetleri, hala iyi davranış prensiplerinden uzaktır. Bu çalışma, 'Özel Güvenlik Hizmeti Sağlayıcıları için Uluslararası Davranış Kuralları' girişimi tarafından belirlenen etik prensipler üzerinden özel askeri ve güvenlik şirketlerinden en tanınan ikisi olan Blackwater'ın 2003 sonrası Irak'taki, Wagner'in ise 2014 sonrası Ukrayna'daki faaliyetlerini ABD veya Rusya'nın dış politika hedef ve niyetlerinden bağımsız olarak analiz etmeyi hedeflemektedir. 'Özel Güvenlik Hizmeti Sağlayıcıları için Uluslararası Davranış Kuralları' girişimi, 'özel askeri ve güvenlik personelinin davranışlarına ilişkin belirlenmiş etik ilkeler' başlığı altında 12 özel ve genel etik ilke belirlemiş olup, özel askeri ve güvenlik şirketlerinin bu ilkelere uyması gerektiğini ifade etmektedir. Bu çerçevede Blackwater'ın Irak'taki ve Wagner'in Ukrayna'daki faaliyetleri, bu 12 ilke üzerinden analiz edilip karşılaştırılacak ve bu karşılaştırma sonucunda bu iki şirketin uluslararası prensiplere ne kadar uyup uymadığı incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Wagner, Blackwater, Irak, Ukrayna, Özel Askeri ve Güvenlik Şirketleri.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Altınbaş Üniversitesi.
ORCID: 0000-0003-1906-1471
[2] Doç. Dr., Altınbaş Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-1747-2763

İRAN'IN ERMENİSTAN-TÜRKİYE SINIRINA YAKLAŞIMI VE NEDENLERİ

Keisuke WAKIZAKA[1] & Sanaz YOUSEFI MOGHADAM[2]

1991 yılında Sovyetler Birliği dağıldıktan sonra Türkiye Gürcistan, Ermenistan ve Azerbaycan'ın bağımsızlığını aynı anda tanımış ve Türkiye-Ermenistan sınırı halka açılmıştır. Fakat 1993 yılında Ermeniler Kelbecer'i işgal ettiğinden beri Türkiye Ermenistan ile olan sınırı kapalı tutulmakta ve iki ülke arasında diplomatik ilişkiler günümüze kadar kurulmamıştır. Türkiye-Ermenistan sınırının durumu Karabağ, Abhazya ve Güney Osetya Meseleleri ile birlikte Kafkasya'daki siyasal hayatta halen önemli gündem olarak tartışılmaktadır.

Bu sınır etrafındaki gelişmelere Türkiye, Ermenistan ve Azerbaycan'ın yanı sıra Rusya ve İran gibi çeşitli bölgesel ve küresel güçler ilgilenmektedir. Ancak akademik çalışmalara bakıldığında çalışmaların çoğu sadece Türkiye-Ermenistan-Azerbaycan üçgen ilişkileri bağlamında ele alınmakta ve diğer ülkelerin bakış açıları sıkça ihmal edilmektedir. Bu çalışma bu boşluğu doldurmayı amaçlamakta ve Ermenistan üzerinde büyük nüfusa sahip olan İran'ın Türkiye-Ermenistan sınırına bakışı ve onun nedenleri üzerinde odaklanacaktır. Bu çalışma klasik realizme dayanarak yorumsamacı metodolojiyi uygulayacak ve içerik analiz yöntemi kullanılacaktır, çünkü İran kendisi uluslararası sistemden tecrit edilmiş durumda ve kendi çıkarı için sistemden bağımsız politikayı izlemeye yönelmektedir. Bir de İran'ın Türkiye-Ermenistan sınırına bakışını anlamak için Türkiye-Ermenistan-Azerbaycan ilişkileriyle ilgili İran'ın faaliyetlerinin arka planını analiz etmek gerekir. Kaynak konusunda ise, Birincil kaynaklara ulaşmak neredeyse imkânsız olduğundan dolayı yayınlanmış İngilizce, Türkçe ve Farsça kaynaklarından faydalanılacaktır. Bu çalışma Ermenistan'ın İran için nadir bulunan "Batıya açılan pencere" olduğu için Ermenistan üzerindeki kendi nüfuzunu sürdürmenin İran için son derece önemli olduğunu ve Ermenistan-Türkiye sınırının açılmasının Ermenistan'ın Türkiye dâhil Batı bloğuna entegre olup İran'ın nüfuzundan ayrılmasına ve İran'ın Batıya açılan penceresini kaybetmesine sebep olacağından dolayı İran'ın Türkiye-Ermenistan sınırının açılmasını genellikle desteklemediğini ileri sürecektir.

Bu çalışmanın yapısı konusunda, birinci bölüm realist teorisi ile ilgili kısa bilgiyi vererek niye bu teorinin uygulanacağını açıklayacak ve bu çalışmanın teorik çerçevesi belirlenecektir. İkinci bölüm İran'ın dış politikasının ilkeleri ve yöntemleri açıkladıktan sonra İran'ın Kafkasya politikası anlatılacaktır. Üçüncü bölümde bunlara dayanılarak İran'ın Türkiye-Ermenistan sınırına nasıl baktığı tartışılacaktır. Sonuç bölümünde ise bu bölümler özetlenecek ve İran için Ermenistan'ın "Batıya açılan penceresi" konumuna sahip olduğu ve İran'ın Kafkasya üzerindeki kendi nüfuzunu korumak için Türkiye-Ermenistan sınırının açılmasına hoş bakmadığı vurgulanacaktır.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, İstanbul Gelişim Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-0438-5687
[2] Doktora Öğrencisi, Karadeniz Teknik Üniversitesi, SBE, Uluslararası İlişkiler Anabilim Dalı.
ORCID: 0000-0003-0538-8166

Anahtar Kelimeler: İran, Türkiye-Ermenistan Sınırı, Realizm, Güney Kafkasya, Ermenistan Vasıtasıyla Ticaret.

Perşembe/ Thursday 13:30-15:00

26. Oturum / 26th Session

Panel: Uluslararası İlişkilerde Bölgesel Yaklaşımlar-1

Oturum Başkanı / Panel Chair: Coşkun Topal

1. *Orta Asya'da Bölgeselleşme Çabası ve Hegemonik Bir Proje Olarak Şangay İş birliği Örgütü*
   Konuşmacı / Presenter: Seven Erdoğan & Hashatun Topaloğlu

2. *60. Yılında Afrika Birliği: Bir Uluslararası Örgüt Portresi*
   Konuşmacı / Presenter: Hakan Aydın

3. *Artik Konseyi'nin Toplumsal Güvenlik Üzerinde Etkisi: Sami Halkı Örneği*
   Konuşmacı / Presenter: Ece Günen

4. *1974-1980 Arası Türkiye-Yunanistan İlişkilerinde Fay Hatları: Ege Kıta Sahanlığı Sorunu ve Yunanistan'ın Nato'ya Dönüş Süreci*
   Konuşmacı / Presenter: Nafiz Maden, Hasan Bora Usluer, Coşkun Topal

5. *Bölgeselcilik Tartışmaları Perspektifinde Türk Devletleri Teşkilatı*
   Konuşmacı / Presenter: Berna Sarıca

Tartışmacı / Discussant: Hülya Kınık & İbrahim Kılınç

ORTA ASYA'DA BÖLGESELLEŞME ÇABASI VE HEGEMONİK BİR PROJE OLARAK ŞANGAY İŞBİRLİĞİ ÖRGÜTÜ

Seven ERDOĞAN[1] & Hashatun TOPLAOĞLU[2]

Soğuk Savaşın bitmesi dünya siyaseti açısından bir fırsat penceresi olmasının yanı sıra, Orta Asya'da Sovyetler Birliği etkisinin önemli derecede azalması sonucunu ortaya çıkararak yeni bölgesel açılımları imkanlı kılmıştır. Soğuk Savaş sonrası dönemde Orta Asya ülkelerinin bölgesel potansiyellerini hayata geçirme çabasında bölgeye özgü içsel dinamikler kadar, dış aktörlerin bölgeye yönelik vizyonlarının da önemli etkisi olmuştur. 1990'larda bölgeye komşu Rusya ve Çin'in de dahil oluşu ile sınır sorunlarına çözüm üreterek bölge güvenliğini arttırmak üzere ilk adımları atan Orta Asya ülkeleri, 2001 sonrası dönemde bu iki gücün lider konumda yer aldığı Şangay İş Birliği Örgütü (ŞİÖ) üyesi haline gelmiş ve Orta Asya'nın bölgeselleşmesine dair pek çok iş birliğini bu örgüt çatısı altında hayata geçirmiştir. Bu çalışmada Rusya ve Çin'i üyesi olarak barındıran ŞİÖ'nün, Orta Asya'da hegemonik bir bölgeselleşmeyi sağlamanın bir aracı olup olmadığı sorusuna cevap aranmaktadır. Bu kapsamda konu hegemonik bölgeselleşme kavramı, Orta Asya'da bölgeselleşmenin tarihsel gelişimi, ŞİÖ'nün Orta Asya yaklaşımı ve Çin ve Rusya'nın ŞİÖ temelli Orta Asya politikaları gibi alt başlıklar temelinde analiz edilmektedir. Çalışmanın sonunda ŞİÖ'nün bu zamana kadar Rusya ve Çin'in Orta Asya'ya yönelik hegemonik bölgeselleşme algılarını dengelemekteki performansına dair bir değerlendirme yapılmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Orta Asya, Bölgeselleşme, Şangay İş birliği Örgütü, Hegemonya, Rusya, Çin.

[1] Doç. Dr., Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi.
ORCID: 0000-0001-9991-2074
[2] Yüksek Lisans Öğrencisi, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi.
ORCID: 0009-0005-9950-8393

60. YILINDA AFRİKA BİRLİĞİ: BİR ULUSLARARASI ÖRGÜT PORTRESİ

Hakan AYDIN[1]

Afrika Birliği Örgütü 1963'te Afrika ülkelerinin siyasi, ekonomik ve sosyal bütünleşmesini sağlama amacıyla dekolonizasyon sürecinin sembolü olarak kuruldu. 2001'de Afrika Birliği (AfB) ismiyle yeniden yapılanma sürecine girmesiyle kıtadaki bütünlüğün korunması ve küresel platformlarda Afrika'nın etkinliğinin sağlanması amaçlandı. Birliğin 2013'te 50.kuruluş yılına ulaşmasıyla iddialı bir plan olarak kabul edilen "Gündem 2063: İstediğimiz Afrika" doğrultusunda AfB'nin 100.yıl hedefleri ortaya konulmuştur. Her yıl temalarla şekillenen AfB Zirveleri'nin 2023 yılı teması ise; 2063 Gündemi'nde önemli bir merhaleyi teşkil eden Afrika Kıtasal Serbest Ticaret Bölgesi (AKSTB) uygulamasına yönelik eylemlerin hızlandırılmasıdır. Kıta ülkelerinin özellikle ekonomik entegrasyon sürecinde eşik noktası görülen AKSTB, AfB'nin 2018 Ruanda Zirvesi'nde kabul edilmiş, 2021 itibarıyla yürürlüğe girmiştir. AKSTB ile birlikte orta ve uzun vadede istihdam yaratılması, yoksulluğun azaltılması ve refahın arttırılması hedeflenmektedir. Tüm bunların yanında ülkeler arası siyasi ve sosyal ilişkilerin de olumlu anlamda etkileneceği düşünülmektedir. 18-19 Şubat 2023 tarihlerinde 36. Afrika Birliği Zirvesi'nde AKSTB'nin hızlandırılmasına yönelik AfB'nin ilgili tüm organları ve uzman kuruluşları, bölgesel mekanizmalar ve Bölgesel Ekonomik Topluluklar ile yakın iş birliğinin geliştirilmesi vurgulanmıştır. Tematik olarak turizm, taşımacılık, iletişim hizmetleri, finansal hizmetler ve ticari hizmetler alanlarına odaklanılacağı ifade edilmiştir. Ayrıca 2023 içerisinde AKSTB'nin operasyonel araçlarının gelişimine de dikkat çekilmiştir. Belirli bir aşamalara tabi tutulan AKSTB müzakerelerinin tamamlanması doğrultusunda ikinci aşama kapsamında Dijital Ticaret Protokolü üzerinde görüşmeler sürmüştür. Pan-Afrika Ödeme Sistemi'nin kıta genelinde yaygınlaştırılması, Afrika Birliği İstatistik Enstitüsü, Afrika İstatistik Eğitim Merkezi gibi kurumların oluşturulması hususunda taslak çalışmaların yapılması hedeflendi. Öte yandan 9 Eylül 2023 tarihinde Hindistan'da gerçekleştirilen G20 zirvesinde Afrika Birliği'nin G20'ye üyeliği gerçekleşti. Bu durum küresel sistemde bölgesel bir blok olarak Afrika Birliği'nin önemini perçinlemiştir. Çalışmanın bölümleri çerçevesinde AfB'nin kısa tarihi ve yapısı, Gündem 2063, 2023 AfB Zirvesi ve AfB'nin küresel sistemdeki durumu başlıkları açılacaktır. 2063'e doğru AfB'nin önünde uzun bir yol olduğu aşikardır. Özellikle ekonomik alandaki somut hedeflerle bu yürüyüşün devam ettirildiği görülmektedir.

Anahtar Kelimeler: Afrika Birliği, Gündem 2063, AKSTB, AfB Zirveleri.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Kırklareli Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-5061-5631

ARKTİK KONSEY'İN TOPLUMSAL GÜVENLİK ÜZERİNDE ETKİSİ: SAMİ HALKI ÖRNEĞİ

Ece GÜNEN[1]

Tarih boyunca güvenliğe olan bakış açıları her geçen gün daha da genişleyerek ilerleme göstermiştir. Kişilerden topluluklara, topluluklardan uluslara, uluslardan ulus-devletlere kadar geniş yelpazede mevcuttur. Bu doğrultuda bir ulusun güvenlik algısı ile başka bir ulusun veyahut bir devletin güvenlik algısı farklı olabilmektedir. Koşulların değişkenlik gösterdiği ortamda çıkarlarda değişkenlik gösterdiği için bu durum güvenlik algılamalarına yansımaktadır. Güvenliğin bu denli genişlemesinde, yaşanan uluslararası gelişmeler birer dönüm noktası niteliği taşımaktadır. Soğuk Savaş ile birlikte güvenliğin daha geniş boyutlarda ele alınması buna örnek teşkil etmektedir. Sert güç (askeri boyut) unsurlarının güvenlik içerisinde önceliklendirildiği geleneksel güvenlik anlayışı Soğuk Savaş'ın bitmesi ile birlikte ve ayrıca küreselleşmenin hız kazanmasıyla sonlanarak yerini daha geniş kapsamlı yeni bir güvenlik anlayışına bırakmıştır. Artık güvenlik yalnızca askeri boyutla ele alınmayıp çevre, ekonomi, toplumsal, siyasi boyutlarda da ele alınmaya başlanmıştır.

Uluslararası İlişkiler disiplini içerisinde güvenliğe yaklaşımın çoklu olduğunu savunan Kopenhag Ekolü bu kapsamda ele alınan bir teoridir. Bu çalışma, Kopenhag Okulu'nun savunduğu "güvenliğin derinleştirilmesi ve genişletilmesi" düşüncesinden yola çıkarak Arktik bölgesi içerisinde yaşayan Sami yerli halkını konu edinmiş olup Arktik Konsey'in yerli halkların toplumsal güvenliği hususunda etkilerini araştırmayı amaçlamaktadır. Çalışma, Arktik meseleleri için önemli bir bölgesel forum olan Arktik Konseyi içindeki politikaların güvenlik ortamının şekillenmesine nasıl katkıda bulunduğunu ve Sami halkının refahını nasıl etkilediğini araştıracaktır. Nitel araştırma metoduyla hazırlanan bu çalışmada Arktik devletlerin yayınladıkları strateji belgeleri, Arktik Konsey'in online platformda yayınladığı ve Sami Halkının da katılım gösterdiği projelerden kaynak olarak yararlanılmıştır. Tarih boyunca yerli halkların ihmal edildiği ya da tamamen ortadan kaldırılmasına rağmen Arktik Bölgesi içerisinde yaşayan Sami Halkı içinde bu durumun tamamen geçerli olmadığı tespit edilmiştir. Konsey içerisinde "Daimî Katılımcı" statüsü verilmiştir, bu kapsamda söz hakkı sahibi olmuşlardır. Aynı zamanda çalışma gruplarına katılım sağlamaları ve Arktik devletler ile ortaklaşa projeler yürütmeleri konusunda teşvik edilmektedirler.

Anahtar Kelimeler: Güvenlik, Kopenhag Ekolü, Arktik Konseyi, Sami Halkı.

[1] Öğr. Gör., Çankırı Karatekin Üniversitesi.
ORCID: 0000-0001-5135-2098

1974-1980 ARASI TÜRKİYE-YUNANİSTAN İLİŞKİLERİNDE FAY HATLARI: EGE KITA SAHANLIĞI SORUNU VE YUNANİSTAN'IN NATO'YA DÖNÜŞ SÜRECİ

Nafiz MADEN[1] & Coşkun TOPAL[2] & Hasan Bora USLUER[3]

1974 yılında Türkiye'de Başbakan Bülent Ecevit'in istifası sonrası kurulan Sadi Irmak hükümeti, iç ve dış politikada önemli zorluklarla karşı karşıya kalmıştır. Diğer yandan, Yunanistan'da cunta yönetiminin sona ermesiyle Karamanlis Hükümeti'nin iktidara gelmesi, Ege kıta sahanlığı sorunu ve Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadına geri dönüşü konularında önemli gelişmelere yol açmıştır.

Sadi Irmak'ın liderliğindeki zayıf azınlık hükümeti, Ege Denizi'ndeki kıta sahanlığı sorununda kararlı bir tutum sergilemekte zorlandı. Yunanistan'ın Ege Denizi'nde askeri ve ekonomik etkinliğini artırması, Türkiye'nin bu duruma tepki göstermesine neden oldu. Yunanistan'ın Ege Denizi'ndeki haklarını savunarak petrol arama faaliyetlerini sürdüreceğini belirtmesine rağmen, Türkiye Norveç'ten kiralanan Longva Sismik Araştırma gemisiyle Ege Denizi'nde araştırmalar yapma kararı aldı. Bu gelişme, Yunanistan'ın Norveç'e baskı yapmasına ve iki ülke arasında gerilimin artmasına yol açtı. Yunanistan, konuyu Uluslararası Adalet Divanı'na taşırken, Türkiye ve Yunanistan arasındaki gerilim, ABD'nin silah ambargosuna rağmen Türkiye'de askeri faaliyetlerin artmasına neden oldu. Bu süreçte Karamanlis'in 12 mil iddialarını uluslararası hukuka dayandırmaya çalışması, Sadi Irmak Hükümeti'nin sonunu getirdi ve yeni hükümetin başbakanı Süleyman Demirel, sorunun diyalogla çözülmesi gerektiğini belirtti.

Yunanistan, 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı'nın ardından NATO'nun askeri kanadından çekilmişti. Dönemin NATO Başkomutanı Alexander Haig ve Genel Sekreter Joseph Lunz, Yunanistan'ın askeri kanadına geri dönmesi için Türkiye'nin "vetosunu" kaldırması amacıyla Başbakan Bülent Ecevit'e baskı yaptılar. Ecevit Hükümeti, Çanakkale Boğazı'nın yanındaki Limni Adası'nda askeri havaalanı yapılmaması, Ege adalarının Lozan'a uygun olarak silahtan arındırılması, Türk askeri uçaklarının uluslararası hava alanlarına çıkmasını engelleyen Yunanistan'ın 10 mil uygulamasının önlenmesi gibi güvencelerin sağlanmasını talep etti. Bu talepler NATO'da kabul gördü, ancak 1980 darbesiyle Genelkurmay Başkanı Kenan Evren'in yönetimi devralması süreci değiştirdi. NATO Başkomutanı Orgeneral Bernard Rogers, Ege'de istikrarın sağlanması ve olası savaşın önlenmesi gerekçesiyle Evren'den aynı talepleri sürdürdü. Kenan Evren, Ecevit'in önerilerini dikkate almadan Türkiye'nin "veto"sunu kaldırdı ve Yunanistan, NATO'ya geri dönerek bir yıl sonra AB'ye üye oldu.

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, Karadeniz Teknik Üniversitesi.
ORCID: 0000-0001-5201-850X
[2] Prof. Dr., Karadeniz Teknik Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-3627-6805
[3] Galatasaray Üniversitesi, Deniz Ulaştırma ve İşletme Bölümü.

ORCID: 0000-0001-8988-9288

Sadi Irmak hükümeti döneminde yaşanan Ege kıta sahanlığı sorunu ve Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadına dönüş süreci, iki ülke arasındaki diplomatik ve askeri gerilimleri derinleştirmiştir. Türkiye'nin diplomatik girişimlerine rağmen, Yunanistan'ın uluslararası arenada daha etkili bir pozisyona gelmesi Türkiye'nin iç ve dış siyasetini olumsuz etkilemiştir.

Bu çalışmanın amacı, 1970'lerin ortasından başlayarak 1980 yılının sonlarına değin süren Türkiye ve Yunanistan arasındaki diplomatik ve askeri ilişkilerdeki iki önemli gelişmeyi analiz etmektir. İlk olarak Türkiye'nin Sadi Irmak hükümeti döneminde, Yunanistan'ın Ege Denizi'ndeki kıta sahanlığı ve enerji arama faaliyetlerine karşı koyma çabaları ile iki ülke arasındaki gerilimlerin uluslararası hukuk ve diplomasi üzerindeki etkileri değerlendirilecektir. İkinci olarak 1974 Kıbrıs Barış Harekâtı sonrası Yunanistan'ın NATO'nun askeri kanadından çekilmesi ve ardından Türkiye'nin vetosunu kaldırması sürecinin, Yunanistan'ın uluslararası savunma ittifaklarına yeniden entegrasyonu üzerindeki etkileri incelenecektir.

Anahtar Kelimeler: Kıta Sahanlığı, Türkiye, Yunanistan, NATO, Kenan Evren, Sadi Irmak.

BÖLGESELCİLİK TARTIŞMALARI PERSPEKTİFİNDE TÜRK DEVLETLERİ TEŞKİLATI

Berna SARICA[1]

Bölgeselcilik tartışmaları tarih boyunca konjonktürel değişimlere bağlı olarak çok farklı konseptler ve sorunsallar üzerinden ilerlemiştir. Kısaca arkaik perspektiften ele aldığımızda, 1950'lerde entegrasyonla ilişkilendirilen bölgeselcilik tartışmalarının temeli realist konsept ve çıkarlara dayanıyordu. Bu süreçte belirli bir coğrafi alanla sınırlandırılan bölgeselcilik ekonomik, siyasi ve askeri faktörlere dayandırılmıştı. 1980'lerde ise tartışmaların ivme yakaladığını görürüz. Bu süreçte bölgeselcilik kavramı küreselleşme karşıtlığı olarak karşımıza çıkar. 1990'ları kapsayan süreçte ise bölgeselcilik tartışmaları, bölgeselleşmenin çok kutuplu sisteme ve neoliberal ekonomi önünde bir engel mi yoksa onu besleyen bir parçası olup olmadığı yönünde ilerlemiştir. Bu noktada tartışılan yeni bölgeselcilik aynı zamanda inşacı bir yaklaşıma sahiptir. Yani konsepti sadece ekonomik, siyasi ve askeri konularla sınırlı olmamakla beraber kimlik, dil, kültür, eğitim, bilim, ekoloji, sanayi ve tarım gibi alanları da içermektedir.

Türk Devletleri Teşkilatı'nı değerlendirdiğimizde ise temelinin 1992 yılında gerçekleşen Türkçe Konuşan Devletler Zirvesi'ne dayandığını görürüz. 2009 yılında imzalanan Nahçıvan Anlaşması'yla beraber Türkçe Konuşan Devletler Zirvesi kurumsallaşarak Türk Keneşine evrildi. Son olarak da bu yapı 2021'de Türk Devletleri Teşkilatı olarak uluslararası sistemde kendine yer buldu. 1992'deki ilk zirvenin konseptini ortak tarih, dil ve kültür oluşturmuştu ve yine Türk Keneşi ve Türk Devletleri Teşkilatının da esas motivasyon noktası ortak tarih, dil ve kültür olmuştu. Fakat zirve toplantıları sadece bu konularla sınırlı kalmadı, süreç içerisinde ekonomi, güvenlik, turizm, eğitim, bilim, teknoloji, ekoloji, tarım ve sürdürülebilir kalkınma gibi konular da dahil edildi.

Bu çalışmada, yeni ve eski (hegemonik) bölgeselcilik tartışmaları ele alınacak ve Türk Devletleri Teşkilatı'nın bu tartışmaların neresinde yer aldığı sorusuna cevap aranacaktır. Bu kapsamda akademik makaleler, kitaplar ve raporlar incelenecek, ayrıca Türk Devletleri Teşkilatı'nın gelişimi ve yapısı hakkında bilgi edinmek için örgütün resmi belgeleri, anlaşmalar ve tarihsel süreçle ilgili çalışmalar değerlendirilecektir. Bu sayede, Türk Devletleri Teşkilatı'nın yapısı detaylı bir şekilde incelenip, yeni bölgeselcilik tartışmaları bağlamında örgütün bu tartışmaların neresinde yer aldığı sorusuna cevap bulmaya çalışılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Türk Devletleri Teşkilatı, Bölgeselleşme, Yeni bölgeselcilik.

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, Ankara Sosyal Bilimler Üniversitesi, Bölge Çalışmaları Enstitüsü, Türk Dünyası Çalışmaları Anabilim Dalı. ORCID: 0009-0002-6390-5862

Perşembe/ Thursday 13:30-15:00

27. Oturum / 27th Session

Panel: Uluslararası İlişkilerde Bölgesel Yaklaşımlar-2

Oturum Başkanı / Panel Chair: Arda Özkan

1. *Afrika'da Askeri Darbe Sonrası Devlet İnşasının Politik Ekonomisi: Batı Afrika Örneği (Mali, Nijer, Burkina Faso)* **Konuşmacı / Presenter:** Abdullah Özçelik

2. *Doğu Akdeniz'de Deniz Uyuşmazlıkları: Kıyıdaş, Bölgesel ve Küresel Aktörlerin Politikaları*
   Konuşmacı / Presenter: Arda Özkan & Levent Kırval

3. *Çok Uluslu Bir İşletmenin Osmanlı Toplumundaki İzleri: Reji İdaresi Üzerine Nitel Bir Analiz (1912-1915)*
   Konuşmacı / Presenter: Muhammet Negiz

4. *Çin'in Kuşak Yol Projesi ve Ortadoğu: Türkiye ve Suudi Arabistan Ekonomileri*
   Konuşmacı / Presenter: Mehmet Alkış & Tayfun Çelik

Tartışmacı / Discussant: Süleyman Erkan

AFRİKA'DA ASKERİ DARBE SONRASI DEVLET İNŞASININ POLİTİK EKONOMİSİ: BATI AFRİKA ÖRNEĞİ (MALİ, NİJER, BURKİNA FASO)

Abdullah ÖZÇELİK[1]

Bu çalışma, Batı Afrika'daki Sahel Devletleri İttifakı (Mali, Nijer ve Burkina Faso) ülkelerinde askeri darbeler sonrası devlet inşası süreçlerini politik ekonomi perspektifinden inceleyerek bölgesel ve uluslararası dinamikleri analiz etmeyi amaçlamaktadır. Çalışmada, askeri darbelerin neden olduğu siyasi ve ekonomik değişimler ile bu ülkelerdeki devlet yapılarının nasıl yeniden şekillendiği ele alınmaktadır. Çalışmanın önemi, Sahel Devletleri İttifakı ülkelerinin devlet inşa süreçlerinin karmaşıklığını ve askeri darbelerin bu süreçlere olan derin etkilerini anlamaya yönelik bir çerçeve sunmasında yatmaktadır. Özellikle, bu ülkelerdeki askeri müdahalelerin kökenleri ve etkilerinin ne tür bölgesel iş birliği mekanizmalarını ortaya çıkardığı incelenmektedir. Mali, Nijer ve Burkina Faso'nun oluşturduğu Sahel Devletleri İttifakı (Alliance of Sahel States) gibi oluşumlar, askeri darbe sonrası dönemde devlet inşasında karşılaşılan zorluklara karşı geliştirilen bir yanıt olarak değerlendirilmektedir. Bu ittifak, bölgesel güvenlik ve kalkınma iş birliğini derinleştirerek, Batı Afrika'daki devlet inşası süreçlerini yeniden şekillendirme potansiyeline sahiptir. Bu açıdan hareketle sömürge mirası, dış müdahaleler, uluslararası yardımlar ve terörle mücadele politikalarının bölgedeki devlet yapılarına etkileri değerlendirilmektedir. Ayrıca, bölgesel iş birliği mekanizmalarının ve ittifakların bu süreçlerdeki rolü irdelenmektedir. Sonuç olarak, Batı Afrika'da askeri darbeler sonrası devlet inşa süreçlerinin, bölgenin uzun vadeli siyasi istikrarı, ekonomik kalkınması ve uluslararası ilişkileri üzerindeki etkileri tartışılmaktadır. Çalışmada niteliksel bir araştırma yaklaşımı olan vaka çalışması benimsemektedir. Araştırma kapsamında, Mali, Nijer ve Burkina Faso'da gerçekleşen askeri darbeler ve sonrasındaki devlet inşası süreçleri, her bir ülkenin özgün tarihsel ve siyasi bağlamı dikkate alınarak analiz edilmiştir. Her bir vaka, askeri darbelerin ardından devlet inşasının nasıl şekillendiğini, ekonomik ve siyasi yapıların nasıl etkilendiğini ve bölgesel iş birliği mekanizmalarının bu süreçlerdeki rolünü ortaya koyacak şekilde derinlemesine incelenmiştir. Bu yöntemle, askeri darbeler sonrası Batı Afrika'da devlet inşa süreçlerinin karmaşıklığını ve bu süreçlerin bölgesel ve uluslararası bağlamdaki etkilerini derinlemesine anlamak mümkün hale gelecektir.

Anahtar Kelimeler: Politik-ekonomi, Devlet inşası, Askeri darbe, Bölgesel iş birliği, Batı Afrika.

[1] Dr. Arş. Gör., Sakarya Üniversitesi.
ORCID: 0000-0003-1041-199X

DOĞU AKDENİZ'DE DENİZ UYUŞMAZLIKLARI: KIYIDAŞ, BÖLGESEL VE KÜRESEL AKTÖRLERİN POLİTİKALARI

Arda ÖZKAN[1] & Levent KIRVAL[2]

Akdeniz tarihi, halkları arasındaki çatışmalarla doludur. Bununla birlikte, Akdeniz coğrafyasında uzun barışçıl dönemler de yaşanmıştır. Ancak, son on yılda bu coğrafyanın denizlerinde geniş hidrokarbon rezervlerinin keşfedilmesi nedeniyle çatışmalar artmaya başlamıştır. Özellikle Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs (Kuzey-Güney), Doğu Akdeniz'deki deniz yetki alanlarının sınırlandırılması konusunda farklı görüşlere sahiptir. Buradaki deniz alanlarına ilişkin uyuşmazlık, bölgede barışın korunmasının önünde önemli bir sorun teşkil etmektedir. Hem kıyıdaş devletler hem de bölgesel ve uluslararası aktörler, bu anlaşmazlığın çözümüne ilişkin farklı politikalar sergilemektedir. Bölgede birbiriyle çatışan birçok çıkar olduğundan, sorunun çözümü oldukça zor bir görevdir. Bu bağlamda, bu çalışmada Doğu Akdeniz'deki deniz uyuşmazlıklarına ilişkin olarak kıyıdaş ülkelerin, bölgesel ve uluslararası aktörlerin (AB, BM, NATO gibi) ve küresel güçlerin (ABD, Rusya, Çin gibi) bakış açıları analiz edilecektir. Diyalog ve diplomasi yöntemleri, bu oldukça zor uyuşmazlığın çözümünde ana araçlar olmalıdır. Akdeniz bir zamanlar barış deniziydi ve Mare Nostrum (Bizim Deniz) olarak adlandırılmıştı ve insanlık bugün de bölgede barışın yeşermesi için çalışmalıdır. Eğer Doğu Akdeniz'de barış bir kez daha tesis edilebilirse, bu, Akdeniz'in yeniden Bizim Deniz olması yolunda çok önemli bir adım olacaktır.

Anahtar Kelimeler: Kıyıdaş devletler, AB, NATO, BM, ABD, Çin, Rusya.

[1] Doç. Dr., Ankara Üniversitesi, Uygulamalı Bilimler Fakültesi, Lojistik Yönetimi Bölümü, Uluslararası Ticaret ve Lojistik Anabilim Dalı.
ORCID: 0000-0001-6369-0748
[2] Prof. Dr., İstanbul Teknik Üniversitesi, Denizcilik Fakültesi, Temel Bilimler Bölümü, Sosyal Bilimler Anabilim Dalı.
ORCID: 0000-0001-8884-5427

ÇOK ULUSLU BİR İŞLETMENİN OSMANLI TOPLUMUNDAKİ İZLERİ: REJİ İDARESİ ÜZERİNE NİTEL BİR ANALİZ (1912-1915)

Muhammet NEGİZ[1]

Bu çalışma, Osmanlı İmparatorluğu'nun son dönemlerinde ve genç Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk yıllarında önemli bir rol oynayan Memalik-i Şahane Duhanları Müşterekü'l-Menfaa Reji Şirketi'nin (kısaca Reji İdaresi) Osmanlı toplumu üzerindeki etkilerini nitel bir yaklaşımla analiz etmeyi amaçlamaktadır. Reji İdaresi, 1875'te moratoryum ilan eden Osmanlı Devleti'nin borçlarını tahsil etmek üzere oluşturulan Düyun-u Umumiye İdaresi tarafından ülkenin tütün idaresinin devredildiği Almanya-Avusturya-Fransız sermayeli çok uluslu bir işletme olarak kurulmuştur (Ögel, 2020; Öztürk, 2023). Bu işletme, 1883-1925 tarihleri arasında faaliyet göstermiş olup bu dönemde toplumda derin sosyal ve ekonomik izler bırakmıştır. Şirketin baskıcı yönetimi ve sömürüye varan uygulamaları, toplumun bütün kesimlerini etkilemiştir. Dolayısıyla Reji İdaresi, Türkiye'de "Kolbastı" gibi halk oyunları, "Çökerme Zeybeği", "Kerimoğlu Zeybeği" gibi türkülerin yanında, birçok roman ve akademik çalışmanın konusu haline gelmiştir (Ögel, 2020; Kahyaoğlu, 2022; Kükey, 2019; Dığıroğlu, 2007; Tarus, 2009; Özol, 2012, Öztürk, 2020; Batman, 2016).

Bu çalışmada, Reji İdaresi'nin Osmanlı toplumu üzerindeki etkileri, 1912-1915 yıllarını ele alan ve 2019 yılında yayımlanan "Reji'nin Kadınları" adlı dönem romanı üzerinden analiz edilmiştir. Canik Sancağı'na bağlı Samsun şehri ve çevresinde yaşanan olayları odağına alan eser, Reji'nin faaliyetleri konusunda ülkenin genelindeki sosyal, siyasi ve ekonomik tabloyu ortaya koymaktadır. Romanın metni, nitel olarak analiz edilmiştir. Bu kapsamda ilgili eserdeki veriler MAXQDA yazılımı kullanılarak kodlanmış, tema ve kategoriler oluşturulmuştur. Netice olarak, Reji İdaresi'yle ilgili çeşitli başlıklar ortaya konmuştur. Analiz sonucunda Reji İdaresi'nin faaliyetleri, ürün ve fiyat politikaları, personel ilişkileri, sosyo-ekonomik katkıları ve kolculuk müessesesinin yarattığı toplumsal tahribat gibi önemli unsurların yanı sıra, Osmanlı Hükümetinin o yıllarda yaşadığı zorluklar ve Reji karşısındaki hukuki ve idari yetersizlikleri gibi hususlara ulaşılmıştır. Ayrıca, dönemin toplumsal sorunları olan savaş, işgal, yoksulluk, göç, tehcir ve etnik çekişmelerin Reji İdaresi'nin üzerindeki etkilerine dair çeşitli bulgular elde edilmiştir (Kükey, 2019).

Çalışmanın bulguları, Reji İdaresi'nin Osmanlı Devleti'nde sadece ekonomik bir aktör olmanın ötesine geçerek, toplumsal yapı üzerinde derin izler bırakan bir çok uluslu işletme olduğunu ortaya koymaktadır. Reji İdaresi'nin faaliyetleri sırasında sergilediği yönetim, fiyat ve denetim politikası karşısına bir toplumsal direnişin çıkmasına neden olmuştur. Şirketin vatandaşın tütününe biçtiği fiyat ve ürünlerin toplanmasında sergilediği keyfilik, tütün kaçakçılığı müessesinin (konturbazlık, ayıngacılık, dravacılık) yaygınlaşmasına kapı aralamıştır (Çelik, 2023; Kirman, 2003; Öztürk, 2020; Kükey, 2019). Reji'nin kaçakçılığı önlemek adına kolcular marifetiyle döktüğü kan ise halen toplumsal hafızada yerini korumaktadır. Kolluk kuvvetine sahip olması nedeniyle İngiliz Doğu Hindistan Şirketine benzetilen Reji örneği, günümüz çok uluslu şirketlerinin operasyonlarında dikkate alınması

[1] Arş. Gör., Karadeniz Teknik Üniversitesi, İİBF, İşletme Bölümü.
ORCID: 0000-0002-6939-7742

gereken önemli dersler sunmaktadır (Koç, 2020). Özellikle şirketlerin operasyonel kararlarının faaliyette bulunduğu devletin egemenlik alanı üzerinde ve yerel halkta nasıl derin izler bırakabileceği ve bu tür etkilerin nasıl minimize edilebileceği üzerine önemli çıkarımlar sağlamaktadır (Kükey, 2019).

Sonuç olarak, Reji İdaresi'nin Osmanlı toplumu üzerindeki etkilerinin tarihsel bir örnek olarak incelenmesi, günümüz çok uluslu işletmelerinin sosyal sorumluluk ve yerel halkla etkileşim konularında alması gereken dersleri vurgulamaktadır. Bu analiz, sadece tarihsel bir inceleme olmakla kalmayıp, aynı zamanda işletmecilik tarihi bağlamında çağdaş iş dünyası için önemli bir rehber niteliği taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Çok Uluslu İşletmeler, Kolcular, Osmanlı İmparatorluğu, Tütün Rejisi, Vergi.

ÇİN'İN KUŞAK-YOL PROJESİ VE ORTA DOĞU: TÜRKİYE VE SUUDİ ARABİSTAN EKONOMİLERİ ÜZERİNDEN BİR DEĞERLENDİRME

Mehmet ALKIŞ[1] & Tayfun ÇELİK[2]

Bu çalışma Çin'in Kuşak-Yol projesinin Orta Doğu'daki etkisini Türkiye ve Suudi Arabistan ekonomileri üzerinden ele alacaktır. Çin, 2000'li yıllardan itibaren dünya siyaseti ve ekonomisinin önemli güçlerinden biri haline gelmiştir. Özellikle Xi Jinping dönemi ile birlikte siyasi ve ekonomik bakımdan iddialı bir gündeme sahip olan Çin, 2013 yılında duyurmuş olduğu Kuşak-Yol Projesi ile ekonomik ve diplomatik olarak etkisini arttırma çabası içerisinde olmuştur. 2049 yılında tamamlanması planlanan proje; ticaret ve enerji yolları üzerinden Asya, Avrupa ve Afrika ülkeleri ile yakın ilişki kurma amacı taşımaktadır. Orta Doğu da bu projenin kapsamında yer aldığından dolayı Çin için büyük bir öneme sahiptir. Konumu, sahip olduğu kaynaklar ve Amerika Birleşik Devletleri'nin etkinliğinden dolayı geçen süre zarfında Çin'in bölgeye yönelik artan bir ilgisi söz konusudur. Bu bildiri de Çin'in Kuşak-Yol projesinin Orta Doğu'daki etkisini bölgenin iki önemli gücü olan Türkiye ve Suudi Arabistan'ın ekonomileri üzerinden ele almaktadır. Stratejik konumu, nüfusu ve ekonomik büyüklüğü Türkiye'yi proje açısından önemli kılmaktadır. Suudi Arabistan ise enerji kaynakları ve yakın dönemlerde teknoloji-altyapı yatırımları ile Çin açısından önem kazanmaktadır. Türkiye ve Suudi Arabistan ticaret ve enerji koridorları üzerinden etki alanlarını genişletme politikası izlemektedir. Aynı zamanda her iki bölgesel güç ekonomik ve siyasi olarak Çin ile yakın ilişkiler kurarak Orta Doğu'da etkin olmayı amaçlamaktadır. Çin ise enerji kaynağı ihtiyacını giderme ve bölgedeki ilişkilerini ilerletme bakımından bu ülkeler ile ilişkilerini önemsemektedir. Bu bakımdan Kuşak-Yol Projesi Çin'e bölgedeki ilişkilerini geliştirme imkanı sağlarken Türkiye ve Suudi Arabistan gibi bölgesel güçler de bu projeden ekonomik açıdan faydalanmaya çalışmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Kuşak-Yol Projesi, Türkiye, Orta Doğu, Suudi Arabistan, Çin.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Dicle Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
ORCID: 0000-0001-6521-0701
[2] Yüksek Lisans Öğrencisi, Dicle Üniversitesi, S.B.E., Kamu Yönetimi Ana Bilim Dalı.
ORCID: 0000-0002-9342-2311

Perşembe/ Thursday 13:30-15:00

28. Oturum / 28th Session

Panel: Regional Studies and International Security-2

Oturum Başkanı / Panel Chair: Murat Ülgül

1. *The Legal Assessment of the Offensive Use of Unmanned Combat Aerial Vehicles/Systems: Case of Turkiye*
   Konuşmacı / Presenter: Sevgi Emik

2. *Asessing the Local Governance System in South Asia: A Case Study on Bangladesh*
   Konuşmacı / Presenter: Wali Ullah

3. *Türkiye's Standpoint in the Russian Invasion of Ukraine: A Regional Mediator or a Mere Actor?*
   Konuşmacı / Presenter: Pelin Nur Çağlayan

4. *The Legal Analysis of US Inflation Reduction Act's Massive, WTO-Inconstistent Subsidies*
   Konuşmacı / Presenter: Taha Durmuş

Tartışmacı / Discussant: Yücel Bulut

THE LEGAL ASSESSMENT OF THE OFFENSIVE USE OF UNMANNED COMBAT AERIAL VEHICLES/SYSTEMS: CASE OF TÜRKİYE

Sevgi EMİK[1]

After World War II, the war is being changed, and new shapes of war began to emerge. The development of technology has led to the use of new military means and methods. In recent years, the States that have been exposed to armed attacks can use some weapons and/or weapon systems to guarantee their internal security. Among these systems, unmanned aerial vehicles (UAVs) have become increasingly evolved and deployed. UAVs have become more visible with the developments in military technology since the beginning of the 2000s and their offensive use has increased after they were armed. In contemporary armed conflicts, unmanned combat aerial vehicles (UCAVs) have become a tool of the new military strategies. As the missions using unmanned aerial vehicles increase, there are not a clear guideline and common regulation to check and balance use of UCAVs. The threats against to the internal and international security are more assorted so the legitimacy of their use is a crucial question.

There are certain limitations on the use of weapons and regulations governing the use of force and self-defense in armed conflict. The right of self-defense has been accepted in accordance with Article 51 of the UN Charter (1945) for protection of international peace and security. Nevertheless, the military necessity is needed to be balanced in humanitarian considerations (Hague Regulations, Art. 22; AP I, Art. 35(1)). The use of UCAVs for the defense of national borders and ensuring domestic security is being more argumentative along with new military strategies. In addition, these aircraft are significantly deployed in cross-border operations (a.k.a. over-the-horizon counter-terrorism) such as in Syria and Iraq. As a result of their offensive use, UCAVs are currently being used for both cross-border and domestic security missions. I intend to address this usage of UCAVs and identify the essential international regulations pertaining to it. This new dimension of war brings along legality issues because of its asymmetric nature.

As recent military operations intensely relied on unmanned aerial vehicles, the evaluation of UAVs is remarkable and the usage of UCAVs in security strategies is controversial issue. In this article, only UCAVs used for military purposes, especially offensive use will be examined, and other areas of use of unmanned aerial vehicles will not be discussed.

Therefore, I analyze the legal assessment of the offensive use of unmanned combat aerial vehicles in accordance with international humanitarian law, international treaties, and the domestic law of Türkiye.

Keywords: Unmanned Aerial Vehicles, Unmanned Combat Aerial Vehicles, International Humanitarian Law, International Security, Domestic Security.

[1] Research Assistant, Polis Akademisi İç Güvenlik Fakültesi Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
ORCID: 0009-0007-8430-8457

ASSESSING THE LOCAL GOVERNANCE SYSTEM IN SOUTH ASIA: A CASE STUDY ON BANGLADESH

Md. Wali ULLAH[1]

In a modern democratic state, citizens directly or indirectly receive government services through various channels. Beyond bureaucratic services, local government services play a crucial role in daily life, whether in urban or rural settings, by making life easier for the populace. South Asian countries share similarities in geography and history, and most have local government systems that trace back to the structures introduced during British rule. These systems are alike in their purpose, structure, and functions.

Bangladesh, a developing country in South Asia, has maintained an effective local government system despite numerous challenges since gaining independence from British rule in 1947 and later from Pakistan in 1971. Although the structure and type of local government in Bangladesh have undergone changes over time, the importance of civic services has only grown. The scope of services provided by local governments has expanded significantly, covering everything from birth registration to death certification.

In the context of changing global realities, this study aims to examine the current status of local government in Bangladesh as it relates to the concepts of 'democratic state' and 'democratic rights.' It will also assess how effective the current local government is in strengthening democracy at the grassroots level and how it compares with local government systems in other South Asian countries and globally.

Keywords: Local governance, Politics, Policy, South Asia and Bangladesh.

[1] Assistant Professor, Jatiya Kabi Kazi Nazrul Islam University, Mymensingh, Bangladesh,
PhD Candidate, Istanbul Medeniyet University, Department of Political Science and Public Administration.
ORCID: 0009-0006-1821-6346

TÜRKİYE'S STANDPOINT IN THE RUSSIAN INVASION OF UKRAINE: A REGIONAL MEDIATOR OR A MERE ACTOR?

Pelin Nur ÇAĞLAYAN[1]

The Russian invasion of Ukraine, as an attack that challenged the security architecture, has resulted in a worldwide felt impact. In the prelude to the war, that the relations between the two states were leading to an inevitable conflict was visible. Even before the outbreak of the war between Russia and Ukraine, Türkiye signaled that it was ready and eager to take on the mediator role. Türkiye, with its geopolitical proximity and economic relations, has faced a dilemma of choosing one of the sides. However, by using its diplomatic resources, it managed to remove this difficulty out of its way and stay at the center. This impartial position at the center has benefited Türkiye in its efforts of mediating. Türkiye was not considered a logical or strategical actor for a mediator role in this issue because of its NATO membership and multi-faceted bilateral relations with both Russia and Ukraine. However, Türkiye has used its potential to convince its Western allies by turning this seemingly illogical condition into an opportunity. Despite the fact that the mediator status was considered illogical, Türkiye proved that it could be a logical mediating actor thanks to its ability to manage its relations with Russia, Ukraine, and the West. This process required meticulous diplomatic choices that reflected the notion of active neutrality. Türkiye has located itself at the center of a triangle that is formed by Russia, Ukraine, and European actors by implementing certain mediation practices and applying active neutrality. Reacting against Russia, continuing relations with Ukraine, and remaining together with NATO allies without accepting the pressures for joining the sanctions were among these practices. The main objective was to become a key actor with whom all the parties needed to consult and increase its strategic importance as a result.

In order to understand Türkiye's standpoint in the war, its impartiality, the policies it implemented, and its objectives should be investigated. The literature review identifies Türkiye's regional mediation role as more than that of an ordinary actor and indicates that this role serves Türkiye's interests. However, the literature is not adequate in presenting a general picture of how the West perceives Türkiye as an actor who is attempting to become an influential actor in regional policies once again. In conclusion, Türkiye has taken on a regional mediator status as a key diplomatic actor between Russia and Ukraine. Therefore, the characterization of Türkiye as merely an ordinary actor striving for peace due to its geopolitical proximity should not be considered an accurate assessment of the role it has undertaken.

Keywords: Türkiye, Russia, Ukraine, Mediation, Active neutrality.

[1] Master Student, Middle East Technical University, Department of International Relations.
ORCID: 0009-0004-1379-7693

THE LEGAL ANALYSIS OF US INFLATION REDUCTION ACT'S MASSIVE, WTO- INCONSISTENT SUBSIDES

Taha DURMUŞ[1]

In August 2022, the President of the United States (US) Joseph R. Biden signed an ambitious Bill called the Inflation Reduction Act (IRA). The main purpose of the Bill is to speed up the US' transition to a cleaner-energy economy while substantially reducing its greenhouse gas emissions. Such a sizable Bill (i.e.,274-page-long) addresses vide range of climate-related issues and introduces new policy tools by changing quite a few provisions in certain Federal Acts, especially the Internal Revenue Code. According to the estimates, the IRA allocates $121 billion direct government spending budget for such a green transition while opens up hundreds of billions of dollars uncapped tax credit opportunities. These direct government spending and various tax credits combined would reach $1.2 trillion in 2031.

Upon the IRA's release, most of the countries and commentators welcomed the US comeback to climate mitigation fora. Soon after the IRA's major provisions were carefully evaluated however, these countries began showing their harsh reactions. To them, hiding under the "politically clever name" (i.e., Inflation Reduction Act) and under the politically correct mission (i.e., climate change mitigation), the United States aims at responding China over its supremacy in the green industry by establishing its own, mostly domestic, green supply chains, attracting more direct investment to the industry, creating more jobs, breaking China's leadership in critical minerals and becoming the global leader in the clean energy industry by providing World Trade Organization (WTO)-inconsistent, trade-distorting and discriminatory massive subsidies. Indeed, such subsidies are currently subject of a dispute (i.e., DS623) at the Dispute Settlement Body.

This study offers an analysis on whether or to what extent the IRA's major provisions could be deemed inconsistent with international trade law particularly with General Agreement on Tariffs and Trade and the Agreement on Subsidies and Countervailing Duties (the SCM Agreement). Since majority of these government involvements into the economy seem to satisfy the subsidy definition—i.e., financial contribution by government or any public body in a form of direct transfer of funds (e.g. grants, loans, and equity infusion) or any form of income or price support, which confers a benefit, making recipients "better off," in the marketplace while some of them could also be viewed as specific under the SCM Agreement, this study finds that several IRA-introduced subsidy packages are seemed discriminatory and could fall into prohibited and actionable subsidies, thereby WTO-inconsistent. What is worse is that the trade system is currently unable to provide proper legal remedies for such inconsistencies as WTO's Dispute Settlement Body has been dysfunctional because of the US resistance on not appointing judges for the Appellate Body.

Since the current anarchic trade order keeps prevailing until the rule-based system is reset in an undetermined future, this study, then, concludes with a warning for developing countries,

[1] Assistant Professor, Karadeniz Technical University.
ORCID: 0000-0003-2269-6021

including Türkiye, to use this chaotic atmosphere as an opportunity to engage in a wider (even protectionist) trade policies and place themselves in the global green energy industry before all the global supply chains set up.

Keywords: Inflation Reduction Act, International Trade Law, World Trade Organization, Dispute Settlement Body, Appeal into Void.

Cuma/ Friday 09:30-10:30

30. Oturum / 30th Session

ORSAM

Panel: Türkiye'nin Ortadoğu ve Kuzey Afrika Politikaları

Oturum Başkanı / Panel Chair: Oytun Orhan

1. *Türkiye-Irak İlişkileri: Zorluklar ve Fırsatlar*
   Konuşmacı / Presenter: Bilgay Duman

2. *Türkiye-Suriye Diyalog Süreci: Normalleşme Mümkün mü?*
   Konuşmacı / Presenter: Oytun Orhan

3. *Türkiye- Kuzey Afrika İlişkileri ve Mısır'la Normalleşme: Bölgesel İstikrar ve İş birliği*
   Konuşmacı / Presenter: Kaan Devecioğlu

4. *Türkiye-KİK İlişkilerinde Normalleşmenin Konsolidasyonu*
   Konuşmacı / Presenter: Gökhan Ereli

Tartışmacı / Discussant: Mehmet Rakipoğlu & Sertaç Canalp Korkmaz & Yunus Badem

TÜRKİYE-IRAK İLİŞKİLERİ: ZORLUKLAR VE FIRSATLAR

Bilgay DUMAN[1]

Türkiye-Irak ilişkilerinin geçmişi, Türkiye'nin zaman zaman merkezi Irak siyasetine, zaman zaman ise yerel dinamiklere odaklandığını göstermektedir. Türkiye'nin Irak politikasında, Irak'ın toprak bütünlüğü ve siyasi birliği kadar, sınır komşusu olarak Irak'ın istikrarı da önemli bir yer tutmuştur. 2003-2005 yıllarında Türkiye, ABD'nin Irak'taki etkisi nedeniyle sınırlı bir rol oynamış ancak 2005'ten itibaren Sünni grupların siyasete entegre edilmesi sürecinde aktif bir rol üstlenmiştir. 2005-2009 döneminde Türkiye, Irak merkezi hükümetiyle güçlü bir iş birliği geliştirmiş, özellikle PKK'nın Irak'taki varlığına karşı Bağdat yönetimiyle ortak adımlar atmıştır. 2010 sonrası dönemde ise Türkiye, yerel dinamiklere odaklanarak IKBY ile ilişkilerini derinleştirmiştir. DEAŞ'ın 2014'teki yükselişi, Türkiye-Irak ilişkilerini yeniden şekillendirmiştir. 2017'de IKBY tarafından gerçekleştirilen bağımsızlık referandum ise Türkiye ve Irak merkezi hükümetinin yakınlaşmasını sağlamıştır. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın 2024'teki Irak ziyareti, ikili ilişkilerde stratejik bir dönüm noktası olmuş, terörle mücadele ve ekonomik iş birliği gibi alanlarda önemli adımlar atılmıştır. Bu süreç, iki ülke arasında bölgesel istikrarı ve ekonomik kalkınmayı destekleyecek iş birliğinin güçlenmesine katkıda bulunmuştur.

Anahtar Kelimeler: Türkiye-Irak İlişkileri, Irak'ın Toprak Bütünlüğü, PKK ve Terörle Mücadele, IKBY ile İlişkiler, Ekonomik İş Birliği.

[1] Dr., ORSAM.
ORCID: 0009-0009-3635-1113

TÜRKİYE-SURİYE DİYALOG SÜRECİ: NORMALLEŞME MÜMKÜN MÜ?

Oytun ORHAN[1]

Türkiye'nin Suriye politikasında 2015 yılından itibaren kademeli olarak değişim yaşandığı gözlenmektedir. Suriye'de krizin niteliğinin değişmesi ve krizin askeri karakterinin öne çıkması ile birlikte Türkiye açısından Suriye kaynaklı güvenlik risklerini bertaraf etmek öncelik haline gelmeye başlamıştır. Bu kapsamda; Suriye'de PKK'nın uzantısı YPG ve el-Kaide'nin türevi DEAŞ örgütlerinin yükselişi, Suriye'den kitlesel göçlerin artışı ve ABD, Rusya ve İran gibi ülkelerin Suriye'ye askeri müdahaleleri Türkiye'nin Suriye algısını değiştirmiştir. Buna bağlı olarak Türkiye'nin Suriye'de terörle mücadelede ortaklık arayışına girdiği gözlenmiştir. Buna paralel olarak 2020 yılı sonunda itibaren Ortadoğu ülkeleri kendi aralarındaki siyasi sorunları çözmek adına normalleşme süreçleri başlatmıştır. Aynı sürecin devamı olarak Türkiye'nin bazı Körfez ülkeleri ve Mısır ile diplomatik ilişkileri yeniden tesis etmesi söz konusu olmuştur. Bütün bu gelişmeler; Türkiye-Suriye ilişkisinde de 2020 yılından itibaren diplomatik angajmanı beraberinde getirmiştir. İlk aşamada iki ülkenin güvenlik kurumları arasında başlayan görüşmeler sonraki süreçte Savunma Bakanları ve Dışişleri Bakanlarının görüşmesi ile resmi temasa dönüşmüştür. Ancak Türkiye ile Suriye arasındaki diyalog sürecinin Ortadoğu'daki diğer normalleşme süreci örneklerinden farklılıklar taşıdığı görülmektedir. Bunun temel nedenleri; taraflar arasındaki derin güven eksikliği, sorunun çok aktörlü niteliği ve uluslararası boyutlarının olması, tarafların normalleşme sürecinden beklentileri konusunda öncelik farklılıklarının ve çıkar uyuşmazlığı olması şeklinde sıralanabilir. Ancak diğer taraftan bölgesel şartlar Ankara ile Şam arasında yakınlaşmayı dayatmaktadır. Bu bildiride; Türkiye ile Suriye arasında devam eden diyalog sürecinin normalleşme ile sonuçlanma ihtimali tartışılacaktır. Bu kapsamda; sürecin kısa arka planı ele alınıp, süreci tetikleyen faktörlerin neler olduğu ve sürecin nasıl ilerleyebileceği sorularına yanıt aranacaktır.

Anahtar Kelimeler: Türkiye-Suriye İlişkileri, Normalleşme Süreci, Terörle Mücadele, Diplomatik Angajman, Bölgesel Güvenlik.

[1] Dr., ORSAM.
ORCID: 0009-0005-3501-1812

TÜRKİYE-KUZEY AFRİKA İLİŞKİLERİ VE MISIR'LANORMALLEŞME: BÖLGESEL İSTİKRAR VE İŞ BİRLİĞİ

Kaan DEVECİOĞLU[1]

Bu bildiride, Türkiye'nin Kuzey Afrika ile olan ilişkileri ve özellikle Mısır'la normalleşme süreci analiz edilmektedir. Son yıllarda, Türkiye ve Kuzey Afrika ülkeleri arasındaki ilişkiler, bölgesel dinamiklerin yeniden şekillenmesiyle önemli değişiklikler göstermiştir. Türkiye'nin Kuzey Afrika politikası, ekonomik iş birlikleri, diplomatik ilişkiler ve bölgesel etkileşimler bağlamında stratejik öneme sahiptir. Türkiye'nin Mısır'la normalleşme süreci, bölgesel istikrar ve iş birliği açısından büyük önem taşımaktadır. Kuzey Afrika'da tarihsel, kültürel ve ekonomik bağlara sahip olan Türkiye, günümüzde de bölge ülkeleriyle yakın ilişkiler kurmayı sürdürmektedir. 2013'teki askeri darbe sonrası kopan Türkiye-Mısır ilişkileri, 2023 itibariyle yeniden canlanmış, karşılıklı büyükelçi atamaları ve lider ziyaretleri gerçekleştirilmiştir. Ekonomik ve ticari iş birliği, turizm, eğitim ve kültürel alanlarda da geliştirilmektedir. Bu normalleşme süreci, Gazze, Libya, Sudan ve Somali gibi bölgesel krizlerde ortak tutum geliştirilmesi ve insani yardımların koordine edilmesi açısından stratejik önem taşımaktadır. Buradan hareketle, bu bildiride, ilk olarak Türkiye'nin 2011 yılında ortaya çıkan Arap halk hareketlerini takip eden yıllardaki Kuzey Afrika ülkeleriyle diplomatik ilişkilerine ve daha sonra Mısır'la normalleşme sürecinin ekonomik ve sosyo-kültürel yaklaşımlarının yanı sıra bölgesel ve küresel etkileri mercek altına alınmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Türkiye-Kuzey Afrika İlişkileri, Mısır'la Normalleşme, Bölgesel İstikrar, Ekonomik İş Birliği, Diplomatik İlişkiler.

[1] Dr., ORSAM.
ORCID: 0000-0001-5635-4308

TÜRKİYE-KİK İLİŞKİLERİNDE NORMALLEŞMENİM KONSOLİDASYONU

Gökhan ERELİ[1]

Türkiye ile Körfez İşbirliği Konseyi (KİK) arasında normalleşen ilişkilerin konsolidasyonu, özellikle Arap halk hareketleri sonrası gergin ilişkiler döneminin ardından, bölgesel jeopolitik manzarada önemli bir değişimi temsil etmektedir. Bu sunum, Türkiye ile BAE, Suudi Arabistan ve Bahreyn gibi önde gelen KİK üyesi ülkeler arasındaki yakınlaşmaya yön veren temel faktörleri incelemektedir. ABD dış politikası önceliklerinin Biden yönetimi ile birlikte yeniden belirlenmesi, COVID-19 salgınının küresel etkisi ve ABD'nin bölgeden çekilmesini çevreleyen söylem, toplu olarak daha yakın iş birliği için elverişli bir ortam teşvik etti. Bu dinamikler, Türkiye ile KİK ülkelerinin birbirleriyle olan ilişkilerini yeniden değerlendirmeye ve güçlendirmeye sevk etti. Sunumda başlangıçtaki normalleşme çabalarını kademeli olarak sağlam bir konsolidasyona dönüştüren angajmanlar, ekonomik işbirlikleri ve stratejik diyaloglar vurgulanacaktır. Aynı zamanda sunumda, Türkiye ile KİK ülkelerinin yeni bir ortaklık dönemine adım attıkları mekanizmaları göstermek amacıyla son dönemdeki üst düzey ziyaretler, ticaret anlaşmaları ve ortak girişimler incelenecektir. Ayrıca, gelişen bu konsolidasyon ilişkisinin bölgesel istikrar ve güvenlik üzerindeki etkileri de ele alınacaktır. Artan ekonomik karşılıklı bağımlılıktan, ortak güvenlik çıkarlarından ve uyumlu siyasi hedeflerden elde edilen karşılıklı faydaların yanı sıra, farklı ulusal çıkarlardan ve dış baskılardan kaynaklanabilecek zorluklar ve potansiyel sürtüşme noktaları ele alınacaktır. Sonuç olarak bu sunum, Türkiye-KİK ilişkilerinin konsolidasyonuna kapsamlı bir genel bakış sağlamayı ve bu önemli gelişmeyi destekleyen stratejik adaptasyonlar ve diplomatik çabalara ilişkin öngörü sunmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Türkiye-KİK İlişkileri, Normalleşme Süreci, Bölgesel Jeopolitik, Ekonomik İş Birliği, Güvenlik Ortaklıkları.

[1]Doktora Öğrencisi, Orta Doğu Teknik Üniversitesi.
ORSAM.
ORCID: 0000-0003-4670-7688

Cuma/ Friday 09:30-10:30

31. Oturum / 31st Session

Panel: Reframing IR: From Cultural Essentialism to Ethical Debates

Oturum Başkanı / Panel Chair: İsmail Köse

1. *Debates on Ethics and Civilization: An Alternative Perspective*
   Konuşmacı / Presenter: Fadi Zatari

2. *Nationalism and Migration: The Pitfalls of Cultural Essentialism*
   Konuşmacı / Presenter: Emrah Yagmurlu

3. *Conceptualizing Social Trust in Arab Countries: The Impact of Personal Values*
   Konuşmacı / Presenter: Deena Saleh

4. *Breaking the Orientalist Hegemony: Why an Ankara (Turkey) School is Necessary in the Discipline of IR*
   Konuşmacı / Presenter: Ufuk Necat Tasci

Tartışmacı / Discussant: Hamdullah Baycar & Erol Kalkan

DEBATES ON ETHICS AND CIVILIZATION: AN ALTERNATIVE PERSPECTIVE

Fadi ZATARI[1]

This study analyzes the association between ethics and civilization by reconsidering leading Western and Non-Western civilization theories. The central argument of this article is, not only ethics is the essential pillar of every human civilization, but a precondition for its existence and persistence as well. Without a system of ethics, a civilization cannot be constructed and survive in the future. This paper reveals how major civilizational theorists such as Mālik Bennabī, Norbert Elias and others overlook or ignore the foundational role of ethics. This study aspires to fill a gap in the theory of civilizations regarding ethics, its significance, and consequences through the contributions of the Moroccan philosopher Ṭāhā ʻAbd al-Raḥmān (b. 1944), who proposes a structured and profound critiques of contemporary civilizational discourse, as well as solutions based predominantly on ethics. It concludes that a profound comprehension of ethics' role in civilization leads to proper direction for understanding civilization. This study intends to criticize major civilization theories and how they disregarded or gave little attention to ethics and elaborate on an alternative by a contemporary philosopher, who established an ethical foundation for his analysis of civilization (and modernity). The Moroccan philosopher Ṭāhā ʻAbd al-Raḥmān (b. 1944) offers very structured and profound criticism of modern civilization through a framework of ethics. He considers modern civilization as an unjust and ethically unsound civilization. This study argues that ʻAbd al-Raḥmān's criticism and ethical solutions to the crisis of contemporary civilization are precious and significant. By highlighting ʻAbd al-Raḥmān's contribution to this field, this paper attempts to fill a gap in the theory of civilizations, a lack of ethics, its significance, and its consequences. Lastly, this paper uses a descriptive and comparative analysis of reading and presenting major civilizations theory as a methodology.

Keywords: Ethics, Civilization, Ṭāhā ʻAbd al-Raḥmān, and Theory of civilization.

[1] Assistant Professor Dr., Istanbul Sabahattin Zaim University, Department of Political Science and International Relations.
ORCID: 0000-0002-6413-7407

NATIONALISM AND MIGRATION: THE PITFALLS OF CULTURAL ESSENTIALISM

Emrah YAGMURLU[1]

Today's globalized world is characterized by the free movement of goods, services, capital and people. The European Union has tried to ensure these free movements at least on a regional basis, notably through the single market initiative. However, both globally and in Europe, the free movement of people has lagged behind that of goods, services and capital. The mass migration of refugees to the European Union, especially in the aftermath of the Syrian civil war, has been a litmus test for the European Union's values on human rights, causing problems within the Union and leading to the rise of far-right and nationalist ideologies and their increased representation in European parliaments. Today, the narrative that migrants and refugees pose a threat to national culture has spread from the political arena to everyday life. In particular, the European far right has increasingly legitimized discrimination on the basis of (national) cultural differences, leading to a securitization and externalization of migration rather than a human rights-based approach to the presence of migrants and refugees. This paper will examine the challenges, particularly those of a moral nature, that increased migratory movements, especially the presence of refugees, pose to nationalist ideologies. Based on Benedict Anderson's concept of nationalism, which forms the basis of many nationalist theories, it will critically analyze the basic assumptions of nationalist ideologies and the relationship between them and essentialist cultural approaches, and it will address the moral aspect of the solutions to the problem of "the other" (migrants and refugees) that arise from this relationship. In light of all this, it will discuss whether or not the discourse of cultural difference used by the European far right to exclude migrants is a form of cultural racism by taking racism as a practice rather than a theory. This paper argues that ideologies of nationalism, trapped in an essentialist understanding of culture, produce an ethos based on conflict and competition between people and states. Therefore, we argue that this understanding needs to be critically analyzed and that different alternatives need to be put forward.

Keywords: Nationalism, Cultural Essentialism, Migrants, Refugees, European far right.

[1]Dr, Research Assistant, Çanakkale Onsekiz Mart University.
ORCID: 0000-0001-7767-3201

CONCEPTUALIZING SOCIAL TRUST IN ARAB COUNTRIES: THE IMPACT OF PERSONAL VALUES

Deena SALEH[1]

Purpose: The aim of this study is to examine individual-level determinants of social trust represented by religiosity as well as personal values; both political and well-being values as determinants in 7 Arab countries.

Methodology: The individual-level data from the World Values Survey (WVS) Round 7 (2017-2022) on 7 Arab countries are used and analyzed with a probit regression analysis.

Findings: Utilizing probit regression analysis, we find that highly educated citizens tend to be less socially trusting. We find a positive effect on social trust of political values such as interest in politics and respect for human rights. Also, those who consider obeying rulers as a characteristic of democracy show higher social trust. Social trust is negatively related to well-being values such as life satisfaction and degree of freedom and control, while it increases with happiness. Social trust is positively influenced by self-defined religiosity and more frequent attendance of religious services, whereas it has an inverse relationship with the frequency of prayers.

Originality: Our study contributes to the research on values, religiosity, and social trust in the Arab region by accounting for determinants that affect social trust in Arab countries. We aim to complement the existing limited literature on social trust drivers in Arab countries, considering religiosity and personal values reflecting political and well-being values.

Keywords: Social Trust, Values, Economic Development, Middle East.

[1] Dr., Piri Reis University.
ORCID: 0000-0003-4628-4064

BREAKING THE ORIENTALIST HEGEMONY: WHY AN ANKARA (TÜRKİYE) SCHOOL IS NECESSARY IN THE DISCIPLINE OF INTERNATIONAL RELATIONS

Ufuk Necat TAŞÇI[1]

As is well known, the USA and the United Kingdom initiated the theoretical discussions that led to the search for order in the aftermath of World War I. This process has turned into a Western-centred form that accepts political developments favourable to the US and the UK as positive and those unfavourable to the US and the UK as negative, and has become the prevailing wisdom in the discipline of international elations. Until the fourth great debate, the opposition to this Western-hegemonic development remained relatively low. Apart from Alfred Grosser's critique of the progressively evident American influence following the Second World War, no critical academic avenue emerged. In the 1980s, studies on the US's use of IR theories for political dependency emerged, but their impact remained limited. In this context, the 1990s marked a turning point where the prominence of post-positivist alternative theories and various contributions created different expectations. Nevertheless, these alternatives, which failed to reach sufficient maturity and become widespread, succumbed to the prejudice of the mainstream in the discipline of international relations against non-Western alternative views. The fact that the discipline ignores many of today's dynamics and realities and surrenders to a nihilism that works in favour of the West against processes such as colonialism and decolonisation reveals the necessity of different debates. Given the potential for the emerging multipolarity to spark a discourse that surpasses the previous centre-periphery-based debates, Turkey should not lag behind academically in the power struggle within the discipline. For various reasons, Turkey's position in a world on the brink of multipolarity is undoubtedly destined to differ from that in a unipolar or bipolar world. Turkey's academic claims and theory-building efforts have been hampered by problems like not being able to speak English. Getting these objections out there will help both Turkey and Muslim geography make their cases against the Western-centred International Discipline stronger. This paper will discuss why an Ankara school that can address this issue is needed, its discipline-related contributions, and how the field's events and political developments should be used to demonstrate the need for such a school. In this direction, the historical development of the discipline and the emergence of theories, the dominant claims and basic misconceptions of the literature will be discussed, and the discipline and global contributions of the school hoped to emerge as the ‘Ankara School’ will be revealed. The contribution of the West-centred discipline to the status quo of the global system that it contributed to the construction of will be criticised, and the solutions to be produced by the ‘Ankara School’ in the dilemmas of the system and the possible role it will play in the new system will be discussed in the light of field realities in an intellectual context.

Keywords: International Relations, Great Debates, Realism, Liberalism, Ankara School.

[1] Assistant Professor, Çanakkale Onsekiz Mart University.
ORCID: 0000-0001-9580-608X

Cuma/ Friday 09:30-10:30

32. Oturum / 32nd Session

Panel: Güney Asya'nın Geleceği

Oturum Başkanı / Panel Chair: Kerim Sert

1. *2024 Hindistan Genel Seçimlerinde Yapay Zeka Kullanım Örneği*
   Konuşmacı / Presenter: Yücel Bulut

2. *Doğu Akdeniz: Çin ve Hindistan Arasında Yeni Bir Rekabet Alanı mı?*
   Konuşmacı / Presenter: Tolga Bilener

3. *Yeni Dünya Düzeni ve Türkiye-BRICS İlişkileri*
   Konuşmacı / Presenter: Coşkun Topal & Nafiz Maden

Tartışmacı / Discussant: Emre Yürük

2024 HİNDİSTAN GENEL SEÇİMLERİNDE YAPAY ZEKA KULLANIM ÖRNEĞİ

Yücel BULUT[1]

Gün geçtikçe gelişen yapay zeka teknolojisi seçim güvenliği konusuna yaklaşımı ciddi anlamda değiştirmektedir. Seçimlerin özellikle propaganda aşamasında kitleleri harekete geçirebilecek ve seçmenin oy verme davranışını etkileyebilecek yapay zeka desteği ile üretilen sahte videolar (Deepfake), siyasi figürlerin kopyalanan sesleri, bir grubu etkileyebilecek tahrik edici video ve konuşmalar seçimlerin doğal seyrini etkilemekte kullanılma potansiyelini yakalamıştır. Bu çalışma ile ilerleyen dönemlerde seçim güvenliğini tehdit eden hususların derinlemesine ele alınması hedeflenmektedir.

19 Nisan'da başlayıp 1 Haziran'da tamamlanan Hindistan genel seçimleri son kertede Yapay Zekanın neler yapabildiğini gösterdi. Seçim süreci ve öncesindeki propaganda dönemi boyunca seçmeni etkilemek için yapay zeka ile hazırlanıp yayınlanan videolar arasında hayatını kaybetmiş politikacıların konuşturulmasından, Tamil Nadu Eyaleti için geçmişte önemli bir yeri olan ve 2009'da Srilanka'daki iç savaşta öldürüldüğü düşünülen Duwaraka isimli ayrılıkçı kadın savaşçının görüntülerine kadar geniş bir yelpazede sahte videolar yayılıp halkın ve oy verenlerin fikirleri etkilenmeye çalışılmıştır. Hindistan seçimleri süresince 50 milyon'un üzerinde klonlanmış ses kaydı ile aramalar yapılıp insanların oyları belli bir yöne kanalize edilmeye çalışılmıştır. Bütün bu süreç boyunca yerel siyasetçilerden ulusal siyasette tanınmış isimlere kadar pek çok kişi yapay zekayı propagandalarında kullanmaya çalıştı ve profesyonellerden ücreti karşılığında destek aldırlar. Bu durum seçim süresinde yaklaşık 60 milyon dolarlık bir yapay zeka ekonomisi oluşturdu.

Sonuçlar bugün hala gerçeği ile ayırt edilebilen videoların ilerde vatandaşlar tarafından ayırt edilemeyecek hale gelecek kadar gerçekçi hale geleceğini çok net ortaya koyuyor. Bu anlamda ülkelerin iç karışıklıklara meydan verecek ve infial yaratıcı videolara yönelik bir karşı tedbir almasını gerekli kılıp sonraki seçimler ve ülke güvenliği için ciddiye alınması gerektiğini Hindistan'da sahadaki örneği ile bir kez daha göstermiştir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Deepfake, Hindistan Seçimleri, Seçimler, Seçim Güvenliği, Sahte Videolar.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0003-1225-5249

DOĞU AKDENİZ: ÇİN VE HİNDİSTAN ARASINDA YENİ BİR REKABET ALANI MI ?

Tolga BİLENER[1]

Xi Jinping'in yönetimindeki Çin Halk Cumhuriyeti'nin dünyanın pek çok bölgesindeki varlığını ve etkisini artırmakta, bu durum kendini Doğu Akdeniz'de de hissettirmektedir. Bu bağlamda Bir Kuşak Bir Yol Projesi üzerinden bölge ülkeleriyle artan ticaret hacmi, çeşitlenen yatırımlar, hatta askeri alandaki girişimler dikkatleri çekmektedir. Bölgelere has strateji geliştirmektense, her bölgeyi kendi küresel stratejisine hizmet edecek şekilde kullanma esasından hareket eden Pekin yönetimi, Doğu Akdeniz'deki faaliyetlerini de Çin'in hedeflerine uygun bir şekilde ele almakta, bu durum bir yandan Çin'in bölgedeki etkisini artırırken, diğer yandan diğer küresel aktörlerle olan rekabetini güçlendirmektedir. Bu rekabetin bir boyutu da Hindistan'ın küresel siyasetini ilgilendirmektedir. Son yıllarda Hindistan'ın da Doğu Akdeniz'e dönük ilgisinin artmıştır. Bu kapsamda 2023 yılında ortaya atılan IMEC ticaret yolları projesi, ayrıca bu ülkenin bölgede İsrail ve Yunanistan'la geliştirdiği ilişkiler dikkat çekmektedir. Bu ilgi Yeni Delhi'nin Hint Okyanusu, Orta Doğu ve Avrupa arasındaki ticaret yollarını yeniden yapılandırma isteğinin bir parçası olarak tezahür etmekte ve bu ülke için önemli jeopolitik sonuçları olan stratejik bir paradigma değişimi anlamına gelmektedir. Böylelikle Çin ve Hindistan'ın Doğu Akdeniz'deki artan etkisi ve şekillenmekte olan rekabeti bölgede bulunan ya da faaliyet gösteren tüm oyuncuların stratejik hesaplamalarında dikkate almaları gereken bir unsura dönüşmekte ve Doğu Akdeniz'i bundan böyle Hint-Pasifik bölgesinin jeopolitiğiyle birlikte değerlendirme zorunluluğunu beraberinde getirmektedir. Bu çalışmada söz konusu değerlendirmenin ana unsurları tartışmaya açılacaktır.

Anahtar Kelimeler: Uluslararası politika, Küresel Strateji, Jeopolitik, Doğu Akdeniz, Çin, Hindistan.

[1] Doç. Dr., Galatasaray Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-8966-1419

YENİ DÜNYA DÜZENİ VE TÜRKİYE-BRICS İLİŞKİLERİ

Coşkun TOPAL[1] & Nafiz MADEN[2]

Uluslararası ilişkilerde, SSCB'nin dağılması ile iki kutuplu bir güç dengesine dayalı Soğuk Savaş Dönemi sona ermiştir. Ancak uluslararası sistemde ortaya çıkan bunalım ve zaman zaman ortaya çıkan bölgesel güç boşalımları yeni bir düzenin kapısını açmakla birlikte sistemsel bütünlüğe ulaşılamamıştır.11 Eylül 2001 saldırıları sonrası süreçte ABD, Bush doktrini çerçevesinde Afganistan müdahalesi ve 2. Körfez Savaşı ile Ortadoğu'daki askeri varlığını güçlendirmiş, Arap Baharı ve Ortadoğu ülkelerindeki istikrarsızlığın tetiklediği nüfus hareketleri Avrupa'da ontolojik güvenlik bağlamında aşırı milliyetçiliğe yol açmıştır. Diğer yandan, Ukrayna turuncu devrimiyle başlayan istikrarsızlık Kırım'ın 2014 yılında Rusya tarafından ilhakı ve ardından 24 Şubat 2022'de başlayan Rusya-Ukrayna Savaşı ile yeni bir boyut kazanmıştır. Uluslararası hukukun bir yana bırakılarak, İkinci Dünya Savaşı sonrası kurulan düzenin kurum ve kuralların aşındırıldığı, âdeta çok daha adaletsiz ve şiddet dolu yeni bir dünyanın kurallarının yazıldığı bir sürece tanıklık etmekteyiz.

Yeni uluslararası düzende devletler arası ilişkileri tanımlamak üzere kullandığımız geleneksel birçok kavram da anlam ya da içerik değişikliğine uğramıştır. Nitekim geleneksel ittifak ilişkileri yerine müttefik devletler, birçok konuda stratejik ayrışmalar yaşamakta, buna karşılık ittifakları dışındaki karşıt devletlerle farklı konularda işbirlikleri üretmeye çalışmaktadırlar. Yeni uluslararası düzenin önemli boyutlarından birisi "ticaret savaşları" olarak ortaya çıkmaktadır. Çin, Avrupa Birliği ve Rusya başta olmak üzere birçok küresel aktör, yatırım ve kredi yoluyla dünyanın birçok bölgesinde ticari nüfuz yarışında bulunmakta, diğer yandan ABD'nin siyasal ve askeri gücünü ittifaklarla dengeleyerek kazanımlarını korumaya çalışmaktadırlar. Bu bağlamda yeni uluslararası düzenin ittifak grupları içinde BRICS ittifakı öne çıkmaktadır.

Rusya'nın Yekaterinburg kentinde 16 Haziran 2009 tarihinde ilk zirvesini gerçekleştiren BRICS, Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin tarafından temelleri atılan bir ittifaktır. Nisan 2011'de Güney Afrika'nın, 1 Ocak 2024 yılı itibarıyla Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan, İran, Etiyopya ve Mısır'dan oluşan ülkelerin de ittifaka üye olmasıyla genişlemiştir. BRICS ülkeleri yeni uluslararası düzende dünya ekonomisinin yaklaşık yüzde 28'ini oluşturan 10 üyeli bir ekonomik ittifak grubudur.

Dünya ham petrolünün yüzde 44'ünü üreten BRICS, yeni uluslararası düzende gelişmekte olan devletlerin "daha büyük bir temsil ağırlığına " sahip olması çağrısı yapmaktadır. Rusya ve Çin gibi eski uluslararası düzenin yerleşik aktörlerinin özgül ağırlıklarının baskın olduğu yapının nitelik ve yönelimi konusundaki tartışmalar da devam etmektedir. Bununla birlikte Çin, BRICS üzerinden özellikle Afrika kıtası özelinde gücünü ve nüfuzunu büyütmeye

[1] Prof. Dr., Karadeniz Teknik Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-3627-6805
[2] Yüksek Lisans Öğrencisi, Karadeniz Teknik Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-5201-850X

çalışırken Rusya ise Batı'ya, Ukrayna ile olan savaşta dünyanın geri kalanında müttefikleri ve dostları olduğunu göstermeye çalışmaktadır.

Bu çalışmada, yeni uluslararası düzende Türkiye'nin bölgesel aktör konumunu güçlendirmek için izlediği dış politika stratejisi ortaya konmaya çalışılacaktır. İkinci Dünya Savaşı sonrası oluşan iki kutuplu güç dengesi üzerine kurulu uluslararası sistem, Sovyetler Birliği'nin dağılması sonrası çeyrek asrı geçen süreye rağmen halâ uluslararası sistemde ortaya çıkan güç boşluğunu ortadan kaldıramadı. Yeni uluslararası düzen, Doğu Avrupa, Balkanlar, Orta Doğu, Güney ve Uzak Asya, Kafkasya, Afrika, Güney Amerika gibi yeryüzünün hemen her yanına yayılan çatışma alanları ve buna koşut olarak ortaya çıkan karşıt ittifak girişimlerine sahne olmaktadır. Bu süreçte Türkiye, uluslararası sistemin değişen doğasına uygun olarak geleneksel ittifak ilişkilerinin yanında siyasal, askeri ve ekonomik boyutları olan çok yönlü dış politika stratejisinin bir gereği olarak BRICS ülkeleri ile de ilişkilerini geliştirmeye çalışmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Yeni Uluslararası Düzen, Türkiye, Dış Politika, BRICS.

Cuma/ Friday 09:30-10:30

33. Oturum / 33rd Session

Panel: Türk Siyasal Hayatı

Oturum Başkanı / Panel Chair: Atila Doğan

1. *Resmi Söylemin Gölgesinde: 1980 Darbesi Sonrası Atatürk'ün 100. Yılında Algı ve Anlam (1980-1983)*
   Konuşmacı / Presenter: Kaan Taşçı
2. *Türk Aydınlanmasında İttihat ve Terakki Cemiyeti ile Cumhuriyet Halk Partisi Arasındaki Bağ*
   Konuşmacı / Presenter: Yusuf Batuhan Altun
3. *Osmanlı'da Kadın Hakları ve Söylemleri*
   Konuşmacı / Presenter: Hilal Elif İnce
4. *Türkiye'de Muhafazakârlığın Dönüşümü: Kültürel Muhafazakârlıktan Siyasal Muhafazakârlığa*
   Konuşmacı / Presenter: Halil Peçe & İlhan Bilici

Tartışmacı / Discussant: Coşkun Topal

RESMİ SÖYLEMİN GÖLGESİNDE: 1980 DARBESİ SONRASI ATATÜRK'ÜN 100. YILINDA ALGI VE ANLAM (1980-1983)

Kaan TAŞÇI[1]

Çalışmamızın konusu, 12 Eylül 1980 darbesi sonrasında Türkiye'de Atatürk'ün doğumunun 100. yılı (1981) vesilesiyle Atatürk algısının yeniden nasıl inşa edildiği, ne şekilde temellendirildiği ve bu süreçte iktidarın resmi söyleminin nasıl kullanıldığıdır.

Çalışmamızın amacı, 1980-1983 yılları arasını kapsayan dönemde askeri darbe yönetiminin kontrolünde Atatürk'ün resmî ideoloji içinde yeniden nasıl konumlandırıldığı, ayrıca resmî ideolojinin Atatürk'ün doğumunun 100. yılını bu bağlamda nasıl algıladığını ortaya koymaktır. Kısaca, dönemin politik ikliminde Atatürk'ün mirasının bahsi geçen bağlamlarda incelenmeye çalışılmasıdır.

Çalışma, nitel araştırma yöntemine dayanmaktadır. Temel olarak dönemin gazete, dergi, makale ve resmî belgeleri yanında siyasi liderlerin demeçlerine, eğitim materyallerine ve kültürel, akademik etkinliklerdeki söylemlere dayanmaktadır. Araştırmamızda söylem analizi yöntemi kullanılacak olup elde edilen veriler incelenerek analiz edilecektir. Veriler karşılaştırmalı bir şekilde incelenecek olup, döneminde 1980-1983 yılları arasında sınırlandırılmasıyla çalışmanın kapsamı belirli sınırlar içerisinde kalmış olacaktır.

Çalışmamızın ön araştırmaları neticesinde söyleyebiliriz ki 12 Eylül 1980 Darbesi sonrası siyasi konjonktürde Atatürk, darbeyi gerçekleştiren askeri yönetim tarafından ülkenin milli birliğinin sembolü ve aynı zamanda da resmî ideolojisinin taşıyıcısı olarak yeniden yorumlanmıştır. Ülkenin kurucu liderinin doğumunun 100. yılının da darbe sonrasına tekabül etmesi, bu vesileyle gerçekleştirilen kutlamalara ve anmalara ayrı bir önem atfetmiştir. Kutlamalar ve anmalar darbe rejiminin meşruiyetini güçlendirmek, toplumun da konsolidasyonunu sağlamak amacıyla kullanılan bir araç olarak değerlendirilmiştir. Eğitim materyallerinde, kamuya karşı söylemde, akademik ve kültürel etkinliklerde Atatürk'üm ulusal kahraman olarak yüceltilmesi, darbe sonrası yeni rejimin ideolojik temellerini pekiştirmek amacıyla hükümet tarafından stratejik bir hamle olarak tasarlanmıştır.

Çalışma 12 Eylül 1980 Darbesi sonrası dönemde, 1980 ve 1983 yılları arasında Atatürk'ün resmi söylemdeki yeniden inşasının Türkiye'nin siyasi kültüründe kalıcı izler bıraktığını ve devam eden yıllarda da bu durumun yeni tartışmalara yol açtığını göstermektedir. Çalışma ayrıca Türkiye'nin dönem içerisindeki mevcut durumunu devletin kuruluş ideolojisi üzerinden yeniden tartışmaya açmaktadır. Böylelikle modern Türkiye'nin siyasal ve toplumsal dinamiklerinin günümüze değin uzanan süreçte nasıl şekillendiğini farklı bir açıdan inceleyerek, günümüz tartışmalarına ışık tutmayı amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: Darbe, Atatürk, Resmi Söylem, 1981.

[1] Öğr. Gör., Artvin Çoruh Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-0176-960X

TÜRK AYDINLANMASINDA İTTİHAT VE TERAKKİ CEMİYETİ İLE CUMHURİYET HALK PARTİSİ ARASINDAKİ BAĞ

Yusuf Batuhan ALTUN[1]

Dünyada modernite ve reform çalışmaları aydınlanma çağında karşımıza çıkar. Türk Aydınlanması Avrupa'ya oranla daha geç bir dönemde gerçekleşmiş olup bu durum Avrupa'dan esinlenmeyi de beraberinde getirmiştir. Türk Aydınlanması birkaç dönemde incelenebilir. Bunlar: Meşrutiyetin ilanı, Kanun-i Esasi'nin kabulü, 1908 Devrimi, İttihat ve Terakki dönemi ve Cumhuriyet dönemi olarak karşımıza çıkar.

I. ve II. Meşrutiyet arası dönem İstibdat dönemi olarak tarihe geçmiş, bu dönem aydınlanma çalışmaları ve çabaları daha ziyade Osmanlı'nın Balkanlar'daki kentlerinde ve Paris merkezli olarak ilerlemiştir.

Kanun-i Esasi'nin askıya alınması demokratikleşme çabalarını baltalasa da aydınlanma çabalarını körüklemiştir. Basın üzerindeki baskı ve sansüre rağmen gizli örgütlenmeler ve gizli yayınlar ile bu dönemde Osmanlı Aydınları demokratikleşme çabalarını sürdürmüş, 1908 Devrimi ile başarıya ulaşmışlardır. Bab-ı Ali Baskını Türk Demokrasi Tarihindeki ilk siyasi darbe olarak bu dönemde karşımıza çıkmaktadır.

İstibdat devrinde Osmanlı demokratikleşme çabalarının merkezinde yer alan İttihat ve Terakki Cemiyeti daha sonra Fırka halini alarak Osmanlı Siyasetini de ele geçirmiştir. Edirne Fatihi Harbiye Nazırı Enver Paşa, 20 yy Osmanlısının en güçlü siyasi figürü Talat Paşa, Bahriye Nazırı Cemal Paşa ve beraberindekilerin 1.Dünya Savaşı sonrası ülkeyi terk etmeleri ile yepyeni bir siyasi iklime girilmiştir. İttihatçı kadrolar daha sonra eski bir İttihatçı olan Mustafa Kemal Paşa'nın önderliğinde ulusal kurtuluş mücadelesine öncülük etmişlerdir. Bu kadroların kimi Cumhuriyetin kurucu kadrosunu oluşturan Cumhuriyet Halk Fırkasında görev almış, kimileri ise muhalefet kanadını oluşturmuş ve çok partili denemelerde öncülük etmişlerdir. Hatta bazıları ise Cumhuriyet'in kurucusu Mustafa Kemal ATATÜRK'e suikast tertibinden yargılanmış ve bu suçtan idama mahkum edilmişlerdir.

Cumhuriyet'in kurucu fikri olarak kabul edilen Kemalizmin arka planda İttihatçı bir bakış açısına sahip olduğu noktalar bulunmaktadır. Bu çalışmada Osmanlı dönemi Türk Aydınlanmasının merkezinde yer alan İttihatçı düşüncenin, Cumhuriyet dönemi Türk Aydınlanmasında merkezi konumda bulunan Kemalizm içerisindeki yeri incelenerek, bu iki kardeş siyasi akımın benzerlik ve farklılıklar yönünden değerlendirmesi yapılacaktır. Bab-ı Ali'den Albaylar darbesine kadar geçen sürede devrimci ve ihtilalci yaklaşımlar ele alınacak ve bu süreçteki gelişimler bu bağlamda açıklanacaktır.

İttihat ve Terakki Cemiyeti ile Cumhuriyet Halk Partisi birbirine sıkı sıkıya bağlı iki büyük siyasi gelenek olarak Türk aydınlanmasının ana merkezi konumunda olduğu açıklanacaktır.

Anahtar Kelimeler: İttihatçılık, Kemalizm, Aydınlanma, Cumhuriyet, Devrim, Meşrutiyet.

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, İzmir Demokrasi Üniversitesi, SBE, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi.
ORCID: 0009-0001-4563-5267

OSMANLI'DA KADIN HAKLARI VE SÖYLEMLERİ

Hilal Elif İNCE[1]

Osmanlı kadını, modernlik-öncesi ya da modernliğe geçiş evrelerinde pek çok toplumda olduğu gibi ikincil bir varlıktı. Bunda Hıristiyanlık ve İslam da dâhil olmak üzere dinlerin eski yorumlarının etkisi vardı. Yasalar ve toplumsal kurallar da kaçınılmaz olarak bu olgu üzerine inşa edilmişti. Osmanlı'da bir hukuk sistemi olarak tanımlanan İslami söylem, Kuran, sünnet ve hadisler kaynak alınarak erkekler tarafından üretildi. Hukuk sistemi ve toplumsal kurallar çoğunlukla İslami söyleme dayandığı için kadın, mekân olarak harim'e yerleştirilmişti. Sahip olduğu hukuki haklar, hamiliğini yapan bir erkeğin varlığına dayandığı için dış dünya ile arasına belirgin sınırlar çizilmişti. Kadının mutlak bir denetim altında olduğu ve görünürlüğünün yok denecek kadar az olduğu anlaşılmaktadır. Osmanlı kadınının özgürlük ve eşitlik (müsavat-ı tamme) arayışı, Batı'daki örneklere nazaran gecikmeli de olsa 19. yüzyılın ikinci yarısında Avrupa'da olduğu gibi orta üst sınıf eğitimli kadınlar aracılığı ile başlamıştır. Kadın hareketlerindeki uyanış, Batı'da 18. yüzyılda Mary Wollstonecraft gibi orta ve üst sınıftan entelektüel kadın yazarlar da kendini gösterdi. Fransız İhtilali ve Sanayi Devrimi ile birlikte siyasi, ekonomik ve toplumsal hayatta önemli değişimler oldu. Tarih, devletlerin yüzlerce yıl içinde inşa edilmiş, sağlam olduğu düşünülen, toplumsal dinamiklerinin sarsıldığına ve yavaş yavaş yıkıldığına şahitlik etmiştir. Yakın Çağ, toplumsal dönüşümleri beraberinde getirmiştir. Kadın hakları görece daha yavaş ilerlese de, bu dönüşümler içinde yerini aldı. Devrimler Çağıyla birlikte toplumsal ve bireysel haklar için mücadeleler baş göstermişti. Kamusal alanda görünürlüğü olmayan kadınlar da buradan kendilerine bir özgürlük alanı buldular. Osmanlı Devleti de küresel ölçekte etki yaratan bu olaylardan nasibini almıştı. Batı karşısında zayıf durumda olan Osmanlı Devleti, küresel çapta yaşanan toplumsal, ekonomik ve siyasi gelişmeler karşısında, Avrupa modernleşme sürecine uyum sağlamak zorunda kalmıştır. Toplumsal değişme ve yenileşme, Osmanlı toplumuna Tanzimat ve Meşrutiyet dönemleri ile birlikte gelmişti. Kadınının toplumsal konumunu yeniden inşa etmesi de bu değişmeye dâhildir. Elinizdeki bildiride, Osmanlı'da kadın haklarının gelişimi ve kadının görünürlüğü, ikincil kaynaklar ve feminist metodoloji ışığında, Tanzimat ve Meşrutiyet dönemleri temel alınarak incelenmiştir.

Anahtar Kelimeler: Kadın Hakları, Osmanlı'da Kadın, Kadın Görünürlüğü, Tanzimat, II. Meşrutiyet.

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, Mardin Artuklu Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü.
ORCID: 0009-0000-7537-5593

TÜRKİYE'DE MUHAFAZAKÂRLIĞIN DÖNÜŞÜMÜ: KÜLTÜREL MUHAFAZÂKARLIKTAN SİYASAL MUHAFAZAKÂRLIĞA

Halil PEÇE[1] & İlhan BİLİCİ[2]

Siyasal bir ideoloji olarak muhafazakârlık, Fransız İhtilali ile ortaya çıkmış olan fikir dünyasında şekillenmeye başlamış olup genel olarak bir sistemin büyük ve kökten değişimine karşı tedbirli olunması gerektiğini savunan siyasal bir pozisyondur. Aile ve gelenek gibi temaların muhafazakâr siyasal söylemde önemli bir ağırlığının olması nedeniyle muhafazakârlık ve dindarlık arasında yakın bir ilişki olduğu söylenebilir. Ancak bu yakın ilişkinin sürekli bir şekilde muhafazakâr yorumlar tarafından aynı ehemmiyetle ele alındığını ya da muhafaza edilme arzusu içerisinde olduğunu ileri sürmek zordur. Onlarca yıllık birikimin devrim yoluyla yıkılmasının önüne set olmayı hedefleyen muhafazakârlığın bahse konu yorumları içerisinde siyasal muhafazakârlık ile kültürel muhafazakârlık yer almaktadır. Siyasal muhafazakârlık mevcut sistem ve rejimi büyük değişimlerden koruma ideolojisine dayanırken kültürel muhafazakârlık, muhafazakâr ideolojinin referans aldığı temalarla ilişkilidir. Siyasal muhafazakârlık ayrıca siyasal ve iktisadi yapının korunmasına yoğunlaşırken kültürel muhafazakârlık da sosyo-kültürel değerlerin güvence altına alınması gerektiğine odaklanır. Dahası birincisi kamu düzeni ve gelenek gibi hususların korunması bağlamında daha müdahaleci bir perfpektif geliştirmesine karşın ikincisi temel hak ve özgürlükler noktasında siyasal iktidarın sınırlandırılması gerektiğine atıfta bulunur. Zaman zaman iç içe geçebilecek ve birbirini tamamlayabilecek nitelikteki bu kavramlar özünde derin farklılıkları ihtiva etmektedir. Bahse konu iki kavram arasındaki ayrımı ve farklılıkları son dönem Türk siyasal hayatı özelinde gözlemlemek mümkündür.

Türk siyasal hayatında 12 Eylül sonrası dönemde özellikle yükseköğretim kurumlarında başörtüsü yasağı nedeniyle muhafazakâr siyaset genelde dindarlık göstergeleriyle birlikte anılmaya başlamıştır. Rejimi koruma ve devam ettirme adına hayata geçirilip savunulan bu yasaklar siyasal muhafazakârlık ve kültürel muhafazakârlığı karşı karşıya getirmiştir. Bu nedenle muhafazakârlık altında ele alınabilen yaklaşımların belli yasaklar ve siyasal kültürden kaynaklı farklılıklar nedeniyle zaman zaman karşı karşıya geldiği görülmektedir. 2002 yılında iktidara gelen AK Parti, "muhafazakâr" kitlelerce desteklenirken siyasal muhafazakâr siyaset tarafından eleştirilmekteydi. Bu muhalefet yalnızca muhalif siyasal partilerden değil aynı zamanda üst düzey bürokratlar tarafından da gelmekteydi. Genel seçimlerde elde ettiği başarılarla iktidarını pekiştiren AK Parti, Cumhurbaşkanlığı sistemiyle gücünü ve iktidarını tahkim ederek bürokratik elitleri kendi siyasal çizgisi doğrultusunda tayin edebilmiştir. Ancak bu durum zamanla iktidarın zihin dünyasında çeşitli kırılmaların ortaya çıkmasına yol açmıştır. İşte bu bağlamda mevcut çalışmanın temel amacı AK Parti'nin iktidardaki konumlanışına bağlı olarak muhafazakârlık anlayışındaki değişim ve dönüşümleri analiz etmektir. Daha açık bir ifadeyle, iktidar partisi mevcut seçim başarılarına

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Erzurum Teknik Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-3861-0651
[2] Dr. Öğr. Üyesi, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-4085-7274

bağlı olarak muhafazakârlık anlayışında kültürel muhafazakârlıktan siyasal muhafazakârlığa doğru bir evrilmenin olup olmadığı sorusuna cevap aramaktır. Bu doğrultuda 2000'ler sonrası Türk siyasal hayatında muhafazakârlığın maruz kaldığı dönüşümleri mevcut iktidar üzerinden okumak ve analiz etmek amaçlanmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Muhafazakârlık, Siyasal Muhafazakârlık, Kültürel Muhafazakârlık, Türk Siyasal Hayatı, AK Parti.

Cuma/ Friday 10:40-12:10

34. Oturum / 34th Session

AIPA

Panel: Türkiye ve Dünyada Yapay Zeka

Oturum Başkanı / Panel Chair: Gökhan Varan

1. *Ülke Politikaları ve Yapay Zeka Diplomasisi*
   Konuşmacı / Presenter: Zafer Küçükşabanoğlu

2. *Uluslararası İlişkilerde Bir Silah Olarak Yapay Zeka: Bilgisayar Tabanlı Manipülasyon*
   Davetli Konuşmacı / Invited Presenter: Şebnem Özdemir

3. Yapay Zeka Politikaları ve Uluslararası Güvenlik
   Konuşmacı / Presenter: Gökhan Varan

Tartışmacı / Discussant: Ferhat Çağrı Aras

ÜLKE POLİTİKALARI VE YAPAY ZEKA DİPLOMASİSİ

Zafer KÜÇÜKŞABANOĞLU[1]

Yapay Zekâ (YZ) teknolojilerinin hızla gelişmesi, uluslararası ilişkilerde önemli bir dönüm noktası haline gelmiştir. YZ'nin karar alma süreçlerine, strateji geliştirme aşamalarına ve diplomatik müzakerelere olan etkisi, devletler ve diğer uluslararası aktörler tarafından giderek daha fazla kullanılmaktadır. Bu açıdan, yapay zekânın uluslararası ilişkilerde ülke politikalarını nasıl şekillendirdiği ve YZ diplomasisinin devletlerin küresel arenadaki konumlarını nasıl etkilediği uluslararası ilişkilerde önemli bir tartışma konusu haline gelmiştir.

Son yıllarda, ülkeler arasındaki güç mücadelesi yalnızca askeri ve ekonomik alanlarda değil, aynı zamanda teknoloji alanında da yoğun bir şekilde sürmektedir. YZ, bu mücadelenin en önemli unsurlarından biri haline gelmiştir. Örneğin, ABD ve Çin gibi büyük güçler, YZ alanında lider olabilmek için büyük yatırımlar yaparken, Avrupa Birliği de veri güvenliği ve etik konularda öne çıkan politikalar geliştirerek rekabet gücünü artırmaya çalışmaktadırlar. YZ'nin diplomasi ve güvenlik alanındaki potansiyelinden yararlanan bu ülkeler, yapay zekâ diplomasi stratejilerini küresel etkilerini artırmak amacıyla kullanmaktadırlar.

YZ teknolojileri, büyük veri analizi ve makine öğrenimi gibi araçlarla, dış politika stratejilerinin şekillendirilmesinde kritik bir rol oynamaktadır. Bu bağlamda, devletler, yapay zekâ uygulamalarını kullanarak karar alma süreçlerini hızlandırmakta, veri odaklı diplomatik stratejiler geliştirmekte ve olası riskleri daha etkin bir şekilde yönetmektedirler. Yapay zekâ destekli karar alma sistemleri, ulusal güvenlik politikalarından siber savunmaya kadar geniş bir yelpazede kullanılmakta, kriz yönetimi ve müzakerelerde hızlı ve doğru çözümler sunmaktadır. Bu bağlamda bu çalışma, yapay zekânın diplomasi ve uluslararası güvenlik üzerindeki etkilerini incelemekte ve YZ destekli politika uygulamalarının ülkeler arasındaki stratejik rekabeti nasıl yeniden şekillendirdiğini ele almakatdır. Ayrıca, etik ve güvenlik konuları göz önünde bulundurularak, YZ'nin uluslararası hukuk ve normlar üzerindeki etkileri tartışılacaktır. Çalışmada, yapay zekâ teknolojilerinin devletler arası ilişkilerde yarattığı fırsatlar kadar, getirdiği zorluklar ve potansiyel tehditler de detaylı bir şekilde değerlendirilecektir. Sonuç kısmında ise, yapay zekânın uluslararası ilişkilerde giderek daha önemli bir rol oynadığı ve devletlerin diplomatik ve stratejik yaklaşımlarını köklü bir şekilde dönüştürdüğü vurgulanacaktır. Uluslararası sistemdeki güç dengelerini etkileyen bu yeni teknolojik dönüşüm, yapay zekâ diplomasisinin gelecekte nasıl şekilleneceğine dair öngörüler sunacaktır.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Uluslararası İlişkiler, Diplomasi, Ülke Politikaları, Stratejik Rekabet.

[1] Yapay Zeka Politikaları Derneği (AIPA) Kurucusu ve Başkanı.
ORCID: 0000-0003-2686-4109

YAPAY ZEKA POLİTİKALARI VE ULUSLARARASI GÜVENLİK

Gökhan VARAN[1]

Yapay Zekâ (YZ), 1950'li yıllardan bu yana teorik ve pratik alanlarda yoğun araştırma ve geliştirme çalışmalarıyla şekillenen bir alan olarak günümüzde büyük bir popülarite kazanmıştır. Özellikle son yıllarda yaşanan teknolojik ilerlemeler, YZ'nin sosyal hayattan ekonomiye, diplomasiden güvenliğe kadar birçok alanda etkisini artırarak stratejik bir araç haline gelmesine yol açmıştır. YZ'nin, makine öğrenimi, derin öğrenme ve büyük veri gibi unsurlar aracılığıyla veri analizi ve karar alma süreçlerinde önemli bir rol oynaması, bu teknolojiyi ulusal ve uluslararası stratejik planlamaların merkezine yerleştirmektedir.

YZ sistemleri, insan zekâsının geleneksel olarak ihtiyaç duyulduğu çeviri, görüntü tanıma ve karmaşık problem çözme gibi görevlerde önemli başarılar elde ederek, küresel rekabette ülkelerin stratejik çıkarlarını destekleyen bir unsur haline gelmiştir. Günümüzde ABD, Çin, Rusya ve Avrupa Birliği (AB) ülkeleri, YZ alanındaki rekabetin öncüsü olarak görülmekte ve bu alanda önceliklendirdikleri stratejik hedefler doğrultusunda kapsamlı Ar-Ge faaliyetleri yürütmektedirler. Örneğin, Çin, hükümetin liderliğinde yürütülen girişimler ve etkin büyük veri kullanımı sayesinde kendisini bir 'YZ süper gücü' olarak konumlandırmayı hedeflemektedir. ABD ise, özel sektörün yenilikçi gücü ve teknolojik ilerlemelerden stratejik kazanımlar elde etme potansiyeli sayesinde küresel liderlik pozisyonunu koruma çabası içindedir.

Bu bağlamda bu çalışma, YZ'nin diplomasi, savunma ve uluslararası güvenlik konularındaki kritik rolünü ve ikili ilişkiler üzerindeki stratejik etkilerini incelemeyi amaçlamaktadır. YZ'nin ulusal güvenlik stratejilerine entegrasyonu, siber savunma mekanizmalarının güçlendirilmesi ve uluslararası güvenlik politikalarının yeniden şekillendirilmesi gibi konular, detaylı örneklerle ele alınacaktır. Ayrıca, YZ kullanımının getirdiği fırsatlar, karşılaşılabilecek zorluklar, olası tehditler ve etik sorular da disiplinler arası bir perspektifle değerlendirilecektir. Bu analizlerin sonucunda, YZ'nin küresel güvenlik meseleleri üzerindeki etkilerine dair kapsamlı bir bakış açısı sunulacak ve uluslararası ilişkilerde teknolojinin artan önemine dikkat çekilecektir.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zekâ, Diplomasi, Uluslararası Güvenlik, Savunma Sanayi, Teknolojik Rekabet.

[1] AIPA Başkan Yardımcısı & AIdea Tech Kurucusu,
Doktora Öğrencisi, İstanbul Ticaret Üniversitesi, Sanayi Politikaları ve Teknoloji Yönetimi.
ORCID: 0000-0001-9953-3808

Cuma/ Friday 10:40-12:10

35. Oturum / 35th Session

Panel: The Impact of Global Crises

Oturum Başkanı / Panel Chair: Mujib Alam

1. *Diasporic Women's Narratives and Politics of the 'Everyday'*
   Konuşmacı / Presenter: Seyma Bicer Hazir

2. *Violations of Rights of The Child in The Syrian Civil War and Approaches of International Organizations to The Subject*
   Konuşmacı / Presenter: Kürşad Kağan Ergün & Sılanur Buse Eser

3. *Internal Migration Identity and Political Representation in India*
   Konuşmacı / Presenter: Santwana Pandey

4. *Conflict, Climate Change and Its Impact on Gender: A Case of Sudan*
   Konuşmacı / Presenter: Shabista Naz

5. *The Rise of the Gulf in the Middle East and Subsequent Competition and Rivalry in the Gulf*
   Konuşmacı / Presenter: Hamdullah Baycar

Tartışmacı / Discussant: Sujata Ashwarya

DIASPORIC WOMEN'S NARRATIVES AND POLITICS OF THE 'EVERYDAY'

Şeyma BİÇER HAZIR[1]

This research examines the impacts of the second Nagorno-Karabakh war on Armenian women's narratives of the Other and the impact of historical narratives on their assessment of this conflict were examined in this study. It argues that certain memories and emotions that are produced from those collective memories are core in their assessment of second NK war. Due to historical disagreements and current political issues, Turkish and Armenian identities have been constructed as the Other against one another (Göl, 2005; Barsenghyan, 2007). Since the Nagorno-Karabakh war broke out in 2020, narratives about Turkey and Turkish identity as the Other have been reevaluated.

By examining the narratives of Armenian women concerning the Other (Turkey and Turkish identity) this study provides insight into how the narratives of ordinary people in the diaspora intersect or challenge those of the prevailing narratives. In addition, examining the narratives and everyday practice of Armenian women shows us how common Armenian women perceive and evaluate international politics. The idea of "everyday" is crucial for illuminating women's stories. In recent years, a literature has emerged in International Relations towards micro-theoretical analyses and conceptualisations which pay attention the "practices, emotions, and the everyday life of people" obtain an insight into world politics (Crane-Seeber, 2011; Enloe, 2011; Guillaume, 2011; Acuto, 2014; Stanley & Jackson, 2016; Vaughan-Williams & Stevens, 2016; Elias & Roberts, 2016; Jarvis & Lister, 2016; Solomon & Steele, 2017; Beattie, Eroukhmanoff & Head, 2019; Schick, 2019; Selimovic, 2019; Visoka, 2019; Birkedal, 2019; Guillaume & Huysmans, 2019; MacGinty, 2019).

These scholars have challenged grand theories of International Relations and criticized them in terms of being ignorant of the everyday and ordinary people's lives. These 'micro-move' efforts are expected to restructure how people see global politics and places of ordinary people in this system (Solomon & Steele, 2017). Inspired by this emerging literature, this research focuses on women's narratives.

The research is based on insights acquired during nineteen semi-structured in-depth interviews with over eighteen-year-old Armenian women living in the Britain-based diaspora. I attempted to contact Armenian women whose countries of origin varies and who were born in various countries in order to represent the diversity of the community and the diversity of the data. In addition, a narrative analysis was conducted.

The data collection for this study was affected by the 2020 Nagorno-Karabakh War eruption, as some potential participants were reluctant to interact with the researcher since they saw Turkish identity as "Other." The participants conveyed feelings of anger and frustration towards Turkey by establishing a connection between their memories and the circumstances surrounding the most recent conflict. Women distinguished between the Turkish people and

[1] Lecturer Dr., Ataturk University.
ORCID: 0009-0001-6875-4525

the Turkish government, placing the latter largely to blame for the conflict and tensions between Armenia and Turkey. While negative views against the Turkish government and its policies were frequently echoed there were some differences from the prevailing narratives. Some women conveyed nuanced thoughts in their accounts and did not harbour animosity towards Turkish people, demonstrating a range of viewpoints within the Armenian diaspora residing in Britain.

The research emphasized the ways in which negative attitudes of Turkey among the diaspora are a result of critiques levelled against Turkish foreign policy, such as its alleged neo-Ottomanist and neo-imperialist inclinations. The results show that historical traumas are intricately woven into women's narratives about the Nagorno-Karabakh war, reflecting larger political and cultural tensions between Armenia and Turkey.

Keywords: Everyday politics, Karabakh War, Armenian women, Diaspora, Memory, Emotions.

VIOLATIONS OF RIGHTS OF THE CHILDS IN THE SYRIAN CIVIL WAR AND APPROACHES OF INTERNATIONAL ORGANIZATIONS TO THE SUBJECT

Kürşad Kağan ERGÜN[1] & Sılanur Buse ESER[2]

One of the significant outcomes of the events that began in 2010, commonly referred to as the "Arab Spring" and which have significantly affected the region encompassing Arab countries, is the ongoing civil war in Syria. According to a statement made by the United Nations High Commissioner for Human Rights in 2022, over the 10-year period since the Syrian Civil War began in 2011, more than 306,000 civilians have lost their lives. Additionally, reports published by the United Nations High Commissioner for Refugees have identified that more than 10 million people have been subjected to human rights violations during this time. UNICEF reports indicate that over 12,000 of the deaths and injuries during the civil war have involved children, with more than 5,000 children being forced to participate in armed conflicts, and over 3.5 million children lacking access to educational opportunities. As evidenced, a significant number of children have lost their lives, suffered various forms of victimization, and continue to experience ongoing hardships as a result of the Syrian Civil War.

The present study aims to analyze the human rights violations specifically affecting children in the region from the beginning of the Syrian Civil War in 2011 to the present. This analysis is conducted by synthesizing data compiled from existing studies on the subject through a comprehensive approach. In this context, the responses of international organizations to the issue have been evaluated, with a particular focus on the perspectives of organizations such as the United Nations, NATO, the European Union, UNICEF, and Amnesty International. The study involves a review, synthesis, and presentation of the data available in the literature from a unique perspective. The research predominantly employs qualitative methods, including text analysis, document analysis, and descriptive analysis techniques. The study concludes that numerous violations, classified as crimes under international law, have been committed against children since the onset of the Syrian Civil War, and that the necessary actions by states and organizations have been insufficient in addressing these violations.

Keywords: Syrian Civil War, Human Rights, Children Rights, International Organizations.

[1] Doktorant, Polis Akademisi Güvenlik Bilimleri Enstitüsü;
Cumhuriyet Savcısı, Kastamonu Cumhuriyet Başsavcılığı
ORCID : 0000-0002-4943-7049
[2] Öğrenci, Hacı Bayram Veli Üniversitesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID : 0009-0009-1302-8524

INTERNAL MIGRATION, IDENTITY AND POLITICAL REPRESENTATION IN INDIA

Santwana PANDEY[1]

International migration in our country has always been given due importance and perseverance but in case of internal migration the picture is quite grim. Internal migration in the country covers around 600 million population as per the estimates in 2020 and among them the percentage of male migrants is higher. The present paper is a work in progress that tries to make the political analysis based on the existing studies and first hand collected information from political parties itself and trying to diagnose the responsible factors functions as a political dividend on the basis of the studies conducted on internal migration. Unique in nature is the study itself as it has focused the problem of migration from a different angle. The issue of tribal migrants also initiated a new debate that gave rise to dissatisfaction to new political upsurge. An attempt has been made to understand the correlation between the negligible number of internal migrants votes and decreasing percentage of overall voting in the country. Their continuously low vote share in general and assembly elections put a question mark on their political representation in a democratic system. An attempt has been made to find the proposed answers first; whether the focus on internal migrants would lead to the advocacy of their voting and citizenship rights? and whether the existence of internal migrants has been confined to mere numbers of voters in the hands of region based political parties? By answering these questions the key features of the political mapping of internal migrants has been characterized in India. Key findings have been the development of political willpower for sustenance of internal migrants. As a result we can see that the political relevance of internal migrants has led the government to the policy formulation process for their welfare. Social protection and economic security are key issues that require utmost attention from the side of the government.

Keywords: Internal migration, Voting, Identity, Political rights, Political dividend.

[1] Assistant Professor Dr., Guru Ghasidas Vishwavidyala, Department of Political Science, Bilaspur, Chhattisgarh.
ORCID: 0009-0007-4310-4298

CONFLICT, CLIMATE CHANGE AND ITS IMPACT ON GENDER: A CASE OF STUDY SUDAN

Shabista NAZ[1]

It is a well-recognized fact that the impacts of conflict are multi-dimensional, often leading to heightened fragility within affected regions. Conflict is directly linked to climate changes, which, in turn, disproportionately affect women. In Sudan, ongoing conflicts compounded by climate change have intensified pre-existing gender inequalities, leaving women particularly vulnerable to violence, displacement, and economic hardship.

This paper delves into the intersection of gender, conflict, and climate change in Sudan, examining how these dynamics collectively affect women and contribute to broader socio-political instability. The analysis begins by exploring how conflict and climate change intersect, emphasizing how climate-related resource scarcity—such as land degradation, desertification, and water shortages—fuels competition and escalates conflicts. Within these conflict zones, women bear the greatest burden. They are more frequently exposed to gender-based violence (GBV), including sexual violence used as weapon of war, and face higher risk of displacement. In addition to the challenges posed by conflict, women are often responsible for securing food and water for their families, roles that climate change exacerbates by making natural resources scarcer. Longer journeys in search of water and firewood further expose them to the risk of violence by smugglers and traffickers.

The paper also highlights the economic toll on women, many of whom rely on agriculture for their livelihoods. The increasingly erratic weather patterns induced by climate change, such as floods and droughts, have significantly disrupted agricultural productivity, deepening women's vulnerability and pushing them into further poverty.

Finally, the paper underscores the critical role women play in peace building and climate adaptation efforts, despite being largely excluded from decision-making processes. It calls for the implementation of gender-sensitive policies in both conflict resolution and climate adaptation strategies, emphasizing the need to empower women as key agents of change.

Keywords: Conflict, Gender, Climate change.

[1]PhD Student, Jawaharlal Nehru University.
ORCID:-

THE RISE OF THE GULF IN THE MIDDLE EAST AND SUBSEQUENT COMPETITION AND RIVALRY IN THE GULF

Hamdullah BAYCAR[1]

Iraq, Syria, Egypt, and Libya were once considered the regional powers in the Middle East, at least for the Arab part of the Middle East. Their influence was not purely a result of their oil or gas income. However, it was also derived from their ideological strength and leadership cults as each of these states was ruled by strong leaders like Saddam Hussein, Gamal Abdel Nasser, Muammar Gaddafi, and Hafez al-Assad with their ideologies which included pan-Arabism, socialism, and Baathism. Over the last quarter of the 20th century, particularly with the invasion of Iraq and subsequent developments, such as the mass protests that erupted in 2010 and subsequent civil wars and interventions, these powers have lost their influence; some lost stability and become almost failed states. Out of this vacuum, the Gulf states, mainly Saudi Arabia, Qatar, and the United Arab Emirates, emerged as the new influential powers, to the degree that analysts characterized this as the "Gulf moment." Of course, the rise of the Gulf was instrumentalized by their wealth, which was derived from oil and gas revenues, but it has increased incrementally with their investments in Europe, the US, and the rest of the world. Moreover, Gulf states traditionally were reluctant to use military powers, and they have had a dramatic shift from this policy since 2010 as they have used military powers or proxies in Libya, Yemen, Bahrain, and Syria. In addition to the economic and military-inspired influence, the Gulf states have created leader cults and ideologies that represent them. The rise of Mohammad bin Zayed, Mohammed bin Salman, and Tamim Al Thani can be examples of the rise of leadership. At the same time, moderate Islam, tolerant Islam, and multiculturalism have been their ideologies, at least some, if not all. This study examines the rise of the Gulf in Middle Eastern politics by focusing on their regional and global involvements, such as their role in post-2010, their emerging relations with Russia and China to balance Western systems, ideologic accumulations, and economic accumulations. It concludes that as much as the shift is about the fall and instability of traditional centers, it is also about the Gulf's economic, ideological, political, and economic rise. This study examines how the rise of the Gulf has deepened and widened the Gulf competition and rivalry as their assertive policies brought these powers against each other. Indeed, the Gulf crisis that erupted in 2017 can be considered just an example of this divergence.

Keywords: Gulf, the rise of the Gulf, post-2010 Arab capitals, Middle East regionalism.

[1] Assistant Professor, Karadeniz Technical University, Department of International Relations.
ORCID: 0000-0002-8720-9995

Cuma/ Friday 10:40-12:10

36. Oturum / 36th Session

Panel: Karadeniz ve Kafkasya: Çatışmalar, Kimlikler ve Güç Mücadeleleri

Oturum Başkanı / Panel Chair: Taner Zorbay

1. *Ateş Altında Bir Bölge: Çatışma Altındaki Karadeniz Bölgesinin Politik Ekonomisi*
   Konuşmacı / Presenter: Didem Özdemir
2. *"Yabancı Etkinin Şeffaflığı" Yasa Tasarısının Gürcistan Siyasetindeki Yeri*
   Konuşmacı / Presenter: Zeynep Topal Serdar
3. *Rus Dış Politikasında Ontolojik Güvenlik: Güvenlik Temelli Büyük Güç Öz-Anlatısının Gürcistan Mücadelesi Örneğinde Analizi*
   Konuşmacı / Presenter: Fatma Arı
4. *Çerkesler ve Rusya: Bir Ulusal Azınlığın Var Olma Mücadelesi (1917-2024)*
   Konuşmacı / Presenter: Taner Zorbay

Tartışmacı / Discussant: Cem Küçükali

ATEŞ ALTINDA BİR BÖLGE: ÇATIŞMA ALTINDAKİ KARADENİZ BÖLGESİNİN POLİTİK EKONOMİSİ

Didem ÖZDEMİR[1]

Soğuk Savaş'ın ardından, küreselleşme söylemlerinin de hız kazanmasıyla uluslararası ilişkiler dünyası sınırların ortadan kalktığı, devlet müdahalesinin azaldığı bir barış ortamının yaratılması için sayısız imkanla dolu gibi gözükmeye başlamıştır. İlgili "liberalleşme" sürecinin en önemli dinamolarından biri, özellikle gelişmekte olan ülkelerde serbest piyasa ekonomilerinin kurulması ve bu ekonomilerin dünya sistemine entegre edilmesi olmuştur. Bu bağlamda, Soğuk Savaş'ın Karadeniz Bölgesi gibi sıcak bölgeleri, ekonomik, siyasi ve güvenlik ilişkileri bağlamında iş birliklerini geliştirebilecekleri yeni fırsatlara kavuşmuştur. Bölgenin gelişen ülkeleri arasında ve bu ülkelerle, büyük güçler olarak nitelendirilebilecek Amerika, Avrupa Birliği, Rusya ve Çin gibi ülkeler arasında gerçekleştirilecek ekonomik iş birliği ve entegrasyonun bölgeye jeopolitik istikrarın yanında uzun zamandır beklenen ekonomik büyümeyi de getireceği düşünülmüştür. Dolayısıyla, bölge bu dönemde Karadeniz Ekonomik İş birliği, ikili ticaret iş birlikleri ve serbest ticaret alanlarının oluşturulmasıyla birçok iktisadi inisiyatife sahne olmuştur. Fakat, bu göreli barış ve sakinlik ortamı, bölgede çatışmanın artması ile bozulmuştur. Uluslararası sistem üzerinde geniş etkiler yaratan Rusya-Ukrayna Savaşı bölgedeki bütün devletleri olumsuz etkilediği gibi özellikle iktisadi ve ticari iş birlikleri anlamında, bölgenin gelişen ekonomilerinin ticaret bağımlılığı ve çeşitliliği alanlarındaki kırılganlığını da göstermiştir. Hızlıca bölgedeki ve dünyadaki aktörleri iki tarafa bölen ve her iki tarafında birbirine yaptırımlar uyguladığı bu savaş, tarafını seçme baskısı altında bırakılan gelişen ülkelerin üzerine ve bölgenin siyasi ekonomisine ilave baskı getirmektedir. Bu gelişmelerin ışığında, bu çalışma şu soruyu cevaplamayı amaçlamaktadır: Karadeniz ülkeleri ve büyük güçler arasındaki ticaret ilişkileri ve iş birlikleri, bölgede bu güçler arasındaki çatışmaları ve diplomatik tansiyonu nasıl etkilemektedir? Bu bildiri, bölgedeki karmaşık ve girift ticaret ilişkilerinin özellikle ticari bağımlılık, enerji koridorları, deniz taşımacılığı ve stratejik rekabet alanlarında Amerika, AB, Rusya ve Çin arasında yeni çatışma alanları yaratabileceğini iddia etmektedir. Bunu gösterebilmek için bu sunum dünya sistem teorisi ve bağımlılık teorisini, kuramsal çerçeve olarak kullanacaktır.

Anahtar Kelimeler: Karadeniz Bölgesi, Ticaret, Bağımlılık, Çatışma, Büyük Güçler.

[1] Dr. Arş. Gör., Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-9927-2342

‘YABANCI ETKİNİN ŞEFFAFLIĞI’ YASA TASARISININ GÜRCİSTAN SİYASETİNDEKİ YERİ

Zeynep TOPAL SERDAR[1]

Bağımsızlığın ilanı ile birlikte eski Sovyet Bloğu ülkeleri ile aynı kaderi paylaşan Gürcistan’da, ulus- devlet inşası ve toprak bütünlüğünü korumak kısa sürede öncelikli bir hal almıştı. Etnik kökenli ayrılıkçı hareketler bağımsızlığın ilk yıllarında bir iç savaşa neden olmuş iken bu şartlar altında serbest piyasa ekonomisine geçiş zorlu bir sürece dönüşmüştür. Bu süreçte Rusya ‘yakın çevre’ politikası ile SSCB coğrafyasını çıkar alanı ilan ettiğini belirtmiş ve buna yönelik siyaset geliştirmiştir. Şevardnadze bu süreçte BDT’na girerek Rusya’yı dengeleme siyaseti izlemiştir. Batı ile daha sınırlı ilişki içerisinde toprak bütünlüğünü korumaya ve ekonomik kalkınmaya odaklanmıştır. Bununla birlikte 2000’li yılların başlarında ABD’nin Kafkasya siyasetine ağırlık vermesi ile Gürcistan’ın jeopolitik konumu önem kazanmıştır. Gürcistan, bölgede geliştirilen enerji transiti projeleri için transit ülke konumuna gelirken ülkenin güvenliği öncelikli bir hal almıştı. Eş zamanlı olarak eski Sovyet Bloğu ülkelerinde görülmeye başlayan demokratikleşme hareketleri kısa zamanda Gürcistan’da da yankı bulmuştu. Nitekim Gül Devrimi ile birlikte demokratikleşme süreci Gürcistan’da ivme kazanmıştır.

Gül Devrimi ile birlikte yüzünü Batı’ya dönen Gürcistan’da, Batı normlarında daha demokratik ve modern devlet olma süreci başlamıştır. Saakaşvili liderliğindeki Gürcü dış politikası Rus ekseninden uzaklaşırken Gürcistan, AB’ne ve NATO’ya entegrasyon konusunda ne kadar istekli olduğunu ifade etmeye başlamıştı. Ancak Gürcistan’ın yönünü Batı eksenine kaydırmasına Rusya cephesinden kısa sürede yanıt gelmişti. Rusya’nın Abhazya ve Osetya’daki ayrılıkçı hükümetlere sağladığı desteğe Saakaşvili’nin milliyetçi politikaları eklenince Ağustos 2008 Savaşı’nın vuku bulması kaçınılmaz bir sondu. Demokratikleşme sürecinin duraksamasına sebep olan 2008 Savaşı’nın ardından Gürcistan’da 2010 yılında iktidar değişikliği olmuştur. Bu değişikliğin Gürcistan siyasetine etkisi bu çalışmanın konusunu teşkil etmektedir. Bidzina İvanişvili liderliğindeki Gürcü Rüyası Koalisyonu’nun Rusya yanlısı izlediği siyasetin Gürcistan’ın demokratikleşme sürecine olan etkisi incelenmiştir. Özellikle bu günlerde Gürcistan gündeminde tartışılan ‘Yabancı Etkinin Şeffaflığı’ yasası, Gürcistan’ın Batı ekseninden kayması olarak yorumlanmaktadır. Gürcü kamuoyu tarafından ‘Rus Yasası’ olarak adlandırılan yasa tasarısına uluslararası kamuoyu tarafından da eleştiri gelmektedir. Bu yasa tasarısını da kapsayan çalışmada Gürcistan’ın demokratikleşme sürecinde Rusya’nın rolüne ve etkisine değinilecektir.

Anahtar Kelimeler: Gürcistan, Demokratikleşme süreci, Rusya, Gürcü Rüyası Koalisyonu, ‘Yabancı Etkinin Şeffaflığı’ yasası.

[1] Dr., Karadeniz Teknik Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-2698-7152

RUS DIŞ POLİTİKASINDA ONTOLOJİK GÜVENLİK: GÜVENLİK TEMELLİ BÜYÜK GÜÇ ÖZ-ANLATISININ GÜRCİSTAN MÜDAHALESİ ÖRNEĞİNDE ANALİZİ

Fatma ARI[1]

Soğuk Savaş'ın sona ermesinin ardından Rusya (RF), konjonktürel gelişmeleri göz önünde bulundurarak ontolojik güvenliğini yeniden tesis etmeye çalışmıştır. Rusya'nın ontolojik güvensizliğini ortadan kaldırabilmek için büyük güç öz-anlatısının kabul edilmesini önce iç politikada ardından da dış politikada sağlayabilmek öncelikli hedefi olmuştur. Bu bağlamda Rusya, Vladimir Putin'in iktidara gelmesi ile çok yönlü bir gelişme ve yeniden yapılanma süreci içine girmiş, dış politikasını büyük güç öz-anlatısını kanıtlama, bu öz-anlatıyı ABD başta olmak üzere diğer aktörlere kabul ettirme ve bu aktörlerin Rusya'nın büyük güç olduğunu kabul ettiklerini ortaya koymaları üzerine kurgulamıştır. Burada Rusya'nın bu öz-anlatısının uluslararası sistemdeki aktörler tarafından kabul edilmesi ve onaylandığının gösterilmesi önemli görülmüştür.

Vladimir Putin, 2000-2004 yılları arası ilk döneminde, Avrupa-Atlantik devletleriyle uyum ve iş birliğini temel alan bir politika benimsemiş, ABD ile eşit ortak oldukları anlayışının ABD nezdinde kabul edilmesini sağlamaya çalışmıştır. Bu politikasından beklediğini bulamayan Rusya, Vladimir Putin'in 2004-2008 yılları arası döneminde politika değiştirme yoluna gitmiştir. Bu dönemde Vladimir Putin, eleştirel bir politika izlemiş, Rusya'nın hesaba katılamayacak bir aktör olmadığını ortaya koymaya çalışmıştır. Aynı zamanda Soğuk Savaş'ın sona ermesinin ardından oluşan yeni düzeni tanımadığını belirtmiş, çok kutuplu düzen vurgusu yaparak bu düzenin güç merkezlerinden birinin Rusya olduğunu göstermeye çalışmıştır. Ancak yine bu dönemde de Rusya'nın büyük güç öz-anlatının kabul ettirilmesinde istenen başarı sağlanamamıştır. Gürcistan Savaşı'nda da görüldüğü gibi Rusya'yı saldırganlığa yönelten bu durum güvenliği odağa alan büyük güç öz-anlatısını bir karşılığa dönüştürmesini beraberinde getirmiştir. Rusya, büyük güç öz-anlatısı ile kendisine yönelik tehditlere karşı mutlak egemenlik sınırlarının dışında kaba güce başvurmayı Gürcistan Savaşı (2008) örneğinde de olduğu gibi meşru olarak değerlendirmiştir.

Çalışmanın araştırma sorusu, Rusya'nın ontolojik güvenliği ile Gürcistan'a yönelik mücadelesi arasında nasıl bir bağlantı kurulduğunun analiz edilmesidir. Bu bakımdan çalışmanın amacı, Rusya'nın ontolojik güvenliğinin incelenmesi, büyük güç öz-anlatısının nasıl üretildiğinin değerlendirilmesi, bu öz-anlatının diğer aktörler tarafından kabul edilip edilmediğinin araştırılması ve bu öz-anlatının nasıl meşrulaştırıldığının analiz edilmesidir. Nihai olarak çalışmada Rusya'nın büyük güç öz-anlatısının güvenlik temelli olarak üretildiği değerlendirilmiş, ontolojik güvenliğine yönelik kaygısının, güvenlik temelli büyük güç öz-anlatısı bağlamında bir güvenlikleştirme süreci ile meşrulaştırıldığı analiz edilmiştir.

Anahtar Kelimeler: Ontolojik Güvenlik, Büyük Güç Öz-Anlatısı, Güvenlikleştirme, Dış Politika, Rusya, Gürcistan.

[1] Doktora Öğrencisi, Bursa Uludağ Üniversitesi, SBE, Uluslararası İlişkiler Ana Bilim Dalı, Uluslararası İlişkiler Bilim Dalı.
ORCID: 0000-0002-5608-961X

ÇERKESLER VE RUSYA : BİR ULUSAL AZINLIĞIN VAR OLMA MÜCADELESİ (1917-2024)

Taner ZORBAY[1]

1917 Rus Devrimi'nin üzerinden bir asır geçmesine ve Rus topraklarında iki kez sarsıcı siyasi ve jeopolitik değişiklikler olmasına rağmen ulusal azınlıklar konusu Rus hükümetleri için hala gündemde yer almaktadır. Çalışmamız Ekim 1917'den günümüze uzanan süreçte, ulusal azınlıklardan olan Çerkeslerin var oluş mücadelesini anlamak, Rus hükümetlerinin yaklaşımını değerlendirmek ve Ruslar tarafından hedeflenen politikaların ne kadar gerçekleştiğini göstermek amacındadır. Rus Devrimi'nin amaçları dikkate alındığında, Rus egemenliği altında yaşayan azınlıkların da Ruslar gibi "özgür ve eşit haklara sahip" yaşamaları öngörülüyordu. Hatta bizzat V. İ. Lenin önderliğinde Müslüman topluluk veya milletlere bağımsızlıklarını ilan ederek özgürce yaşayabilecekleri (self-determinasyon hakkı) söyleniyordu. Bu minvalde özellikle Orta Asya ve Kafkasya'da yaşayan pek çok Türk ve/ya Müslüman topluluk ve millet bağımsızlıklarını ilan etmişlerdir. Ancak birkaç yıl içinde merkezi otoritesini güçlendiren Sovyet Rejimi, Kızıl Ordu eliyle bölgedeki tüm topluluk, millet ve devletleri egemenliği altına almıştır. "Sovyet tipi vatandaş" yetiştirme gayesi de kısa sürede Rus egemenliğindeki ulusal veya dinsel azınlıkların baskı altına alınması, karşı gelenlerin ise yok edilmesi ve sürgüne yollanması ile sonuçlanacaktır. Çerkesler de diğer bölge halkları gibi otoriter bir yönetim altına alınmaya çalışıldıklarında gösterdikleri tepkiye nazaran şiddete maruz kalmış ve ardından da 1864'te Büyük Çerkes Sürgünü gerçekleşmiştir. Sürgün kapsamında, Çerkesler, Sovyet Rusya'nın farklı bölgelerinde yaşamaya mecbur bırakılmışlar, hayatta kalanlar ise başka bölge ve ülkelere kitleler halinde göç etmişlerdir. Vadedilen ile yaşananlar arasındaki bariz farklılık ise Çerkeslerin hatırlarında ve yazınında hiç unutulmaması gereken bir vakıa olarak kayda geçecektir. Soğuk Savaş'ın sona ermesi ve Rusya Federasyonu'nun kurulmasının ardından yine Federasyon egemenliğinde kalan Çerkesler, başta Türkiye ve Ürdün olmak üzere farklı ülkelere de göç etmişlerdir. Din, dil, kültür ve geleneklerini Sovyet rejimine rağmen Rusya'da ve gittikleri ülkelerde koruma gayretleri bugüne dek sürmüştür. Bunun yanı sıra, bir gün ülkesine dönmek ve özgürce yaşamak hayali, bilincini ve benliğini kaybetmemiş her Çerkes için hala mevcuttur. Çerkes edebiyatı bu özlemin pek çok yansımasını da içermektedir. Çalışmamız kapsamında, realist teori üzerinden değerlendirilecek olan konu, tarihsel arka plan, Çerkeslerin maruz kaldığı tutum, Büyük Çerkes Sürgünü ve bölgesel ve küresel dengeler açısından güncel duruma temas ile genişletilecektir. Çerkeslerin yaşadıkları sorunlar karşısında nasıl bir tutum izledikleri de yine bu çalışmada yer alacaktır. Bu çalışma ile genelde Kafkasya'nın özelde ise Çerkeslerin yaşadıkları topraklarda neler olduğu ve bu toprakların, özellikle Soğuk Savaş sonrası dönemde Ruslar ve Çerkesler için ne ifade ettiği vurgulanmış olacaktır. Bu çalışma ile ayrıca 20. yüzyılda kullanılan güç ögeleri ile politik araçların, 21. yüzyılda ne derece işe yaradığı da gözden geçirilecek, Çerkeslerin temel hak ve özgürlüklerinin ne kadar

[1] Dr., Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Tarih Bölümü.
ORCID: 0000-0002-5761-4949

korunabildiği ile öz vatanlarına geri dönebilme ümitlerinin ne derece gerçekleşebileceği öngörüsü ile çalışmamız tamamlanacaktır.

Anahtar Kelimeler: Rusya, Rus Devrimi, Ulusal Azınlıklar, Kafkasya, Çerkesler, Sürgün.

Cuma/ Friday 10:40-12:10

37. Oturum / 37th Session

Panel: Çatışma ve Sistem

Oturum Başkanı / Panel Chair: Merve Suna Özel Özcan

1. *Rusya Federasyonu ve Ukrayna Savaşının Arka Kapısı: Arktik'te Savaş*
   Konuşmacı / Presenter: Merve Suna Özel Özcan

2. *Rusya – Ukrayna Savaşında Ontolojik Güven (siz)lik*
   Konuşmacı / Presenter: Rüştü Kaya

3. *2011 Sonrası İsrail-İran İlişkileri: Ötekileştirme Üzerinden Meşruiyet Arayışı, Çatışma ve Bölgesel Nüfuz Kazanma Siyaseti*
   Konuşmacı / Presenter: İskender Karakaya

Tartışmacı / Discussant: Halil Kürşad Aslan

RUSYA FEDERASYONU VE UKRAYNA SAVAŞININ ARKA KAPISI: ARKTİK'TE SAVAŞ

Merve Suna ÖZEL ÖZCAN[1]

2022 Şubat ayında başlayan Rusya-Ukrayna Savaşı ilk aşamada kısmen daha bölgesel bir çatışma olarak görülen devam eden süreçte ise küresel etkileri hissedilen bir savaş haline geldi. Bu savaşın, geleneksel ve konvansiyonel savaşlardan çok farklı yönleri var. İlk olarak tarafların çeşitliliği ve çatışma alanlarının çeşitliliği savaşın klasik anlamda var olan doğasını değiştirmiş durumda. Bu süreç, Rusya'ya karşı Ukrayna'nın toprak bütünlüğünü destekleyen Batı'nın uyguladığı yaptırımlarla daha da karmaşık hale geldi. Bu durum Rusya için ilgi alanları olarak yeni jeopolitik bölgeler üzerinden yeni araçsallaştırmaların sistem dâhil olması ihtiyacını ortaya çıkıyor. Bu noktada Arktik bölgesi, Rusya-Ukrayna Savaşı'nda göz ardı edilen alanlardan biri olarak düşünülmeli. Rusya, bu bölgede doğrudan Batı'ya karşı politik hamleler yapmasa da, teritoryal güç alanları ile faaliyet alanlarına odaklanan gücünü arttırma güdüsü ile hareket etmektedir. Bölge özellikle son yıllarda Yol Kuşak girişimi gibi yeni ulaşım ve ticaret koridorlarının açılması ekseninde de değerli hale geldi. Özellikle Kutup İpek Yolu olarak sadece bölge ülkelerine değil, Çin gibi sistemde Rusya açısından dost ülke konumundaki aktörler içinde önemli hale geldi. Bu bağlamda bu çalışmada özellikle 2022-2024 arasında Arktik odaklı olarak Rusya'nın sahip olduğu bölgesel üstünlüğü kullandığı ve araçsallaştırdığı noktalar ele alınacaktır. Burada bir kavramsallaştırmadan ziyade sürecin güç odaklı yapısı içinde okuması gerçekleştirilecektir. Bu açıdan çalışma Arktik'in küresel rekabet sahasına dönüşüm süreci ve güvenlik dinamiklerini Rusya Ukrayna Savaşı ekseninde analizine odaklıdır.

Anahtar Kelimeler: Rusya Federasyonu, Arktik, Büyük güç, Ukrayna, Savaş.

[1] Doç. Dr. Kırıkkale Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID:0000-0001-9027-3990

RUSYA – UKRAYNA SAVAŞINDA ONTOLOJİK GÜVEN(SİZ)LİK

Rüştü KAYA[1]

Ontolojik güvenlik yaklaşımına göre devletler tıpkı insanlar gibi sürekli ve istikrarlı bir benlik anlayışına ihtiyaç duyarlar. Devletlerin uluslararası toplum içerisindeki etkileşimleri kimliklerinin, yani çeşitli ben-anlatılarının diğerleri tarafından kabul görerek onaylanmasına ve bunların devam ettirilmesine dayanır. Eğer bu etkileşimler ve uluslararası koşullar devletin ben-anlatılarının devamını engeller, ortadan kaldırır ya da bunlarda radikal bir değişim meydana getirirse devlet bir ontolojik güvenlik sorunu ile karşı karşıya kalır. Bu ontolojik güvensizlik durumundan kaçınmak için devletler ya eylemlerini ben-anlatılarına göre belirlemek ya da ben-anlatılarını eylemlerine uygun olarak yeniden düzenlemek zorundadırlar. Ontolojik güvenlik fiziksel güvenlikten daha önemsiz değildir ve devletler ontolojik güvenlik arayışı içerisinde kendi ben-anlatılarını desteklemek adına rasyonel olmayan dış politika davranışları geliştirebilmektedirler. Bu çalışma Rusya'nın Ukrayna'daki savaşını bu çerçevede incelemektedir.

Savaşın başladığı 24 Şubat tarihinden bugüne Rus devlet adamlarının muhtelif açıklamalarından Rusya'nın Ukrayna'ya karşı başlatmış olduğu savaşın iki temel nedeni/amacı olduğu anlaşılmaktadır: Donbas bölgesinde yaşayan insanları korumak ve bu ülkeyi silahlardan arındırmak. İlk gerekçe başta etnik Ruslar olmak üzere Donbas halkının 'Kiev rejimi ve onun desteklediği Neo-Nazi gruplar tarafından sekiz yıldır yürütülen aşağılanma ve hatta soykırıma' karşı korunmasına, yani 'Ukrayna'nın Nazilerden arındırılmasına' atıfta bulunmaktadır. Ülkeyi silahlardan arındırma söylemi ile de Ukrayna'nın muhtemel NATO üyeliğinin engellenmesi ve şimdiye kadar NATO ülkeleri tarafından bu ülkeye tarafından gönderilen silahların ve askeri tesislerin imha edilerek NATO genişlemesinin durdurulması kastedilmektedir. Bu çalışmada ise bu iki gerekçenin dışında ve hatta onlardan daha önemli olarak Rusya'nın, Ukrayna'nın Batılı kurumlarla entegrasyon hedeflerinden kaynaklanan ontolojik güvenlik kaygılarının bu savaşı başlatmakta daha büyük bir rol oynadığı savunulmaktadır.

2014'te yaşanan Meydan protestolarının ardından iktidara gelen Kiev yönetimlerinin ülkede Rusça'nın etkisini kırmak ve devlet dili olarak Ukraince'nin görünürlüğünü arttırarak Ukraynalı kimliğini güçlendirmek için Rusça, Rus kültürü ve Sovyet geçmişi aleyhine bir tutum benimsedikleri somut bir gerçekliktir. Buna rağmen ülkedeki etnik Ruslara karşı sistematik bir baskı ve şiddet olduğunu söylemek ve Rusya'nın iddia ettiği gibi bir soykırımdan bahsetmek mümkün değildir. Yaşananlar Rusya'nın askeri müdahalesini gerektirmediği gibi zaten 2015'ten itibaren Rusya'nın ayrılıkçı 'cumhuriyetlere' desteği de sınırlı kalmış ve Rus yöneticiler bu bakımdan milliyetçi kesimlerin tepkisini bile toplamıştır. Diğer taraftan NATO genişlemesi ise her ne kadar Rusya için belli ölçüde fiziki güvenlik tehditleri yaratsa da benzer tehditlerin hâlihazırda NATO üyesi olan ve Rusya'ya coğrafi olarak Ukrayna kadar yakın bulunan Baltık ülkelerinden de kaynaklanması beklenir. Putin

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Ankara Hacı Bayram Veli Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0001-9247-9300

yönetimi 2004 yılında bu ülkeler NATO'ya üye olurken ciddi bir itirazda bulunmadığı gibi Ukrayna savaşından sonra NATO'ya üyelik başvurusunda bulunan ve yine uzun bir sınırı paylaştığı komşusu Finlandiya'nın üyeliğine de karşı çıkmamıştır. Öyleyse Ukrayna'nın NATO üyeliği neden savaş sebebi olarak görülmüştür?

Bu çalışmada söz konusu yaklaşım farklılığının Ukrayna'nın Rusya ve Rus kimliği için ifade ettiği ontolojik/kurucu anlamdan kaynaklandığı savunulmaktadır. Okullarda öğretilen Rus devlet tarihinin Novgorod'dan sonra ikinci fakat en önemli başkenti Kiev'in bugün bir NATO başkenti haline gelmesinin Rus ben-anlatısındaki yıkıcı etkisi elbette Vilnius'tan daha büyük olacaktı. Ukrayna, Belarus ile birlikte Rusya'nın hem doğu Slav, hem de Avrasya ortak kimlik tasavvurlarının en önemli bileşenlerinden biriydi. Putin'in deyimiyle 'Rusya'nın tarihi topraklarında' Rusya karşıtı ve dışarıdan yönlendirilen bir devletin varlığı Ruslar için 'tarihsel bir varoluş' meselesiydi. Özetle Rusya için temel tehdit Ukrayna'ya yerleştirilecek NATO füzelerinin menzilinin - tıpkı NATO üyesi Baltık ülkelerine yerleştirilebilecek olanlar gibi - Moskova'ya ve hatta Urallara kadar ulaşması değil kendi kimliğinin tarihsel olarak ayrılmaz bir parçası olarak gördüğü Ukrayna'nın, Rusya'yı birincil ötekisi olarak tanımlayan bir örgüte katılmasının yaratacağı ontolojik tahriptir.

Anahtar Kelimeler: Ontolojik Güvenlik, Rusya, Ukrayna, Donbas, NATO.

2011 SONRASI İSRAİL-İRAN İLİŞKİLERİ: ÖTEKİLEŞTİRME ÜZERİNDEN MEŞRUİYET ARAYIŞI, ÇATIŞMA VE BÖLGESEL NÜFUZ KAZANMA SİYASETİ

İskender KARAKAYA[1]

2011 sonrası İsrail-İran ilişkileri, Orta Doğu'daki jeopolitik gerilimlerin artmasıyla birlikte daha da karmaşık bir hal almıştır. Bu dönemde, Arap Baharı'nın etkileri, Suriye iç savaşı ve nükleer müzakereler gibi bölgesel gelişmeler, iki ülke arasındaki rekabeti derinleştirmiştir.

İsrail-İran ilişkilerinin bu dönemindeki gelişmeler, sadece iki ülkenin karşılıklı politikalarıyla sınırlı kalmamış, aynı zamanda bölgesel ve uluslararası aktörlerin de müdahil olduğu daha geniş bir güç mücadelesine evrilmiştir. İran, nükleer programını sürdürerek ve bölgedeki müttefiklerine desteğini artırarak, İsrail'i ve onun Batılı müttefiklerini dengelemeye çalışmıştır. Bu süreçte, İran'ın Suriye, Irak, Lübnan ve Yemen gibi ülkelerdeki nüfuzunu artırması, İsrail'in güvenlik endişelerini daha da derinleştirmiştir

İsrail, İran'ın bölgedeki genişlemesini engellemek amacıyla farklı stratejiler geliştirmiştir. Bunlar arasında istihbarat operasyonları, siber saldırılar ve İran'ın nükleer programına yönelik sabotaj eylemleri yer almıştır. İsrail'in bu hamleleri, İran ile İsrail arasında süregelen gerilimi daha da tırmandırmıştır. Örneğin, İranlı nükleer bilim insanı Muhsin Fahrizade'nin 2020'de suikasta uğraması, İran tarafından İsrail'e mal edilmiş ve iki ülke arasındaki ilişkileri daha da gerginleştirmiştir.

İsrail, İran'ı bölgesel bir tehdit olarak görmeye devam etmiş ve özellikle İran'ın nükleer programını büyük bir tehlike olarak değerlendirmiştir. Bu çerçevede, İsrail, ABD ve diğer Batılı müttefikleriyle yakın iş birliği yaparak, İran'ın nükleer silah kapasitesine ulaşmasını engellemeye çalışmıştır. 2015'te İran ve P5+1 ülkeleri arasında imzalanan Kapsamlı Ortak Eylem Planı (KOEP), İsrail'de büyük bir endişe kaynağı olmuştur. İsrail, bu anlaşmanın İran'ı yeterince sınırlamadığını ve bölgedeki diğer ülkeleri tehlikeye attığını savunmuştur.

İran ise, İsrail'in bölgedeki varlığını ve politikalarını büyük bir tehdit olarak görmüş, İsrail'in Filistin'e yönelik tutumunu ve bölgedeki diğer müdahalelerini eleştirmiştir. İran, Lübnan'daki Hizbullah ve Gazze'deki Hamas gibi gruplara verdiği destekle İsrail'e karşı dolaylı bir mücadele yürütmüştür.

Bunun yanı sıra, İsrail'in bölgedeki Arap ülkeleriyle normalleşme süreci (Abraham Anlaşmaları), İran tarafından bir tehdit olarak algılanmıştır. Bu süreç, İsrail'in Körfez ülkeleriyle stratejik ortaklıklar geliştirmesi ve İran'a karşı bir cephe oluşturması anlamına gelmiştir. İran, bu durumu İsrail'in kendisine karşı bir çevreleme politikası olarak değerlendirmiş ve buna karşılık olarak bölgedeki nüfuzunu daha da pekiştirmeye çalışmıştır.

2018'de ABD'nin KOEP'ten çekilmesi ve İran'a yönelik yaptırımların yeniden devreye sokulması, iki ülke arasındaki tansiyonu daha da artırmıştır. İsrail, bu dönemde İran'ın

[1] Doç. Dr, Yozgat Bozok Üniversitesi, İİBF, Uluslararası İlişkiler Bölümü.
ORCID: 0000-0002-6285-4568

Suriye'deki askeri varlığına karşı çeşitli hava saldırıları düzenlemiş ve İran'ın bölgedeki etkinliğini sınırlamaya çalışmıştır.

İsrail-İran ilişkilerinde 2011 sonrası dönemdeki diğer bir önemli gelişme, denizlerde yaşanan çatışmalardır. Her iki ülke de birbirlerinin petrol tankerlerine ve deniz taşımacılığına saldırılar düzenleyerek, ekonomik çıkarlarına zarar verme stratejisi izlemiştir. Bu deniz çatışmaları, iki ülke arasında daha geniş çaplı bir askeri çatışmanın potansiyel habercisi olarak değerlendirilmiştir.

2011 sonrası İsrail-İran ilişkileri, bölgesel güç dengelerini şekillendiren ve Orta Doğu'daki istikrarsızlığı artıran unsurlardan biri olmuştur. Bu dönemdeki gelişmeler, iki ülke arasındaki düşmanlığın derinleştiğini ve çözümün zor bir hale geldiğini göstermektedir. İsrail ve İran'ın birbirlerine karşı izledikleri politikalar, bölgedeki diğer ülkelerin ve uluslararası aktörlerin de tutumlarını etkilemiş, Orta Doğu'daki güvenlik ve istikrar sorunlarını daha da karmaşıklaştırmıştır.

Sonuç olarak; 2011 sonrası İsrail-İran ilişkileri, bölgesel güç mücadelesi ve ideolojik farklılıklar üzerine kurulu karmaşık bir rekabetin yansımasıdır. Her iki ülke de birbirini stratejik bir tehdit olarak görmeye devam etmekte ve bu durum, Orta Doğu'da kalıcı bir istikrarsızlık kaynağı oluşturmaktadır.

Anahtar Kelimeler: Suriye, Arap Baharı, İsrail, Suriye, Orta Doğu.

Cuma/ Friday 13:30-15:00

38. Oturum / 38th Session

Panel: Geopolitics of Resistance: Regional Politics Post-October 7

Oturum Başkanı / Panel Chair: Bilgehan Öztürk

1. *Türkiye's Palestine Policy since October 7: Between National Interest and Ethical Consistency*
   Konuşmacı / Presenter: Bilgehan Öztürk

2. *Gulf Response to the Israeli War on Gaza: Varied yet Quiet Response*
   Konuşmacı / Presenter: Hamdullah Baycar

3. *Beyond the Gaza Conflict: The Geopolitical Repercussions of the 7 October Al-Aqsa Flood Operation*
   Konuşmacı / Presenter: Mehmet Rakipoğlu

4. The Palestinian Struggle in Gaza Strip
   Konuşmacı / Presenter: Faed Mustafa

Tartışmacı / Discussant: Murat Ülgül

TÜRKİYE'S PALESTINE POLICY SINCE OCTOBER7: BETWEEN NATIONAL INTEREST AND ETHICAL CONSISTENCY

Bilgehan ÖZTÜRK[1]

October 7 caught many by surprise in the region and the world and Türkiye was no exception. October 7 was a 'disruptor', to say the least, for Ankara's yearslong efforts to normalise relations with Tel Aviv, following more than a decade of the absence of diplomatic relations. The lack of diplomatic ties for a decade saw the cultivation of rival strategic alliances between Israel and Türkiye's perceived geopolitical foes at the time. The formidable geopolitical costs brought about by Tel Aviv's anti-Türkiye activism as well as its heavy and negative influence in Washington had convinced Turkish policymakers to revisit their existing policy towards Tel Aviv prior to October 7. Hence, the timing of October 7 was deeply unfortunate for Ankara, which nominally protests Tel Aviv's aggressions either against Al-Aqsa or Gaza. However, Tel Aviv's genocidal response to October 7 denied Ankara any area of manoeuvre to strike a balance between its national interests and long-held ethical and normative stance towards the Israeli-Palestinian conflict. Eventually, Ankara had to waive its national interests for the sake of maintaining its ethical consistency both domestically and internationally at a certain point. Ankara's seemingly contradictory way of dealing with Tel Aviv in the aftermath of October 7 –at least for a while- was a result of it facing a dilemma between its core national interests and the need for a humanitarian and ethical response against Israel's genocide in Gaza.

Keywords: Gaza conflict, Türkiye's response to Gaza, Israel-Palestine, Turkish foreign policy.

[1] Dr., SETA.
ORCID: 0000-0003-1936-988X

GULF RESPONSE TO THE ISRAELI WAR ON GAZA: VARIED YET QUIET RESPONSE

Hamdullah BAYCAR[1]

The Gulf capitals traditionally were not the first actors to be consulted or watched when it was about Palestine or other regional issues, with some exceptions, such as their role in the oil boycott after unconditional US aid to Israel. However, with the rise of their economy and the fall of traditional Arab capitals such as Bagdad, Damascus, and Cairo, the Gulf capitals emerged as a hub for regional issues, including the status of Palestine. Since October 2023, the Gulf states, especially Saudi Arabia, the United Arab Emirates, Qatar, and Kuwait, were followed again. Their responses varied from involving international organizations' initiatives to humanitarian aid, hosting high-level Palestinian leaders to mediating for a ceasefire, and from shuttle diplomacy to economic aid. While their responses varied and their role in regional issues and the Israel-Palestinian conflict increased, many considered their response limited and insufficient. This study first introduces these states' responses and then discusses why they fall short. The US's unconditional support, UAE and Bahrain's normalization with Israel, Saudi Arabia's alleged intention to follow the UAE, and Bahrain's path in normalization were some of the reasons for this quietist response. The study will analyze the governmental and diplomatic initiatives while excluding the public response and requests. It will be based on official speeches, diplomatic exchanges, and media analyses. The study concluded that the rise of the Gulf states to the international area transformed their foreign policy to a more self-interested realist paradigm. However, despite the Gulf's reluctance to react openly, the historical and current importance of the status of Palestine in public prevents them from a full quietist approach.

Keywords: Gulf and Gaza, GCC response to October 7, Israel-Palestine conflict, Normalization with Israel.

[1] Assistant Professor, Karadeniz Technical University, Department of International Relations.
ORCID: 0000-0002-8720-9995

BEYOND THE GAZA CONFLICT: THE GEOPOLITICAL REPERCUSSIONS OF THE 8 OCTOBER AL AQSA FLOOD OPERATION

Mehmet RAKİPOĞLU[1]

There could be no doubt that the Al-Aqsa Flood operation, launched by Hamas on 7 October, is regarded as one of the most significant turning points in the Israeli-Palestinian conflict. Several critical developments influenced the operation, including the perception that the Palestinian cause had been abandoned, the normalization of relations between Arab countries and Israel, as well as the international community's continued support for Israel despite its longstanding policies of occupation, ethnic cleansing, and what many call genocide in Palestine. Moreover, the military power of Israel and its democratic image in the region had become widely accepted in many parts of the world, overshadowing the reality of its occupation in the West Bank, which was fast fading from the consciousness of many Muslim countries. It is important to note that the events of 7 October dramatically altered the regional balance of power due to challenging these narratives. The purpose of this article is to examine the underlying causes and consequences of the 7 October operation, along with its repercussions and its far-reaching implications for the region and beyond. There has been growing consensus among scholars that the October 7 operation is not simply a conflict between Hamas and Israel; rather, it serves as a catalyst for international conflict as well as revealing significant aspects of global politics, including the influence of Zionism on Western democracies as a whole. This study aims to provide a comprehensive analysis of how this operation has altered both the dynamics of regional and global politics as well as the dynamics of local politics.

Keywords: Gaza conflict, October 7, Al-Aqsa Flood.

[1] Assistant Professor, Mardin Artuklu University, Department of Political Science and International Relations. ORCID: 0000-0002-6287-6943

Cuma/ Friday 13:30-15:00

39. Oturum / 39th Session

Panel: Tarih/Diplomasi

Oturum Başkanı / Panel Chair: Bülent Şener

1. *Utı Possıdetıs'ten Status Quo Ante Bellum'a: Ziştovi Görüşmelerinde Değişen Osmanlı Diplomasi Anlayışı*
   Konuşmacı / Presenter: Deniz Çolak

2. *Uluslararası Krize Sivil Yaklaşım: İngiliz Doğu Sorunu Derneği (1877)*
   Konuşmacı / Presenter: Emre Çelik

3. *Akad İmparatorluğunun Çöküşünde Beşerî ve İklimsel Etmenlerin Rolü*
   Konuşmacı / Presenter: Hatice Çıvgın

4. *İsin-Larsa Döneminde (MÖ 2017-1763) Aşağı Mezopotamya'da Din, Devlet, Ekonomi, Düzen ve Adalet*
   Konuşmacı / Presenter: İzzet Çıvgın

Tartışmacı / Discussant: Emre Yürük

UTI POSSIDETIS'TEN STATUS QUO ANTE BELLUM'A: ZİŞTOVİ GÖRÜŞMELERİ'NDE DEĞİŞEN OSMANLI DİPLOMASİ ANLAYIŞI

Deniz ÇOLAK[1]

Osmanlı Devleti, devletler arası ilişkilerini 1793 yılında Londra'da açtığı ilk daimi elçiliğe kadar ad hoc yani tek taraflı olarak gerçekleştirmiştir. Bu süreçte söz konusu tek taraflı ilişki, batılı devletlerin ikamet elçiliklerinin İstanbul'da yer almasına karşılık Osmanlıların olağan dışı durumlarda ve kısa süreliğine elçiler göndermesiyle sürdürülmüştür. Bununla birlikte III. Selim'in 1787-1792 Osmanlı-Rus ve Avusturya Savaşı'nın devam eden kriz ortamında tahta çıkması sonrasında Babıâli'nin diplomasi mekanizmasına bakışı değişmiştir. Ziştovi ve Yaş'taki görüşmeler sırasında ittifak gibi araçların kullanılmasıyla önemli kazanımlar sağlayan bürokratlar devletin ihtiyacı olan barış ortamının sağlanması için diplomasinin gerekliliğinin farkına varmış ve bunun geliştirilmesi hususunda gerekli çalışmalar başlatılmıştır. Bu bağlamda Osmanlı diplomasisinde değişen ve dönüşen yalnız ilişkilerin şekli olmamıştır. Osmanlı Devleti, Ziştovi müzakereleriyle birlikte yüzyıllardır antlaşmalarda temel aldığı tarafların savaş sırasında ele geçirdiği arazileri ellerinde tutmasına dayanan "uti possidetis (alâ hâlihî)" prensibi yerine artan toprak kayıplarıyla birlikte savaş öncesi sınırlara geri çekilmeyi temel alan "status quo ante bellum"u referans almaya başlamıştır. Antlaşmanın hazırlanması için bir araya gelen delegeler görüşmelerde antlaşmanın hangi temel üzerine inşa edileceğine dair müzakerelerde bulunmuştur. Status quo tabirine aşina olmayan Osmanlı delegeleri görüşmelerde bu tabirin hangi anlamlara geldiği üzerine uzun uzun açıklamalar talep etmiştir. Buradan hareketle çalışmada Başbakanlık Osmanlı Arşivinde perakende olarak yer alan Ziştovi görüşmelerine ait mükâleme mazbataları, 1854'te basılan mükâleme kayıtları ve görüşmelere katılan elçilere ait raporlar içerik analizi yöntemiyle incelenmiştir. Ziştovi'de görevlendirilen Osmanlı bürokratlarının status quo prensibini diplomasi pratiği içinde nasıl algıladıklarına odaklanılmış ve Osmanlı diplomat profilleri hakkında bazı çıkarımlarda bulunulmuştur. Osmanlılar altı görüşme boyunca status quo teriminin tam olarak neyi karşıladığı konusuna odaklanmış ve söz konusu terimi kendi lehine olacak şekilde anlamlandırmak istemiştir. Üstelik İngiliz elçisinin raporlarına göre bunu yaparken de oldukça profesyonel davranmışlardır. Özetle modern diplomasi sistemine geçiş öncesinde Osmanlı diplomatlarının donanımları hakkında fikir veren bu kayıtlar, Osmanlı diplomasisinde profesyonelleşmenin başladığını göstermektedir.

Anahtar Kelimeler: Uti possidetis, Alâ hâlihî, Status quo, Osmanlı diplomasisi, Ziştovi Görüşmeleri.

[1] Dr. Arş. Gör., Karadeniz Teknik Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi.
ORCID: 0000-0001-5439-4883

ULUSLARARASI KRİZE SİVİL YAKLAŞIM: İNGİLİZ DOĞU SORUNU DERNEĞİ (1877)

Emre ÇELİK[1]

Napolyon liderliğindeki Fransız kuvvetlerinin 1798 yılında Mısır'ı işgal etmesinden itibaren Osmanlı İmparatorluğu'nun varlığı ve toprakları üzerindeki gelişmeler Büyük Güçler'in ilgi ve müdahalelerini kesintisiz bir biçimde çekmiştir. Bu durum Osmanlı İmparatorluğu'nun kendi iç dinamiklerinin bir sonucu olduğu kadar çevresindeki ülkelerin stratejilerinden de doğrudan etkilenmiştir. Rusya'nın bir Avrupa gücü olarak Karadeniz'e ulaşması akabinde Boğazları tehdit etmesi ve İngiltere'nin Hindistan yolu güvenliği meselesi "Doğu Sorunu"nu kalıcı hale getirmiştir. Askeri, ekonomik ve siyasi gelişmelerin yanı sıra azınlıklar meselesi dahil birçok etmenin bir arada bulunduğu Doğu Sorunu, farklı çıkar ve yaklaşımlar nedeniyle güncel bir diplomasi sorunu haline gelmiştir. Dönemin basın, iletişim ve ulaşım araçlarının gelişmesi sonucunda Doğu Sorunu, hükümet alanlarını aşarak kamuoyuna mal olmuştur.

1877-1878 Osmanlı-Rus Harbi gibi kriz anlarında Avrupa kamuoyu gelişmelere yoğun bir ilgi göstermiş ve hükümetlerini etkilemek adına çeşitli faaliyetlere girişmiştir. 93 Harbi olarak literatüre geçen bu savaş süresince Londra merkezli Doğu Sorunu Derneği, toplantılar ve yayınlar ile gelişmelere homojen yaklaşım göstermiş ve sorunun çeşitli yönlerini kamusal alanda görünür kılmıştır. Devlet merkezli bakışla biçimlenen Doğu Sorunu'na, Londra merkezli bir sivil toplum örgütü etrafında yeni bir pencereden bakmak sorunu daha geniş bakış açısıyla değerlendirmeyi mümkün kılacaktır. Doğu Soru Derneği'nin yayınladığı önemli sayıda broşür, İngiliz entelektüel çevrelerinin Osmanlı Doğu'suna ait sorunlara dair yaklaşımlarını dile getirdikleri bir platform olmuştur. Londra şehir hayatında sivil derneklerin mevcudiyet ve işlevlerini de dikkate alan çalışma Doğu Sorunu Derneği'ni ve faaliyetlerini hem Londra yerel hayatına hem de uluslararası alana ait bir girişim olarak ele almakta ve sivil derneklerin modern dış politikanın bir parçası olduğunu ortaya koymaktadır.

Anahtar Kelimeler: Doğu sorunu, İngiltere, Osmanlı İmparatorluğu, Osmanlı-Rus Harbi.

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Karadeniz Teknik Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi, Tarih Bölümü.
ORCID: 0000-0002-9871-0814

AKAD İMPARATORLUĞUNUN ÇÖKÜŞÜNDE BEŞERİ VE İKLİMSEL ETMENLERİN ROLÜ

Hatice Çıvgın[1]

"Kibirli uygarlığınızın abideleri nerede?" diye bir şair gibi sorar Charles Fourier Akıldan Uzaklaşma adlı kitabında, "Tebai, Memfis, Palmira (bugünkü Suriye'de Tadmor), Babil, Atina ve Kartaca hepsi ufalanıp küle dönüştüler. Doğa, toplumlarımızı sırayla yıkmaktan yorulmuşken entrikacılar uçucu kurallara dayalı meşhur yasalarla bütün imparatorlukları aynı batışa sürüklemekte ısrar etmektedir".

Fransa'da 19. yüzyıl başında yaşamış filozof Fourier'ye göre gezegenimizin acılarının sebebi, doğaya kendi fani ve insancıl yasalarımızı dayatmamızdır. Oysa insan nerede doğaya meydan okuduysa, orada kendi soyunun mahvına tanık olmuş, üstelik bugüne dek başına gelenlerden bir ders çıkarmadan aynı tutumu sürdürmüştür. Fourier, tarımın, "Barbarlıkta olsun, Uygarlıkta olsun" toprağı iyileştirmek yerine yok ettiğini söylemektedir: "Tarımda, legalize edilmiş anarşi, bireysel özgürlük adına, iklim tahrip edildi, dağlar, tepeler ORMANDAN arındırıldı, kaynaklar kurutuldu, yıkıcı ve çözücü zorluklara yol açtılar".

Buzul çağının sona ermesiyle dünyada yerleşik hayata ve tarımsal üretime geçilen ilk yerlerden biri Mezopotamya'dır. MÖ. Dördüncü binin sonlarına doğru Sümerler, Üçüncü binde Akadlar, bu binyılın sonunda İkinci Sümer, ardından Asur ve Babil gibi uygarlıklar tarih sahnesinde baş gösterdi. Çok yakınlarında Aşağı Mezopotamya'nın hemen doğusunda Zagros dağlarının güney yamacındaki ovalarda Elam, Arabistan yarımadasında da aynı dönemde Megan uygarlığı kuruldu.

Yörenin ekosistemi üzerinde etkide bulunan faktörleri ortaya koyabilmek için bunca geniş bir uygarlıklar yelpazesini ve koskoca insanlık tarihini ortaya koymaya kalkışmak yerine bu uygarlıklar arasında Akadlar'ı seçtim. Çünkü Akadlar örneğinde hem insanın doğaya olan olumsuz etkisini, hem de doğanın kendi çevrimi karşısında insanın ne derecede sınırlı bir yerde durduğunu kavrama imkânına sahip olmaktayız.

Akad'ın emperyal bir devlet olduğu görüşünde olan Glassner, buna kanıt olarak, merkeziyetçiliğe, yazı ve arşivin standartlaştırılması ile hükümdarların egemenlikleri boyunca olayları tarihiyle birlikte kayıt altına aldırmasını göstermektedir.

Asıl önemli olan Akad ülkesinin ekonomisidir. Bu dönemde Batıda Habur Vadisi'ne hatta Akdeniz'e ulaşan, güneyde Basra körfezinden Hindistan'ın İndüs vadisine uzanan ticari bir ağ kurulmuştur. Akad ülkesinde geniş duvarlar içine alınan kentlerde kuru tarım uygulanmaktaydı. Sulamalı tarım ise daha erken Sümer döneminden beri vardı.

Weiss ve arkadaşları Akad'ın yıkılışına getirilen paleoklimatik açıklamayla ilgili yaklaşımı çok güzel açıklamaktadır. Tell Leilan'da yürütülen çalışmada arkeolojik ve mimari verilerin

[1] Öğretim Görevlisi, Mardin Artuklu Üniversitesi, İİBF, Siyaset Bilimi ve Uluslararası İlişkiler Bölümü. ORCID: 0009-0007-4707-1606

yanı sıra flora ve faunaya ilişkin veriler, mikromorfolojik ve fizikokimya verilerine de başvurulmuştur.

Cullen ve arkadaşları ise Oman Körfezi'nden çıkardıkları deniz dibi çökeltileri üzerinde yaptıkları jeokimyasal ve mineralojik analiz ve izotop analizleri sonucunda Akad İmparatorluğu'nun günümüzden 4170+- 125 yıl önce neden aniden yok olduğunu açıklıyor.

Anahtar Kelimeler: İklim, Devlet, Klimatoloji, İklim ve ekonomi.

İSİN-LARSA DÖNEMİNDE (MÖ 2017-1763) AŞAĞI MEZOPOTAMYA'DA DİN, DEVLET, EKONOMİ, DÜZEN VE ADALET

İzzet ÇIVGIN[1]

MÖ 4. binyılın ikinci yarısında doğan Aşağı Mezopotamya uygarlığı bin yıl kent-devletler altında örgütlendi. MÖ 2334-2004 arasında ise kentleri birleştiren Akkad ve III. Ur adlı iki bölgesel devlet kuruldu. İlkinin yazı dili Akkadça, ikincininki kent-devletler döneminde olduğu gibi Sümerce idi. III. Ur (İranlı Elamlar ile Suriyeli göçebe Amorların baskısıyla) yıkılınca Aşağı Mezopotamya (Sümer ve Akkad ülkeleri) bir kez daha parçalı siyasal yapıya teslim oldu. Bu geçiş dönemi İsin-Larsa Dönemi (MÖ 2117-1763) olarak adlandırılır. Döneme damga vuran yerel hanedanlar genelde Suriye'den Aşağı Mezopotamya'ya akmış Amor ya da Martu denen göçebe-savaşçı halkların içinden çıkmışlardı. Akkad ve Sümer'e ilk geldiğinde öteki ve yabancı olarak görülen Martu, Aşağı Mezopotamya kültürüne hızlı uyum sağladı ve başına geçtiği devletlerin kayıtlarını bölgenin en köklü iki dilinde (Sümerce ve özellikle Akkadca) tuttu. Mezopotamya devlet ideolojisinin III. Ur'un yıkılışı ile nasıl şekillendiği sorusuna odaklanan bildirinin önermeleri şunlardır. 1- Devlete yüklenen düzeni sağlama-sürdürme görevi, İsin-Larsa Döneminde sekteye uğramadan sürmüştür. 2- Kutsal ile siyasal arasındaki bağ, önceki dönemde olduğu gibi güçlüdür. Saray en önemli kurum olarak siyasetin tam kalbinde durmaktaysa da tapınaklar hala yönetsel merkezlerdir; siyasal meşruiyetlerini yine dinden alan krallar, tapınakları onarmak ve genişletmekle yükümlüdürler. 3- Devletin doğumunu mümkün kılan siyasal-toplumsal kurumların ve mesleklerin (işbölümü ve uzmanlaşmanın) tanrıların insanlara birer armağanı olduğu anlayışı sürmektedir. Bu, devletin göksel, ebedi, tarih-üstü bir kurum olduğu, ama öte yandan zorunlu bir olgu olarak değerlendirilen toplumsal hiyerarşinin de olumlandığı anlamına gelir. Akkad-Sümer devlet kavrayışının en önemli unsuru, kaçınılmaz görülen toplumsal eşitsizliklerin devletin uyguladığı yeniden-dağıtımcı ekonomik sistem ile yumuşatılması, yani yoksulluğun yönetilmesidir (yoksulluğu yönetme hedefi, onun hep var olacağı kabulüne dayanır). Siyasal parçalanmışlık ortamında kendilerini daha da güvensiz hisseden alt sınıfların devleti bu işlevi yerine getirmeye çağırmaları anlaşılırdır. Hele borç köleliği önceki dönemlerle karşılaştırılamayacak boyutta yaygınlaşmışsa. İşte tam bu nedenle devletin meşruiyet kaynakları içinde en dünyevi olan unsur ("yoksulu varsıla, güçsüzü güçlüye, dul ile yetimi zalime karşı koruma" görevi) hiç olmadığı kadar ön plana çıkmıştır. Krallar daha önce de "halkı koruyup kollayan çobanlar" idiler. Ama güvensizlik ikliminde bu rol çok daha belirgindir. Buna göre, "yetim ile dulu korumakla mükellef bir babadır" kral.

Anahtar Kelimeler: Aşağı Mezopotamya, İsin-Larsa Dönemi, Eski Babil Dönemi, Din, Düzen, Adalet.

[1] Doç. Dr., Mardin Artuklu Üniversitesi, İİBF, İktisat Bölümü.
ORCID: 0000000303380929

Cuma/ Friday 13:30-15:00

40. Oturum / 40th Session

Panel: Siber Güvenlik

Oturum Başkanı / Panel Chair: Eda Tutak

1. *Deniz Kuvvetleri 5.0: İleri Teknolojinin Donanmalara Entegrasyonu*
   Konuşmacı / Presenter: Eda Tutak
2. Uzay Tabanlı Teknolojilerin Siyasi Kararlar ve Savaş Stratejileri Üzerindeki Rolü
   Konuşmacı / Presenter: Fethiye Tunç
3. *Türk Ceza Kanunu Hükümleri Işığında Siber Güvenlik*
   Konuşmacı / Presenter: Melike Ergün
4. *Yeni Savaş Konsepti Bağlamında Çatışma Alanlarındaki Eğilimler*
   Konuşmacı / Presenter: Yusuf Can Ayaz
5. *Yapay Zekanın Seçim Sürecine Etkisi*
   Konuşmacı / Presenter: Mustafa Demirci

Tartışmacı / Discussant: Vahit Güntay & Ulaş Kutsi Çezik

DENİZ KUVVETLERİ 5.0: İLERİ TEKNOLOJİNİN DONANMALARA ENTEGRASYONU

Eda TUTAK[1]

Tarihsel süreç incelendiğinde, çağın getirdiği ihtiyaçların karşılanması amacıyla yaşanan gelişmelerin toplumsal dönüşümlere yol açtığı görülmüş, bu dönüşümlerin ise devlet politikalarını derinden etkilediği izlenmiştir. Bu kapsamda yapay zekâ, robotik ve dijital teknolojilerin yaygınlaşması toplumsal dönüşümde yeni bir aşamayı temsil ederken dünya genelinde askerî kuvvetler başta olmak üzere ulusal güç unsurlarında kapsamlı bir modernizasyon hareketi ortaya çıkmıştır. Deniz kuvvetleri, bu modernizasyon hareketinin yaşandığı; yapay zekâ, otonom araçlar ve akıllı güvenlik sistemlerinin hızla yaygınlaştığı alanlardan birini temsil etmektedir. Avcı-toplayıcı toplumdan (Toplum 1.0) tarım toplumuna (Toplum 2.0), sanayi toplumundan (Toplum 3.0) bilgi toplumuna (Toplum 4.0) ve en nihayetinde insanı merkeze alan süper akıllı toplumlara (Toplum 5.0) geçişle birlikte yaşanan devrim niteliğindeki gelişmeler, savunma ve güvenlik alanında kullanılan araçların niteliğini, amacını, kapasitesini, yeteneklerini de değiştirmiştir. Toplumsal dönüşümler, farklı alan ve disiplinlerde kalıcı etkiler bırakırken deniz güvenliğinin sağlanmasında birincil görev üstlenen deniz kuvvetlerinde bu etkiler derinden hissedilmektedir. Otonom deniz araçlarının hızla yaygınlaştığı donanmalarda, insanı merkeze alan bir yaklaşımla ileri teknolojinin entegre edildiği bir dönüşüm yaşanmakta ve bu dönüşüm Toplum 5.0 ile uyumlu bir seyir izlemektedir. Bu gelişmeler neticesinde ise yapay zekâ teknolojisinden yararlanarak insan riskinin azaltılması, operasyonel verimliliğin arttırılması ve karar alma süreçlerinin optimize edilmesi hedeflenmektedir. Akıllı sistemlerin donanma gücüne entegrasyonu, deniz operasyonlarında devrim niteliğinde yenilikler sunarken dünya çapındaki donanmaların yeniden değerlendirilmesini de gündeme getirmiştir. Öyle ki donanmalar artık gemi sayısından ziyade deniz kuvvetlerinin operasyonel yeteneklerini güçlendiren ileri teknolojiyle donatılmış envanter sayısı ile ön plana çıkmaktadır. Hem savaş zamanındaki görevleriyle sert güç unsuru olan hem de barış zamanında diplomatik ve insani fayda amacı taşıyan faaliyetleriyle yumuşak güç unsurunu oluşturan deniz kuvvetleri, süper akıllı toplumların denizlerdeki akıllı güç kapasitesini yansıtmaktadır. Bu akıllı güç kapasitesinin geliştirilmesi ise ancak ileri teknolojinin donanma gücüne entegre edilmesi ile mümkündür.

Anahtar Kelimeler: Deniz Kuvvetleri, Dönüşüm, Teknoloji, Toplum 5.0

[1] Dr. Öğr. Üyesi, Gümüşhane Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-8567-8106

UZAY TABANLI TEKNOLOJİLERİN SİYASİ KARARLAR VE SAVAŞ STRATEJİLERİ ÜZERİNDEKİ ROLÜ

Fethiye TUNÇ[1]

Bu çalışma, uzay tabanlı teknolojilerin siyasi kararlar ve savaş stratejileri üzerindeki etkilerini siyaset bilimi perspektifinden kapsamlı bir şekilde ele almaktadır. Uydu sistemleri, uzaktan algılama teknolojileri ve diğer uzay temelli araçlar, modern devletlerin stratejik planlama süreçlerinde merkezi bir rol oynamaktadır. Özellikle siyasi karar alma mekanizmalarında bu teknolojilerin nasıl bir etkiye sahip olduğu, güç dengelerini yeniden tanımlama potansiyeli nedeniyle önemlidir. Uydu gözlem sistemleri, anlık ve doğru veri sağlamaları sayesinde hem kriz yönetiminde hem de uzun vadeli stratejik planlamalarda siyasi liderlere ve karar alıcılara kritik avantajlar sunmaktadır. Bu durum, sadece askeri operasyonlarla sınırlı kalmamakta; uluslararası müzakerelerden diplomatik hamlelere kadar geniş bir yelpazede kendini göstermektedir. Araştırmanın temelinde, uzay tabanlı teknolojilerin jeopolitik güç dinamiklerini nasıl etkilediği yatmaktadır. Özellikle büyük güçlerin uzay yarışında üstünlük sağlamaları, küresel stratejik dengeleri değiştirmekte ve bu durum, uluslararası güvenlik normlarını yeniden tanımlamaktadır. Uzay alanında gerçekleşen bu rekabet, ülkelerin siyasi ve askeri stratejilerini şekillendirmekte, küresel ve bölgesel güç dengelerini yeniden belirlemektedir. Örneğin, uzayda elde edilen veri ve gözlemler, bir ülkenin jeopolitik çıkarlarını korumak adına diplomatik girişimlerinde baskı unsuru olarak kullanılabilmektedir. Bu da, uzay tabanlı teknolojilerin sadece askeri alanda değil, siyasi arenada da ne kadar etkili olduğunu göstermektedir. Çalışmada, uzay teknolojilerinin yaygınlaşmasının uluslararası güvenlik mimarisini nasıl etkilediği üzerinde durulmakta ve bu bağlamda, uzayda olası bir silahlanma yarışının yaratabileceği siyasi sonuçlar değerlendirilmiştir. Güç dengelerinin uzay temelli rekabetle yeniden şekillenmesi, devletlerin uzay alanında daha fazla stratejik yatırımlar yapmasına neden olmaktadır. Bu durum, hem bölgesel çatışmaların seyrini değiştirme potansiyeline sahip olmakta hem de uluslararası iş birliği ve müzakere süreçlerine yeni parametreler eklemektedir. Özellikle büyük güçler arasında uzay alanındaki üstünlük mücadelesi, siyasi kararların alınmasında belirleyici bir faktör haline gelmekte ve küresel siyaset üzerindeki etkisini her geçen gün artırmaktadır. Bu bağlamda çalışma, uzay tabanlı teknolojilerin hem siyasi hem de askeri stratejiler üzerindeki mevcut etkilerini incelemekte ve bu teknolojilerin modern siyasi karar alma süreçlerindeki önemini vurgulamaktadır. Devletlerin stratejik gücünü artıran uzay teknolojilerinin, uzun vadede uluslararası güvenlik ve jeopolitik dengeler üzerindeki etkisi de ele alınmakta, gelecekte uzay rekabetinin yaratabileceği siyasi sonuçlar üzerine öngörüler sunulmaktadır. Bu çerçevede, uzay tabanlı teknolojilerin siyasi karar süreçlerindeki rolü, uluslararası güç mücadelesinin dinamikleriyle iç içe geçmiş, modern siyasi stratejilerin vazgeçilmez bir unsuru haline gelmiştir.

[1] Yüksek Lisans Öğrencisi, Fırat Üniversitesi, Siyaset Bilimi ve Kamu Yönetimi Bölümü.
ORCID: 0009-0008-2318-4961

Anahtar Kelimeler: Uzay Tabanlı Teknolojiler, Siyasi Kararlar, Savaş Stratejileri, Jeopolitik güç dengeleri.

TÜRK CEZA KANUNU HÜKÜMLERİ IŞIĞINDA SİBER GÜVENLİK

Melike ERGÜN[1]

Teknolojinin gelişmesi insan hayatı açısından farklı düzeylerde kolaylıkları getirmekle birlikte bünyesinde çeşitli sorunları da barındırmaktadır. Gündelik hayat içerisinde fiziksel olarak gerçekleştirilen bankacılık, kurumsal başvurular, bilgi ve belge teminleri, kurumsal randevu sistemleri de dahil olmak üzere birçok iş ve işlem teknolojik gelişmeler sonucunda dijital ortamda gerçekleştirilebilir hale gelmiştir. Benzer şekilde devlet mekanizması tarafından sağlanan bir çok işlem ve görevler de dijital ortama aktarılmış durumdadır. Bu dönüşüm, insan hayatını verimlilik ve etkinlik bağlamında önemli ölçüde kolaylaştırmaktadır. Ancak bu kolaylık aynı zamanda önemli güvenlik risklerini de beraberinde getirmektedir.

Dijitalleşmeyle birlikte hizmetlerin, bilgilerin, iş ve işlemlerin, ilişkilerin dijital ortama taşınması, bu verilerin çalınması, değiştirilmesi, hukuka aykırı olarak kullanılması gibi güvenlik sorunları oluşturmaktadır. Bu sorunların önlenmesi noktasında önleyici ve bireysel tedbirler mevcut olmakla birlikte, hukuk mekanizması içerisinde yapılan düzenlemelerle de söz konusu sorunların oluşturulması durumları yaptırıma bağlanarak suç olarak nitelendirilmiştir. Bu nitelendirmeyle anılan eylemlerin gerçekleştirilmesi noktasında caydırıcılık oluşturulması, eylemlerin gerçekleştirildiği durumlarda da oluşan zararların tazmin edilmesi hedeflenmiştir.

Bu çalışmada, siber güvenlik alanına temas eden eylemlerin suç ve suç unsuru olarak düzenlendiği TCK hükümleri analiz edilmiştir. Bu analizle, siber güvenliğin sağlanmasında, siber güvenlik sorunları sonucu oluşan zararların giderilmesinde yargı mekanizmasının rolünün ortaya konulması hedeflenmiştir.

Anılan çerçevede öncelikle "siber güvenlik" olgusunun tanımı yapılarak, hangi durumların siber güvenlik kapsamında değerlendirilmesi gerektiği, böylelikle hangi kanun maddelerinin siber güvenlik alanına özgü olarak düzenlendiği tespit edilmiştir.

Bu bağlamda TCK'da düzenlenmiş olan "Bilişim Sistemlerine Girme Suçu" başlıklı 243. madde, "Sistemi Engellemek, Bozmak, Verileri Yok Etmek veya Değiştirmek" başlıklı 244. madde, "Banka ve Kredi Kartlarının Kötüye Kullanılması" başlıklı 245. madde, "Yasak Cihaz ve Programlar" başlıklı 245/A maddesi incelenmiştir. Yapılan çalışma sonucunda, görece yeni bir güvenlik sorunu olan siber alana ilişkin TCK'da düzenlenmiş olan maddelerin, caydırcılığın sağlanmasında etkin olduğu, ancak suçların işleniş şekli nedeniyle soruşturulması ve kovuşturulmasında teknik eksikliklerin mevcut olduğu, bu alanda yapılacak yeni çalışmaların bu eksikliklerin giderilmesine değinmesi gerektiği hususları anlaşılmıştır.

[1] Hakim, Kastamonu Adalet Sarayı.
ORCID: 0009-0007-2427-1269

Anahtar Kelimeler: Siber güvenlik, TCK, Soruşturma, Kovuşturma.

YENİ SAVAŞ KONSEPTİ BAĞLAMINDA ÇATIŞMA ALANLARINDAKİ EĞİLİMLER

Yusuf Can AYAZ[1]

Uluslararası İlişkiler disiplininin temel tartışma noktalarından biri olan savaş, dinamik yapıya sahip bir olgu olarak dönüşüm geçirmektedir. Günümüzde tehdit, tehlike ve aktör sayısında ve çeşitliliğinde yaşanan artış bu dönüşüme doğrudan etki etmektedir. Savaş alanlarında klasik yaklaşımların modern araç ve teknikler ile birleştirilmesi ve sivil unsurların sahada olması savaş kavramına ilişkin çizgileri bulanıklaştırmaktadır. Bu durum Savaş Çalışmaları disiplininde ön plana çıkan 'Yeni Savaşlar' tartışmalarının önemine işaret etmektedir. Yeni Savaşlara ilişkin tartışmalar Soğuk Savaş döneminin sonlarından beri güncel çatışmaları yorumlama modeli sunmayı amaçlamaktadır. Bu kapsamda Yeni Savaşları tarif etmek için birçok kavramsallaştırma yapılmıştır. Dönemsel şartlara göre uygulama bakımından geçmişe nispeten farklılıklar gösteren Yeni Savaşlar; güç tekelinde merkeziyetçilik, devlet dışı aktörlerin yükselişi, askeri olmayan unsurların savaş alanında daha sık görünmesi gibi konularda yeni tartışmaların ortaya çıkmasına zemin hazırlamıştır. Bu çerçevede neden, motivasyon, yöntem ve amaç konusunda da değişim yaşanmaktadır. Söz konusu değişimin incelenmesi Yeni Savaşların anlaşılması ve eğilimlerin tespit edilmesi bağlamında önem taşımaktadır.

Çalışmada Yeni Savaşlarda yaşanan bu değişimin çatışma alanlarında ne şekilde cereyan ettiği incelenecektir. Bu çerçevede Yeni Savaşlara ilişkin tartışmaların incelenmesi amaçlanmaktadır. Hâlihazırda devam eden savaşlar objektif kriterlerin ortaya koyulması bağlamında 2023 yılına ait veriler doğrultusunda ortaya çıkarttıkları zayiat sayılarına göre düşük yoğunluklu silahlı çatışmalar, yüksek yoğunluklu silahlı çatışmalar ve büyük ölçekli silahlı çatışmalar olarak çatışmalar olarak sınıflandırılacaktır. Bu tasnifin ardından savaş alanında yer alan unsurlar ve savaşta kullanılan yöntemler incelenerek Yeni Savaşların çatışma alanlarındaki yansımaları gözlemlenecektir. Savaşlar süreç takibi yöntemiyle incelenecek ve çatışma yoğunluğuna göre çatışmaların benzerlikleri ve farklılıkları Yeni Savaşlar bağlamında değerlendirilecektir. Süreç takibi metodu ile nedensel bağlantılar ortaya konulacak ve çatışmalarda konvansiyonel ve konvansiyonel olmayan unsurların ne kadar ve şekilde kullanıldıkları tespit edilecektir. Bu tespit devletlerin ve devlet dışı aktörlerin dahil oldukları çatışmalarda aktöre bağlı kuvvet kullanım şeklinin ve dolayısıyla Yeni Savaşların uygulanışının ne şekilde olduğunun anlaşılmasını sağlayacaktır. Çalışma, çatışmaların neden, oluş ve sonuçlarına göre daha kolay bir inceleme modeli oluşturması bağlamında önem taşımaktadır.

Anahtar Kelimeler: Savaş, Yeni Savaşlar, Konvansiyonel Savaş, Çatışma, Devlet Dışı Aktörler.

[1] Araştırmacı, ORSAM.
ORCID: 0000000214832866

YAPAY ZEKANIN SEÇİM SÜRECİNE ETKİSİ

Mustafa DEMİRCİ[1]

21. yüzyılda hızla gelişen yapay zekanın her bilim alanında olduğu gibi siyaset bilimi alanında da yansımaları olduğu görülmektedir. Bu bağlamda, siyaset bilimi kapsamında ele alınan seçim süreçlerinin yapay zekadan nasıl etkilendiği bu araştırmanın odak noktasını oluşturmaktadır. Dolayısıyla çalışmanın amacı, seçmenlerin seçim süreçlerini yapay zeka perspektifinde değerlendirmesi olarak belirlenmiştir. Yapay zekanın seçim süreçlerine etkisinin değerlendirildiği bu çalışma yaklaşık 40 kişi ile yürütülmüştür. Çalışma nitel araştırma yöntemlerinden durum çalışması deseninde tasarlanmıştır. Çalışmanın verileri ise yarı yapılandırılmış görüşme formuyla toplanmıştır. Görüşme formu, yapay zekanın seçim süreçlerine olumlu ve olumsuz etkisini belirlemeye yönelik açık uçlu sorulardan oluşmaktadır. Ayrıca seçmenler, yapay zekanın seçim süreçlerine etkisini, hem seçmen davranışı hem de siyasi parti ve adayları olmak üzere iki açıdan da değerlendirmiştir. Çalışmadan elde edilen veriler Maxqda 2020 nitel analiz programında içerik analizi ile analiz edilmiştir. Çalışmanın verilerinin güvenirliğinin sağlanması için iki kodlayıcı tarafından veriler değerlendirilmiştir. Güvenirlik analizinden sonra çalışmanın amacına özgü, kod ve alt kodlar bulunmuştur. Çalışmanın sonuçlarına göre seçmen davranışının özgürlüğün kısıtlanması, özel hayatın gizliliğini önemsememesi gibi özelliklerden dolayı yapay zekanın olumsuz yönde seçim sürecini daha çok etkilediği ortaya çıkmıştır. Bu nedenle seçim süreçlerine karşı seçmen davranışının olumsuz tutum geliştirebileceği belirlenmiştir. Ayrıca bazı seçmenlere göre yapay zekanın etkisi henüz anlaşılmamaktadır. Yapay zekanın seçmen davranışı açısından seçim sürecine olumlu yönleri arasında ise seçime özel anket, kampanya hazırlaması, yapay zekanın daha kesin bilgiler vermesi gibi özellikler olduğu belirlenmiştir. Diğer yandan seçmenlerin, yapay zekayı siyasi partiler ve adaylar açısından değerlendirmesinde yapay zekanın olumlu ve olumsuz yönlerini bir arada açıklaması dikkat çekmektedir. Bu bağlamda yapay zeka siyasi partiler ve adaylar açısından tehdit unsuru olmadığı sürece seçim sürecinin olumlu etkileneceği belirlenmiştir. Çünkü seçmenlere göre yapay zeka, hedef kitleye özel mesaj oluşturabilme, veri analizi yapabilme, siyasi adayların popülaritesi artırma gibi özelliklere sahip olduğu için seçim sürecini olumlu yönde etkileyebilir. Yapay zekanın siyasi partileri ve adayları olumsuz etkilemesi ise asılsız suçlamalar, gerçeği yansıtmayan durumlar gibi özelliklerle açıklanmıştır. Görüldüğü gibi seçmen davranışı açısından yapay zekanın seçim sürecini daha çok olumsuz etkilediği; siyasi parti ve adayları açısından ise hem olumlu hem de olumsuz yönlerinin birlikte vurgulandığı açığa çıkmıştır.

Anahtar Kelimeler: Yapay Zeka, Seçim, Seçmen Davranışı, Siyasi Parti ve Adaylar.

[1] Öğr. Gör. Dr., Artvin Çoruh Üniversitesi.
ORCID: 0000-0002-7341-3696

KARADENİZ
TEKNİK ÜNİVERSİTESİ
Uluslararası İlişkiler Bölümü

TÜBİTAK

#polir2024

ircongress@ktu.edu.tr

www.ktu.edu.tr/ircongress